

HUNTER S. THOMPSON

Félelem és Reszketés LAS VEGASban

Őrült utazás
az Amerikai Álom
fellegrárában

NARANCS

KÖNYVEK

NNCL1078-462v1.0

Hunter S. Thompson

Félelem és RESZKETÉS LAS VEGASban

Őrült utazás az Amerikai
Álom fellelővárában

Ralph Steadman rajzaival

Bob Geigernek,
olyan okokból, amiket
itt szükségtelen elmagyarázni,
– és Bob Dylannek,
a *Mister Tambourine Man*ért

NARANCS KÖNYVEK

Copyright © 1971 Hunter S. Thompson

Copyright Hungarian Translation © 1993 Vágvölgyi B. András

Nyomdai előkészítés: **gépház**

Készült a Gyomai Kner Nyomdában, a nyomda alapításának 112. esztendejében

Felelős vezető Papp Lajos ügyvezető igazgató

☎66/386-172

„Megszabadul
az ember-lét fájdalmától az,
aki elállatiasodik.”
Dr. Johnson

Előszó

A Szelíd motorosokat mindenki látta, ugye? Van abban a filmben egy figura, Jack Nicholson játssza, lecsúszott zugügyvéd, elzúllott jogtanácsos, vagy valami ilyesmi, piros pólóban és gyűrött lelki öltönyben pompázik, iszákos kókler, tábortűznél a fűvet próbálgatta a virággyerekekkel. Még ropog a tűz, mikor hajnalban a nyárspolgári Amerika normális polgárai baseball-ütőkkel agyonverik.

*

Hunter Thompsonról ez a Nicholson által megszemélyesített figura jut eszembe. Megjegyzem, haverok. Jack Nicholson a szerző egyik újabb könyvének ajánlása szerint „korunk legzavarbaejtőbb emberi jéghegyének” nevezi Thompson-t. Ő a zszurnalisztikai lenyomata az amerikai hatvanas éveknek: a diáklázadásnak, polgárjogi mozgalomnak és a hippibeindulásnak. 1957-ben kirúgták a hadseregből, a légierőnél szolgált, és a támaszpontján megjelenő újság sportszerkesztője volt. A hatvanas évek elejétől írogatott az országos sajtóban, első könyvét a Hell’s Angelsről írta 1966-ban, kétévi beépülés után (*Hell’s Angels, The Strange and Terrible Saga of the Outaw Motorcycle Gangs.*). Tom Wolfe, a Magyarországon is ismert szerző „új újságírásnak” nevezte azt a fikciós elemekkel gazdagított műfajt, ami ekkortól jelentkezett az amerikai zszurnalisztikában, s amely személyes hangütésével, a szlengre, a flaszternyelvre alapozó stílusával termékenyítette meg az amerikai riportírás és tudósítás öt duplavés (*Who, Where, What, When, Why*) krédójának száraz nyelvezetét. E nélkül az „új újságírás” nélkül napjaink amerikai sajtója – különös tekintettel a hetilapokra és a magazinokra – nem lehetne olyan színes, mint amilyen, és már réges-rég kiszorult volna az elektronikus médiumok dominálta piacról.

Az amerikai zszurnalizmus már a múlt században elfogadta az objektív tényleírás azon normáit, amelyek nálunk például még ma is inkább kivételnek, mint főszabálynak számítanak. Thompson, Wolfe és társaik ezt „csavarták meg” és tölték el az élvezhető „irodalmi” mutatóvány felé. A

folyamat pont a fordítottja a Magyarországon megszokottnak: nem a szociográfia, az irodalmi riport felől közelíti a tényleírást, hanem a tudósítások efemer és napi érdekességű szövegét „emeli meg”.

Hunter Thompson jellegzetes egyéni stílust fabrikált magának: „Gonzo-újságírásnak nevezi, aminek – Tom Wolfe szerint – alapfeltétele, hogy darabjai hallucinogén kábítószeres (kezdetben leginkább LSD – lizergensav dietilarnid) hatása alatt íródjanak. Mások úgy gondolják, elég, ha ezek a szövegek bizarrul hangzanak és extravagánsnak tűnnek. Thompson saját definícióját lásd az utószóban.

*

Az „új újságírás” nagyjai közül kizárólag Tom Wolfe ismert Magyarországon, az ő első könyve, a *Kandírozott mandarinzelésznű áramvonal* viszonylag korán, a hetvenes évek elején, nagy visszhangot kiváltóan jelent meg nálunk. Wolfe kitűnő szerző, de Thompsonnal összemérve puha konzervatív, aki túl szemérmes ahhoz, hogy magát is belevegye a sztoriba; sokkal inkább látogatója azoknak a borzalmas, ciki és vad terepeknek, amelyek Thompson természetes közegét jelentik. Thompson igazi vadember: egy évtizede egy farmon él Coloradóban, kőkemény piás, narkós, fegyverbolond és „festőművész” – különböző kaliberű fegyverekből Richard Milhous Nixon, Ronald Reagan és George Bush fémlemezre kasírozott fényképeit veszi tűz alá, később kicsit még összepacsmagolja, és ezekkel a műtárgyakkal állítólag elég jól keres.

Thompson legismertebb és legbrutálisabb könyvét kapja itt kézhez a magyar olvasó. A Las Vegas-könyv után írt egy csomó cikket, és egy könyvet *Félelem és reszketés...* kezdetű címmel. Az 1972-es választási kampányról írt könyve a korabeli politikai újságírás kiemelkedő teljesítménye (*Fear and Loathing on the Campaign Trail '72*). A hawai maratoni futóverseny kapcsán lírai könyvet írt Cook kapitányról és a csendes ázsiai társadalmakról, ahová láthatóan mély rokonszenv köti (*The Curse of Lono*, 1983). Szívesen nyilatkozzatja, hogy demokrata kormányzások idején fel szokták kérni, legyen az Amerikai Szamoa kormányzója. A hetvenes évek óta jelennek meg összegyűjtött írásainak kötetei, a **Gonzo Papers** (*The Gream Shark Hurn*, 1979; *Generation of Swine*, 1989; *Songs of the Doorned*, 1990). Állandó kolumnistája a San

Francisco Exarminernek, a Rolling Stone magazin belpolitikai, Amerikai-
ügyi guruja.

*

Thompson és ez a könyve, mindenképpen poszt-... Nem posztmodern: amikor ez a karcsú kötet íródott 1972-ben, még nem sokat harangoztak erről, bár megelőzte korát, hiszen olyan mérvű a textuál-dekonstrukció, az *anything goes*, hogy még a legdivatosabb kilencvenes évekbeli posztmodern uracs is elégedetten csetinthes. A „poszt-” ebben az esetben politikai értelemben is értendő; mondjuk azt Thompsonra európaiul, hogy poszthatvannyolcas, ami persze azért ütközik nehézségbe, mert Thompson európaiul alig-alig megközelíthető. A jelzett évig nyilván azt se tudta, hol van Prága, és számára Párizs is idegesítően idegenül hangozhatott. 1968 Amerikában a vietnami holdújévi-offenzíva nyomán a háború eszkalációja, a második Kennedy meggyilkolásának az éve, Richard Nixon elnökké-választása: a nagy kiábrándulás időszaka, a pszeudoforradalmi mámort követő katzenjammer kora. Olyan, mint nálunk Ká-Ajrópában '89 után ez a mai világ, a rossz szájíz és a savas lehelet társadalma. Tehát ennyiből aktuális. És persze Nyugaton azóta lecsengett egy teljes yuppie-dekád, és legújabban ismét hippie-revival van. Begyűrűzik majd hozzánk is, ahogy szokott, csak az elmaradás-egyidejűség aszinkronja miatt az idősíkok üdítően egymásra csúsznak kicsit.

*

Small talk. Kis-beszéd; apróságokról, jelentéktelenségekről folyik a szó. Ezt nagyon szeretik Amerikában. Nem szokás az élet átfogó problémáiról beszélni, filozófiai kérdéseket görgetni, metafizikai mélységekbe alámerülni.

Kicsit, aprót kell beszélgetni, koszorúzza az egésztestet a felület, hatvannégy hófehér fogat megvillantó mosoly, érdektelen jóindulat. Ebben a könyvben kis dolgokról beszélnek, kis kalandok esnek meg: sportközvetítés, szállodai bonyodalmak, félreértések satöbbi. Igaz, a tágítók hatására a tudat gigászián nagynak fogja föl ezeket a semmiségeket. Kicsit militáns az egész; nemhiába szolgált a szerző a Légierőnél

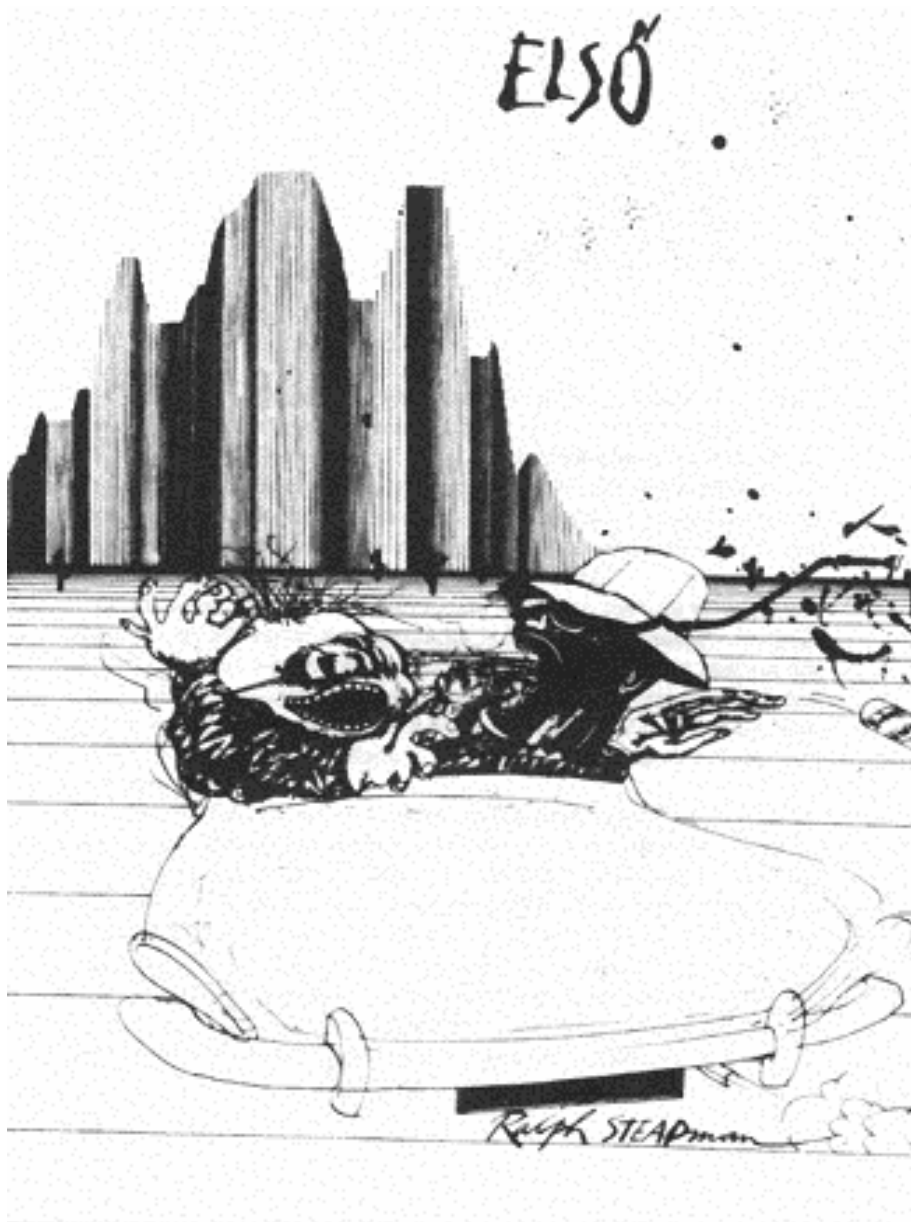
Floridában és a Csendes-óceánon. A katonai zsargon a híradókból, a krimikből és kémérténetekből, a tévéből kerül a szövegbe. A militáns nyelvezet mellé pedig beépíti az üzleti, jogi szlenget, végül az egészet leönti flaszter-lingvisztikával.

Egy olyan világról ír, amely annyira szürreális, hogy a kábítószeres befolyásoltság szinte csak enyhít a borzalmon. *Reality itself is too twisted*, maga a valóság van túlzottan megpörgetve. A rombolás fő eszköze a hallucinogén kábítószeres által előidézett látomás; a tudat szorongásos, hasadt, üldöztetési kalandja. A trükk az, hogy ez a neurózis, skizofrénia és paranoia eltölpül a szociologikum, a George C. Scott-fejű drogügyészek bürokratikus tipródása, a cowboy-kalapos „patrióták” sivatagi száguldozása mellett. Korai Twin Peakset látunk betűkből, és Ralph Steadman – a jelenkori illusztrátorok egyik legjelesebbike, H. S. T. állandó szerzőtársa – ábrázolásában: szigorúan tizennyolc éven felülieknek.

*

Hunter Thompson kiemelkedően deviáns és destruktív egyénisége az amerikai társadalomnak, legalább annyira, mint a Jack Nicholson által megszemélyesített részeges zugügyvéd a *Szelíd motorosokban*. Csak annyival ügyesebb, hogy mindmáig még nem sikerült agyonverni.

Vágvölgyi B. András

Valahol Barstow környékén, a sivatag szélén voltunk, amikor az anyag dolgozni kezdett. Emlékszem, ilyesmiket mondtam: „Kicsit könnyű a

fejem, lehet, hogy neked kéne vezetni...” Aztán hirtelen borzalmas bömbölés hallatszott mindenfelől, és az ég megtelt gigantikus denevérszerűségekkel, mind a kocsi körül sivalkodtak, csapdostak, mi meg lepadlóztuk a verdát, és lehúzott tetővel százhatvannal repesztettünk Las Vegas felé. Valaki sikoltozott: „Szentséges Krisztusom! Mik ezek az átkozott állatok?”

Aztán csend lett megint. Az ügyvédem levette az ingét, és sörrel öntözte a testét, hogy elősegítse a pigmentációt. – Mi a faszt ordítasz? – motyogta csukott szemmel a napba meredve. A fél arcát egy dizájnos spanyol napszemüveg takarta. – Semmit – mondtam. – Innentől te vezetsz! – Fékeztem, és az út széle felé kormányoztam a Nagy Vörös Cápát. Nincs értelme emlegetni a denevéreket, gondoltam. A nyomorult állat úgyis elég hamar látni fogja őket.

Majdnem dél volt, és még mindig több mint száz mérföldet kellett megtennünk. Kemény mérföldek. Tudtam, hogy percek kérdése, és mind a ketten teljesen be leszünk tekeredve. Már nem volt visszaút, de idő sem, hogy pihenjünk. Ki kellett hajtani magunkat. A sajtóakkreditáció már javában tartott a híres Mint 400-ra, és négyre amúgy is oda kellett érnünk, hogy megkapjuk hangszigetelt szobánkat a szállodában. Egy divatos New York-i sportújság gondoskodott a szobafoglalásról, éppúgy, mint a méretes, nyitott, vörös Chevrolettről, amit Kaliforniában béreltünk... végül is profi újságíró vagyok; szóval kötelességem *hozni a sztorit*, akár jó, akár rossz.

A sportszerkesztők ezenkívül 300 dollárt adtak, a zömét már el is költöttük különlegesen veszélyes kábítószerekre. A csomagtartó olyan volt, mint egy mozgó rendőrségi narkólabor. Volt két zacskó fűvünk, hetvenöt pirula meszkalin, öt bélyeg magas hatásfokú LSD, egy sótartó félig tele kokainnal, ezenkívül a szivárvány minden színében játszó élénkítők, nyugtatók, sikíttatók és nevettetők teljes galaxisa... meg még vagy negyed gallon tequila, ugyanennyi rum, egy rekesz Budweiser, fél liter tömény éter és két tucat amyl.

Az egészet előző éjszaka rámostuk össze, egy Los Angeles-i örült száguldozás közben – Topenga és Watts között mindent elhoztunk, amire csak rátehattük a kezünket. Na, nem mintha *nélkülözhetetlen* lett volna az úthoz, de ha valaki egyszer komoly drogbeszerzésbe kezd, akkor félúton nincs megállás.

Egyedül az éter aggasztott igazán. Nincs a világon nyomorultabb, elesettebb és felelőtlenebb az éterbe ájult embernél. És én pontosan tudtam, hogy hamarosan mi is alámerülünk. Talán már a következő benzinkútnál. Már majdnem mindent kipróbáltunk, és most... igen, eljött az ideje egy nagy szippantás éternek. Hogy aztán csorgó nyállal, taknyosan és iszonyú kábulatban ledaráljuk a hátralevő százötven kilométert. Az egyetlen megoldás az éter hatástalanítására, ha felhozzuk magunkat egy marék amyllal; nem egyszerre persze, hanem darabonként adagolva, hogy tartani tudjuk a százötvenes tempót Barstow-n át.

– Így kell utazni, ember – mondta az ügyvédem. Előrehajolt, hogy felhangosítsa a rádiót, és együtt dünnyögött a ritmusszekcióval, valami ilyesmit: „Egy slukk fű a határon, Édes Jézus... egy slukk fű a határon...”

Egy slukk? Te szerencsétlen barom! Várjál, míg meglátod a rohadék denevéreket. Alig hallottam a rádiót... az ülés végébe csúsztam, a magnóval szenvedtem, ami egész idő alatt a „Sympathy for the Devil”-t üvöltötte. Ez volt az egyetlen kazettánk, tehát folyamatosan újra és újra játszottuk, hogy valamiféle tébolyult ellenpontja legyen a rádiónak, ami persze szintén szólt. Arra jó volt, hogy tartsa a ritmust az úton. Az állandó sebesség jót tesz a fogyasztásnak; valami különös oknál fogva ez az adott pillanatban fontosnak tűnt. Nem vicc. Egy *ilyen* úton óvatosnak *kell* lenni a benzinfogyasztással. Kerülni kell a hirtelen gázadásokat, amelyek nyúltagyi vérbőséget idéznek elő.

Az ügyvédem sokkal korábban meglátta a stoppost. – Vigyük el ezt a fiút – mondta, és még mielőtt bármilyen érvet felhozhattam volna az ötlet ellen, megállt, az a szerencsétlen suttyó pedig már rohant is a kocsi után széles vigyorral a fején, hogyaszongya: – Azanyját! Még soha nem utaztam nyitott-tetősben!

– Valóban? – kérdeztem. – Na jó, akkor gondolom indulhatunk. Vagy tökölsz még egy kicsit?

A kölyök készséges volt, a motor felbőgött.

– Mi a barátaid vagyunk – mondta az ügyvédem. – Nem úgy, mint mások.

Ó, Krisztusom, gondoltam, teljesen kész van a pali. – Elég legyen ebből a dumából – mondtam élesen. – Vagy telipakollak piócával. – Vigyorgott, úgy tűnt, megértette. Szerencsére akkora volt a zaj a kocsiban,

a szél, a rádió, na meg a magnó, hogy a kölyök a hátsó ülésen egy szót sem hallott. Vagy talán mégis?

Meddig *bírjuk*, tűnődtem. Mennyi időnk van még addig, míg valamelyikünk agyament hülyeségekkel le nem támadja ezt a gyereket? Mit fog majd akkor gondolni? Pont ebben a kietlen sivatagban, amelyik a Manson család utolsó ismert lakóhelye volt. Rájön-e a kölyök erre a furcsa összefüggésre, amikor az ügyvédem elkezd a nagy dög denevérekről meg rájákról rikoltozni, amik éppen az autót készülnek megtámadni? Ha így lenne, nos, akkor bizony le kell vágnunk a fiú fejét, és kell ásnunk valahol. Mert, kell-e mondanom, hogy ezek után nem hagyhatjuk futni. Azonnal feljelentene valami náci jogbetartató ügynökségnél, valami rendőri szervnél, akik kutyafalkaként rontanának ránk.

Jesszusom! *Mondtam* ezt, vagy csak gondoltam? Beszéltem egyáltalán? Meghallották? Az ügyvédemre pillantottam, de ő el volt bambulva – az utat nézte, és olyan százkilencvennel vezette a Nagy Vörös Cápát. A hátsó ülés irányából nem jött hang.

Lehet, hogy jobb volna, ha beszélgetnék a fiúval, gondoltam. Talán, ha *elmagyaráznék* neki egy-két dolgot, nyugton maradna.

Hát persze. Megfordultam az ülésen és tiszta erőmből rámosolyogtam... mindeközben a koponyaformáját csodáltam.

– Ja – hívtam fel magamra figyelmét –, van itt egy-két dolog, amit talán meg kell értened.

Rám meredt, mint egy gekkó, nem is pislogott. Csikorgatta volna a fogait?

– *Hallasz* engem? – üvöltöttem rá.

Biccentett.

– Az jó – mondtam. – Szeretném, ha tudnád, hogy mi most Las Vegasba tartunk, azzal a céllal, hogy rátaláljunk az Amerikai Álomra. – Mosolyogtam. – Ezért béreltük ezt az autót. Ez az egyetlen módja ennek a dolognak. Fel bírod fogni?

Megint bólintott, de idegesség bujkált a szemében.

– Szeretném, ha ismernéd a hátteret – mondtam. – Mert ez egy nagyon jelentékeny megbízatás, hihetetlen személyes rizikóval... Az ördögbe teljesen elfeledkeztem a sörről. Kérsz?

Rázta a fejét.

– És egy kis étert?

– Mit?

– Semmi. Csapjunk a közepébe. Tudod, huszonnégy órával ezelőtt még a Beverly Hills Hotel Polo bárjában ücsörögtünk – a szökökutas részben természetesen –, és ahogy éppen ücsörgünk a pálmafa alatt, odajön ez az egyenruhás törpemajom hozzám egy rózsaszín telefonnal a kezében, és azt mondja: „Önt keresik, uram, nyilván ez az a hívás, amire egész idő alatt várt.”

Nevettem, és mialatt tovább beszéltem, föltéptem egy doboz sört, ami beterítette habbal az egész hátsó ülést. – És tudod mit? Igaza volt! *Vártam* azt a hívást, de nem tudtam, honnan fog jönni. Tudsz követni?

A fiú merev arcán félelem és zavarodottság váltakozott.

Folytattam: – Szeretném, ha megértenéd, hogy ez az ember a volánnál az *ügyvédem!* Nem valami faszfej, akit a parton csíptem fel. A szart! *Nézd* csak meg! Egyáltalán nem úgy néz ki, mint te vagy én, igaz? Azért, mert külföldi. Azt hiszem, szamoai. De hát ez nem számít, ugye. Vagy vannak előítéleteid?

– Ó, dehogyis, *nincsenek!* – vágta rá.

– Gondoltam is – mondtam. – Mert nehéz sorsú fajának dacára, ez az ember hihetetlenül értékes nekem. – Az ügyvédemre pislantottam, ám neki valahol máshol járt az agya. Rácsaptam a vezetőülés hátuljára az öklömmel. – Ez fontos, bazdmeg! Ez egy *igaz történet!*

A kocsí jobbra-balra vágódott, aztán nagy nehezen visszatért a sávunkba. – Vidd a mocskos kezdet a kibaszott nyakamtól! – visított az

ügyvédem. A kölyök a hátsó ülésen úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban kész kiugrani az autóból.

Egyáltalán nem pendültünk egy húron – na de miért? Tanácstalan és frusztrált voltam. Ne létezhetett volna normális kommunikáció ebben az autóban? Tényleg a süket állatok szintjére süllyedtünk volna?

Pedig az én sztorim igaz volt, ezt tudtam. És különösen fontosnak éreztem, hogy rávilágítsak utazásunk *jelentésére*. Tényleg ott ültünk a Polo bárban – hosszú órákon át – Singapore Slingeket ittunk meszkalinnal és sörkorcsolyával. És amikor jött a hívás, készen álltam.

A törpemajom óvatosan közelítette meg asztalunkat, úgy emlékszem, amikor a kezembe nyomta a rózsaszín telefont, nem mondtam semmit, csak hallgattam. Amikor letettem a kagylót, az ügyvédem felé fordultam. – A központ volt – mondtam. – Azt akarják, hogy menjek azonnal Las Vegasba és találkozzam egy Lacerda nevű portugál fotóossal. Ő tudja a részleteket. Egyszerűen be kell csekkolnom a hotelbe, ő pedig megkeres.

Az ügyvédem egy pillanatig nem szólt semmit, aztán hirtelen felélénkült. – Ez *kurva* durva! – kiáltotta. – Azt hiszem, fogom a *képet*. Ez valami komoly balhénak tűnik. – Kekiszín alsóíngét trapézos fehér vászonnadrágjába gyűrte, és kért még italt. – Dosztig jogi tanácsadásra lesz szükséged, mielőtt vége lesz ennek az egésznek – mondta. – Az első tanácsom az, hogy bérelj egy nagyon gyors kocsit, persze kabriolettet, és húzz el Los Angelesből legalább negyvennyolc órára. – Szomorúan csóválta a fejét. – Ez elkúrja a hétvégémet, mert természetesen veled kell mennem – és fel kell fegyverkeznünk.

– Miért is ne? – mondtam. – Ha már nekikezdünk, csináljuk rendesen. Szükségünk lesz normális felszerelésre, meg egy csomó készpénzre – hogy kábítószert vehessünk, és egy szuperérzékeny magnóra a folyamatos dokumentálás céljából.

– Milyen sztoriról van szó? – kérdezte.

– A Mint 400 – mondtam. – A legszuperebb motor és homokjáró terepverseny a szervezett sport világtörténelmében. Fantasztikus látványosság valami Del Webb nevű dagadt *grossero* tiszteletére, aki a Mint luxusszálloda tulajdonosa Las Vegas belvárosában... legalábbis ezt írja a sajtóközlemény, a New York-i emberem épp az előbb olvasta be.

– Nos – mondta – mint az ügyvéded azt tanácsolom, hogy vásárolj egy

motort. Máskülönben hogyan tudnál tisztességesen tudósítani az egésről?

– Sehogy – mondtam. – Hol juthatunk hozzá egy Vincent Black Shadowhoz?

– Az mi?

– Egy fantasztikus moci – feleltem. – Az új modell valami kétezer köbcentis, kétszáz lóerő és négyezer fordulatot produkál percenként, magnéziumváz, habszivacs ülések, és a teljes önsúly csak száz kiló.

– Épp erre a marhaságra találták ki – lelkesedtem.

– Pontosan – mondtam. – A nyavalyás nem a legtutibb kanyarban, de maga a vegytiszta pokol az egyenesekben. Leelőzne egy F-111-es vadászgépet a kifutón elrugaszkodás előtt.

– Elrugaszkodás? – kérdezte. – És bírni fogjuk a sebességet?

– Abszolút – mondtam. – Felhívom New Yorkot készpénzért.

2.

A 300 \$ megkaparintása a Beverly Hills-i Disznóasszonytól

A New Yorki iroda nem ismerte a Vincent Black Shadow-t; a Los Angeles-i kirendeltséghez irányítottak – ami egyébként szintén Beverly Hillsben volt, néhány kilométeres tömbre a Polo bártól. Itt viszont a pénztárosnő egyértelműen elzárkózott attól, hogy 300 \$-nál többet fizessen ki nekem. Fogalma sincs, hogy ki vagyok, mondta. Akkora már erősen izzadtam is. Túl sűrű a vérem Kaliforniához: soha nem voltam képes tökéletesen *megértetni* magam ezen a tájon. A gyöngyöző izzadsággal, vadul vöröslő szemekkel és remegő kezekkel ez nem is csoda.

Szóval felmartam a 300 \$-t, és eljöttem. Az ügyvédem egy sarki bárban várakozott. – Hát ez még szotyira sem elég – mondta –, korlátlan hitelre lenne szükségünk.

Biztosítottam, hogy meglesz az is. – Ti szamoaiak mind egyformák vagytok – mondtam bele az arcába. – Nem hisztek a fehér ember kultúrájának alapvető helyességében. Krisztusom, egy órával ezelőtt még ott rohadtunk abban a bűdös csehóban, beállva, mint a klinikai halál, megbénítva a hétvégére, és akkor jön egy hívás New Yorkból, egy vadidegentől, aki *aszongya*, hogy induljunk Las Vegasba, a költségek le vannak szarva, és elküld egy Beverly Hills-i irodába, ahol egy másik vadidegen megdobj 300 dollárral... hát, én mondom neked ember, ez bizony maga az Amerikai Álom élőben! Majd hülyék leszünk kiszállni ebből a fura rakétából, mielőtt célba ér!

– Egy az egyben – mondta. – *Muszáj* csinálnunk.

– Helyes – mondtam. – De először kocsira van szükségünk. Utána rögtön a kokainra. És aztán jöhet a magnó, a megfelelő zene, és néhány Acapulco ing. – Úgy éreztem, egy ilyen út előtt fel kell tollászkodni, mint valami páva, aztán kicsit be kell gőzölni, keresztültépni a sivatagon, és *hozni a sztorit*.

De miről szól a sztori? Senki nem vette magának a fáradságot, hogy elárulja. Szóval ezt magunknak kell fölpaukolni. Szabad Vállalkozás. Az Amerikai Álom. A kábítószerbe révült Horatio Alger Las Vegasban. Most akkor ez: vegytiszta Gonzo újságírás.

Aztán ott van a szociálpszichológiai oldal. Időnként mikor az ember élete bonyolulttá válik, és kezdenek agyára menni a dél-kaliforniai bunkók, az egyetlen orvosság az, ha feltöltődik fertelmes kemikáliákkal, aztán tökig nyomja a gázt, és, mint állat, Hollywoodból Las Vegasba tép. *Megpihenni* a sivatagi nap méhében. Tekerd hátra a kocsitetőt, üvöltesd a magnót, ahogy a hangfalon kifér, és ne felejts magaddal vinni vagy fél liter étert.

Megszerezni a kábszert nem volt nagy ügy, de péntek este fél hétkor Hollywoodban a kocsit és a magnót nem volt egyszerű felhajtani. A saját kocsim túl kicsi és lassú volt a sivatagi triphez. Egy polinéz bárba mentünk, ahol az ügyvédem tizenhét telefonhívást bonyolított le, mire rátalált a megfelelő teljesítményű és színű kabriolettra.

– Feküdjön rá addig – hallottam amint a kagylóba beszél. – Ott leszünk egy félórán belül, hogy nyélbeüssük a bizniszt. – Csönd, majd kis szünet után ordítani kezdett: – Mi? Az úrnak *természetesen* korlátlan összegre szól a hitelkártyája! Felfogta végre, hogy ki a francsal beszél?

– Ne hallgass ezekre a kreténekre – mondtam, amikor lecsapta a kagylót. – Most viszont a legszuperebb hi-fi boltra van szükségünk. Semmi harmadrangú cucc! Ez az új Heliowatt kell nekünk a hangvezérelt puskamikrofonnal, hogy tudjuk venni a beszélgetéseket akár a szembejövő autókból is.

Még jónéhányat telefonáltunk, míg megtaláltuk a megfelelő boltot tőlünk öt mérföldnyire. Már zárva volt, de az eladó azt ígérte, hogy várni fog ránk, ha sietünk. Csakhogy menetközben az orrunk előtt egy Stingray elgázolt egy gyalogost a Sunset Boulvardon. A bolt már bezárt, mire odaértünk. Voltak ugyan bent emberek, de nem akaródzott a dupla üvegajtóhoz jönni, míg néhány jól irányzott rúgással jobb belátásra nem térítettük őket.

Végül két eladó az ajtóhoz sietett, kezükben nagyobbacska csavarkulccsal. Sikerült lebonyolítanunk az üzletet az ajtórésen keresztül, aztán csak annyira nyitották ki az ajtót, hogy kiadják a cuccot, és már zártak is be. – Fogják ezt a szart, és húzzanak a picsába! – üvöltött ki valamelyik a nyíláson.

Az ügyvédem az öklét rázta feléjük. – Visszajövünk – ordította. – Valamelyik nap bombát dobok erre a kócerájra! Rajta van a nevetek a számlán! Megtudom, hol laktok, és felgyújtom a házatokat!

– Ezen majd elragódhatnak – dörmögött, mikor elhajtottunk. – A csávó amúgyis paranoid pszichopata. Könnyű kiszúrni őket.

Az autókölcsönzőnél is baj lett. Miután aláírtuk a papírokat, beleültem az autóba, majdnem elveszítettem az uralmat a gép fölött, amint a benzinkúthoz tolattam. Ez láthatóan megrázta az ügynököt.

– Mondják... ööö. Fiúk, ugye óvatosak lesznek a kocsival?

– Persze.

– Te jóisten! – mondta. – Az imént hátrébbtolta azt a hetvencentis betonoszlopot, és még csak le se lassított! Hetvennel rükvercben! Kishíján elcsapta a kutat!

– Semmi baj – mondtam. – Mindig így ellenőrzöm a sebváltót. Hátramenetben. A rázós helyzetek miatt.

Ezalatt az ügyvédem a kocsimból pakolta a rumot és a jeget a kabriolett hátsó ülésére. Az ügynök idegesen nézte.

– Mondják csak – kérdezte – maguk *isznak*, fiúk?

– Én nem – mondtam.

– Töltse csak tele az átkozott tankot – csattant fel az ügyvédem. – Kurvára sietünk. Las Vegasba tartunk egy sivatagi versenyre.

– Mi?

– Mindegy – mondtam. – Felelősségteljes emberek vagyunk. – A tükörből figyeltem, ahogy visszatekeri a tanksapkát, aztán ráugrottam a gázra, és kivágódtunk a forgalomba.

– Mennyit aggályoskodott ez az alak – mondta az ügyvédem. – Lehet, hogy teljesen rá van gyógyulva speedre.

– Ja, kellett volna adnod neki a vörösből.

– Az sem segít egy ilyen barmon – mondta. – Pokolba vele. Még egy csomó dolgunk van, mielőtt útnak indulhatunk.

– Jó volna szerezni valami reverendát – mondtam. – Jó hasznát vehetnének Las Vegasban.

Sajnos már nem tartott nyitva egyetlen jelmezbolt sem, és annyira nem izgatott a dolog, hogy felnyomjunk egy templomot. – Miért keresed a bajt? – kérdezte az ügyvédem. – Ne felejtsd el, hogy egy csomó zsarú megátalkodott katolikus. El tudod képzelni, mit csinálnak velünk ezek az állatok, ha elkapnak ezekben a lopott jelmezekben, beállva és seggrészen? Jézusom, még kiherélnének!

– Igazad van – mondtam. – Az isten szerelmére, ne szívd olyan feltűnően a haskapipát a piroslámpáknál. Gondolj arra, hogy ezzel az utat veszélyezteted.

Rábiccentett. – Kell egy nagy vízipipa. A nargile csöve meg lelógna, ide, az ülés alá. Ha bárki meglátna minket, azt hinné, hogy oxigénhiányunk van.

Az éjszaka hátralévő részét a cuccok begyűjtésével és pakolással töltöttük. Aztán megettük a meszkalint, és lementünk az óceánra úszni egyet. Hajnaltájban megreggeliztünk egy malibui kávézóban, aztán nagyon óvatosan keresztülhajtottunk a városon, és rátértünk a kelet felé tartó, szmogfelhős pasadenai autópályára.

3.

Különös szer A sivatagban... bizalmi válság

Még mindig nagyon felkavarónak éreztem a stopposunk korábbi megjegyzését, miszerint „soha nem ült még nyitott-tetősben.” Itt van ez a nyomorult fêreg, aki mellett rendre húznak el a kabriolettek, és még csak nem is utazott ilyenben. Ettől úgy éreztem magam, mint Farouk király, a mesés Kelet keresztapája. Kísértésbe estem, hogy rávegyem az ügyvédemet, álljunk meg a következő repülőtérnél, ahol összehozhatnánk egy nagyon szimpla kis, polgári jogi szerződést, és egyszerűen csak *odaadjuk* a kocsit ennek a szerencsétlen baromnak. Csak annyit mondanánk: – Írd itt alá, és tied a kocs! – Odaadjuk a kulcsokat, és hitelkártyával biztosítunk magunknak helyet a gépen, ami mondjuk Miamiba megy, ott aztán bérelünk egy másik sültalmapiros nyitott-tetőst a tűzön-vízen keresztül vezető örült száguldozáshoz, le, egészen az utolsó állomásig, Key Westig... ahol meg lecseréljük a kocsit egy hajóra. A lényeg, hogy mozgásban maradjunk.

Ám ez a mániákus érzés gyorsan elmúlt. Semmi értelme börtönbe juttatni ezt az ártalmatlan kölyköt... mindamellet, *terveim* voltak az autóval. Már vártam, hogy Las Vegasban villogjunk a cirkálóval. Esetleg lehetne egy kis gyorsasági versenyt kezdeményezni a főúton, fel kéne bögetni a motort a Flamingo előtti kereszteződésben és belesikítózni a forgalom pofájába:

– Oké, tyúkszaros faszok! Vadbarmok! Mikor ez az átkozott lámpa zöldre vált tökig nyomom a gázt és mindegyikötöket lemoslak az útról, mocsadékok!

Rendben. Verjük meg a szemeteket a saját pályájukon. Gyerünk, izzó kerekkel csikorogva és farolva érkezzünk a zebrahoz, kezünkben egy üveg rummal, és basszuk a dudát a másikkal, hogy elnyomjuk a bömbölő zenét... üveges, eszelősen kitágult pupillákkal nézzünk ki a kis fekete,

aranykeretes napszemüveglencsék mögül értelmetlenségeket üvöltözve... két gyönyörűen beállt részeg, bűzlik belőlük az éter és süt róluk a totális pszichózis. Felpörgetni a motort egészen addig, míg üveghangon vinnyogva nyüszít; és várni a lámpát, hogy váltson...

Milyen gyakran adódik ilyen lehetőség? Felrázni a hülye faszokat, beletrafálni a bágyadtságuk kellős közepébe. A vén elefántok a hegyekbe ballagnak meghalni; a vén amerikaiak kimennek az országútra és böhöm nagy kocsikkal a halálba autózzák magukat.

A mi kirándulásunk azonban nem ilyen volt. (Utunkkal igenis tisztelegtünk mindazon helyes, igaz és tisztességes értékek előtt, melyek a kezdetektől jellemzik az amerikai nemzeti karaktert.) Fizikai értelemben fejet hajtottunk az élet azon fantasztikus *lehetőségei* előtt, amelyek valóban léteznek ebben az országban – de csak azoknak való, akikben megvan a kellő eltökéltség. Mi meg el voltunk tökélve rendesen.

Az ügyvédem, hátrányos faji gyökerei ellenére, osztotta ezt az elképzelést, de a stopposunkkal nem volt könnyű megértetni az ilyen eszméket. *Mondta*, hogy érti, de a szemén láttam, hogy nem. Hazudott nekem.

A kocsi hirtelen letért az útról, és belecsúsztuk az árokba. A műszerfalnak csapódtam. Az ügyvédem rázuhant a kormányra. – Mi baj? – üvöltöttem. – *Itt* nem állhatunk meg. Ez a denevérek földje!

– A szívem – nyögött panaszosan. – Hol a gyógyszer?

– Vagy úgy, a gyógyszer – mondtam. – Na igen, az éppen kéznél van. Az amylos zacskóba nyúltam. A kölyök szinte megdermedt. – Ne aggódj – mondtam. – Ennek az embernek rossz a szíve – angina pectoris. De van rá orvosságunk. Aha, meg is van. – Négy kapszula amylt vettem ki a bádogdobozból, és átnyújtottam az ügyvédemnek. Azonnal az orra alá tört egyet. Követtem a példáját.

Az ügyvédem nagyot szippantott, hátradőlt az ülésen, és egyenest a napba bámult. – Hangosítsd fel azt a kurva zenét! – ordította. – Olyan a szívem, mint egy aligátoré!

– Hangerő! Tisztaság! Basszus! Kell, hogy legyen basszus! – meztelen karjaival az ég felé hadonászott. – Mi a *baj* velünk? Átkozott *vénasszonyok* lennénk?

A rádiót és a magnót is teljes hangerőre állítottam. – Te semmirekellő

zugügyvéd, vigyázz a szádra! Az újságírás doktorával beszélsz!

Féktelenül röhögött. – Mi a faszt csinálunk itt ebben a sivatagban? – kiabálta. – Valaki hívja már ki a rendőrséget! Segítségre van szükségünk!

– Ne figyelj erre a disznóra – mondtam a stopposnak. – Ez a gyógyszer hatása. Tulajdonképpen, mi *mind a ketten* az újságírás doktorai vagyunk, Las Vegasnak tartunk, hogy az egész generációnk legnagyobb sztorijáról tudósítsunk. – Itt kezdtem nevetni...

Az ügyvédem megfordult, hogy szembenézzen a stoppossal. – Az igazság az – mondta –, azért megyünk Vegasba, hogy egy Brutális Henry nevű heroinbárót kinyírjunk. Évek óta ismerem, és ennek ellenére átkúrt minket. Ugye, tudod, hogy ez mivel jár?

Le akartam inteni, de mindketten tehetetlenek voltunk a röhögéstől. Tényleg, mi a szart csinálunk itt ebben a sivatagban, ha egyszer mindkettőnknek rossz a szíve?

– Brutális Henry eljátszotta a bizalmat! – Az ügyvédem rávicsorított a kölyökre a hátsó ülésen. – Ki fogjuk tépni a tüdejét a mellkasából!

– És megesszük – böffentettem. – A rohadék nem fogja megúszni szárazon! Mi folyik ebben az országban, ha egy ilyen gennyszívó átbaszhatja az újságírás doktorait?

Senki nem válaszolt. Az ügyvédem felszívott még egy amylt, közben a kölyök kimászott a hátsó ülésről, és áthempergett a csomagtartón. – Kösz a fuvart – üvöltötte. – *Nagyon-nagyon* köszönöm. *Bírlak* benneteket, fiúk. *Miattam* ne aggódjatok. – Végre elérte a lába az aszfaltot, és azonnal rohanni kezdett vissza, Baker felé, a sivatagba, ahol még egy fa sem látszott sehol.

– Várj egy percet! – ordítottam. – Gyere vissza, igyál egy sört. – Úgy tűnt, nem hallja. A zene igen hangos volt, ő meg meglehetősen gyorsan távolodott tőlünk.

– Csakhogy megszabadultunk ettől – mondta az ügyvédem. – Igazi csodabogárral volt dolgunk. Földidegesített. Láttad a *szemeit*? – Még mindig röhögött. – Jézusom – mondta. – Ez viszont tényleg gyógyír!

Kinyitottam az ajtót és a vezetőüléshez mentem. – Menj arrébb – mondtam. – Én vezetek. Ki kell jutnunk Kaliforniából, mielőtt a kölyök találkozik a zsarukkal.

– Szarok rá, az még órák kérdése – mondta az ügyvédem. – Száz mérföld választja el mindentől.

– Akárcsak minket – mondtam.

– Forduljunk meg, és menjünk vissza a Polo bárba – mondta. – Ott soha nem keresnének.

Rá sem hederítettem. – Bontsd fel a tequilát! – üvöltöttem, mihelyt a levegő ismét mozogni kezdett; beletapostam a gázpedálba, amint visszabillentünk az útra. Percekkel később az ügyvéd a térkép fölé hajolt. – Nemsokára jön egy hely, amit Mescal Springsnek hívnak – mondta. – Mint ügyvéded tanácsolom, hogy álljunk ott meg és ússzunk egyet.

Ráztam a fejem. – Abszolút muszáj elérnünk a Mint Hotelbe még a sajtóregisztráció befejeződése előtt – mondtam. – Különben lehet, hogy

fizetnünk kell a szobánkért.

Bólintott. – Viszont akkor felejtjük már el ezt a faszágot az Amerikai Álomról – mondta. – A Nagy Szamoai Álom a *fontos*. – A zacskóban kotorászott. – Azt gondolom, itt az ideje, hogy elrágjunk egy bélyeg LSD-t

– mondta. – Az az olcsó meszkalin már jó ideje kiszállt belőlem, és nem tudom, hogy meddig bírom elviselni a kibaszott éter szagát.

– Én *bírom* – mondtam. – Egy törölközőt át kéne itatni az anyaggal, aztán letenni a padlóra a gázpedál mellé, hogy a pofámba gőzölögjön egész Vegasig.

Megfordította a kazettát. A rádió sivalkodott: „*Power to the people – Right now!*” John Lennon protest songja, tíz év késéssel. – Ez a szerencsétlen hülye is miért nem maradt, ahol volt – mondta az ügyvédem. – Az ilyen faszok az idegeimre mennek, amikor komolyak akarnak lenni.

– Komolyra fordítva a szót – mondtam –, azt hiszem, ideje rámenni az éterre és a kokainra.

– Hagyjuk el az étert – mondta. – Majd a szállodai szobában átítatjuk vele a szőnyeget. Itt viszont a rád eső napsugárbélyeg. Nyammogjad el, mint a rágógumit.

Elvettem a bélyeget, és megettem. Az ügyvédem most a kokaint tartalmazó sótartót babrálta. Kinyitotta. Rászórta a kézfejére. Aztán visítva markolászta a levegőt, miközben a finom, fehér port felszippanthatta egy szellő, és átfújta a sivatagi országút fölött. A méregdrága, fehér por szállt a Nagy Vörös Cápa kavarta szélben. – *Jézus* – nyögött fel. – Láttad, hogy ver minket az Isten?

– *Veled* ver engem az Isten! – üvöltöttem. – Te elfuserált kábszerkereskedő! Kezdetől fogva figyelem a nyomorult trükkjeidet, te disznó.

– Jobb, ha vigyázol – mondta, majd hirtelen egy tömzsi, fekete .357-es Magnumot himbált meg az orrom előtt. Rövidcsövű Colt Python volt, ferdén vágott forgótárral. – Van erre keselyű bőven – mondta. – Reggelig letisztítják a csontjaidat.

– Te kurvapecér – mondtam. – Mihelyt Las Vegasba érünk, hamburgerré darállak. Mit képzelsz, mit szól a Drogfelügyelet, ha megjelenek náluk egy szamoai kábítószer-kereskedővel?

– Megölnek mindkettőnket – válaszolta. – A Brutális Henry tudja, hogy ki vagyok. A kurva életbe, *az ügyvéded* vagyok. – Féktelen röhögésben tört ki.

– Teli vagy LSD-vel, te hülye. Kurvára nagy csoda lesz, ha eljutunk a hotelig és be tudunk jelentkezni, mielőtt még totál elállatiasodnánk. Készen

állsz? Beállva álnéven bejelentkezni egy vegasi szállodába, hogy valami kapitális szélhámosságot kövessünk el? – Nevetett megint, aztán rányomta az orrát a sószóróra, azon ügyeskedve, hogy a húszdolláros bankjegyből sodort vékony, zöld cső még beleérjen a por maradékába.

– Mennyi van még hátra? – kérdeztem.

– Talán félóra – válaszolt. – Mint ügyvéded azt tanácsolom, hogy maximális sebességgel vezess.

Las Vegas már ott volt egy köpésre. Láttam a szállodasor sziluettjét kibontakozni a széles, sivatagi párából: a Szahara, a Mérőföldkő, az American és az ominózus Thunderbird – egy csoport szürke hasábttest a távolban, a kaktuszok között.

Harminc perc. Most már nagyon közel volt. A cél a Mint Hotel magas tornya a belvárosban. Ha nem érünk oda, mielőtt teljesen kicsúszik a talaj a lábunk alól, akkor még mindig ott van a Nevada Állami Börtön, Carson Cityben. Voltam már ott egyszer, de csak beszélgetni a rabokkal – semmiképpen sem akartam visszatérni. Nem volt más választásunk: vállalni kellett a kockázatot, az anyag meg le van szarva. Végig kell csinálnunk az összes hivatalos badarságot, beállni a kocsival a szálloda parkolójába, megdolgozni a recepcióst, elintézni a londonert, feliratkozni a sajtókártyákért – és ez az egész színlelés, teljesen illegális, szemenszedett szélhámosság, de természetesen így kell lennie.

„ÖLD MEG A TESTET, ÉS MEGHAL A SZELLEM.”

Valamilyen oknál fogva ez a sor benne van a jegyzetfüzetemben. Talán Joe Frazierre vonatkozik. Él még egyáltalán? Tud még beszélni? Láttam azt a meccset Seattle-ben – borzalmasan beállva ültem, négy sorral a Kormányzó alatt. Minden szempontból fájdalmas tapasztalat volt, a hatvanas évek máltó befejezése: Timothy Leary Eldridge Cleaver foglya Algériában, Bob Dylan osztalékszelvényeket nyeseget Greenwich Village-ben, mutánsok megölték mindkét Kennedyt, Owsley szalvétákat hajtogat Terminal Islanden; és akkor Cassius Clay/Muhammad Ali leveri ez a két lábon járó hamburger, egy ember a halál árnyékából. Joe Frazier, akárcsak

Nixon, olyan okok miatt győzedelmeskedett, amiket a magamfajta nem hajlandó megérteni – s végképp nem nyilvánosan elfogadni.

...De az még egy másik korszak volt: kiégett, és tökéletesen más, mint a Mi Urunk 1971-es évének örült és kegyetlen valósága. Sok minden megváltozott azokban az években. Most meg Las Vegasban voltam, mint ennek a menő magazinnak a sportszerkesztője, száguldottam a Nagy Vörös Cápában, de hogy minek, azt senki sem értette. – Csak nézz körül – mondta –, mi majd átvesszük az anyagot.

Hát igen. Körül kéne nézni. Csakhogy mire megérkeztünk a Mint Hotelbe, az ügyvédem már képtelen volt artikuláltan részt venni a regisztrációs eljárásban. Sorba kellett állnunk, ahogy a többieknek, ami, ugye, az adott körülmények között meglehetősen nehéz. Ilyeneket hajtogattam magamban: nyugodj meg, higgadj le, ne mondj semmit, csak akkor beszélj, ha kérdeznak: beosztás, a sajtószerző neve, egy szóval se többet, ne vegyél tudomást erről a rohadt kábítószerrel, játszd meg, hogy nem is hat...

Nem találom a szavakat a révület érzékeltetésére, ami a hatalmába kerített, amikor végre a recepciós elé kerültem, és elkezdtem hadoválni. Az összes, jól betanult mondatom elemeire esett szét a nő fagyos pillantása alatt. – Helló – mondtam. – A nevem... igen, a nevem Raoul Duke... igen, *a listán*, ott rajta kell lennem, ez tuti. Ebédrel együtt, feneketlen bölcsesség, teljes beszámoló... miért is ne? Velem van az ügyvédem is, és azt természetesen megértem, hogy az *ő* neve nincs a listán, de meg kell, hogy kapjuk azt a szobát, igen, mert ez az ember tulajdonképpen a *sofőröm*. A Vörös Cápát egész a parttól idáig elnavigáltuk, úgyhogy most már igazán kezdetét veheti a sivatagi show, vagy nem? De igen. Csak nézze meg a listát, és látni fogja. Ne aggódjon. Na, mi a helyzet? Mi kell még?

A nő egyáltalán nem pislogott. – A szobájuk egyelőre nincs kész – mondta –, de valaki vár magára.

– Ne! – kiáltottam. – Miért? *Még* nem csináltunk semmit! – A lábam reszketni kezdett. Megmarkoltam a pultot és a nekem szegezett boríték fölött, amit persze nem voltam hajlandó átvenni, a nő arcához hajoltam. *Folyamatosan* változtak a vonásai: megduzzadt az orra, lüktettek az erei... borzalmasan zöld lett az állkapcsa, kiálltak az agyarái, egy muréna pófája!

A halálos mérég! Visszalendültem az ügyvédemhez, aki megmarkolta a karomat, és a levél után nyúlt. – Majd én elintézem – mondta Muréna asszonynak. – Az ügyfelemnek rossz a szíve, de van nálam egy csomó orvosság. A nevem Doktor Gonzo. Azonnal intézzék el a szobát. A bárban várunk.

Az asszony csak a vállát rángatta, miközben távoztunk. Egy városban, ahol hemzsegnék az alapjáraton begőzölt alakok, még csak *észre se veszik* a kábszeres csodapókokat. Keresztülverekedtük magunkat a hallon, aztán találtunk két széket a bárpultnál. Az ügyvédem rendelt két Cuba Libré tölgyfával, és kísérőnek egy kis kaktuszpálinkát, majd felnyitotta a borítékot. – Ki az a Lacerda? – kérdezte. – Vár ránk egy tizenkettedik emeleti szobában.

Nem jutott eszembe semmi. Lacerda? Valahonnan ismerős volt, de nem tudtam erre összpontosítani. Borzalmas dolgok történtek mindenütt körülöttünk. Közvetlenül mellettem méretes hulló rágsálta egy nő nyakát, a padlószőnyeg véráztatta szivaccsá vált, lehetetlen volt járni rajta, egy tapodtat sem mozdulhattunk. – Rendelj néhány pár golfcipőt – suttoztam –, másképpen soha nem kerülünk ki élve erről a helyről. Nyilván észrevetted, hogy ezeknek a gyíkoknak nem gond a mozgás még ezen a terepen sem, de ez csak azért van így, mert tapadókorong van a talpukon.

– Gyíkok? – kérdezett vissza. – Ha azt hiszed, hogy ez a vég, és ennél rosszabb már nem lehet, várjál, amíg a lifthez érünk. – Levette brazil napszemüvegét, és láttam rajta, hogy sírt. – Az előbb fölmentem, hogy találkozzam ezzel a Lacerda-emberrel. – közölte. – Mondtam neki, tudjuk, mire hajt. Azt *mondja*, hogy fotós, de mikor megemlítettem neki a Brutális Henryt, nos, az megtette a hatását: kikészült. Láttam a szemén. Tudja, hogy gyanakszunk.

Felfogta, hogy Magnumjaink vannak? – kérdezte.

– Nem. De mondtam neki, hogy van egy Vincent Black Shadow-nk. Ettől beszart.

– Rendben – mondtam. – És mi van a szobánkkal? És a golfcipőkkel? Egy kibaszott állatkert hullaházának a kellős közepén vagyunk! És akkor valaki még *piát* is hoz a lényeknek! Mindjárt darabokra tépnek mindannyiunkat! Jesszusom, nézd a padlót! *Láttál már* valaha ennyi vért egy helyen? Hány embert ölhetek már meg eddig? – A helyiség túloldalára

mutattam, egy csoportra, akik mintha minket bámultak volna. – A kurva anyját, nézd ott azt a bandát! Kiszúrtak minket!

– Az a sajtóasztal – mondta az ügyvédem. – Ott kell feliratkoznod az akkreditációnkért. A szarba, legyünk túl rajta. Az a te dolgod, én meg utánanézek a szobának.

4.

Förtelmes zene és fegyverropogás... durva vibrálás egy vegasi szombat estén

Már alkonyodott, mire végre bejutottunk a szobába, és az ügyvédem azonnal a telefonon lógott, hogy a szobapincért abajgassa; négy klub-szendvicset, négy rákkocktételt, egy kétédekás rumot és kilenc friss grapefruitot rendelt. – C-vitamin – magyarázta. – Minél többre van szükségünk.

Egyetértettem. Ekkorra a pia kezdte semlegesíteni a kábszert, és a hallucinációim elviselhető szintűre csökkentek. A szobapincérnek például bizonytalan, hullószerű körvonalai voltak, de már legalább nem láttam hatalmas pterodactylusokat, amint friss vértócsákban dagonyáznak a folyosón. Az egyetlen gondot az a hihetetlen méretű neonreklám okozta az ablakon kívül, ami elfogta a kilátást a hegyekre, színes golyók milliói, színes szimbólumok és díszek rohángáltak hangosan zümmögve egy komplikált pályán.

– Nézz ki – mondtam.

– Mért?

– Van egy nagy... nagy masina az égen... valami elektromos kígyóféle... egyenesen ránk jön.

– Lődd le – tanácsolta az ügyvédem.

– Még nem – válaszoltam. – Előbb tanulmányozni akarom a szokásait.

A sarokba ment, és elkezdte behúzni a függönyt. – Figyelj – mondta. – Fejezd már be ezt a süket dumát a kígyókról, piócákról, gyíkokról meg a többiekéről. Rosszul vagyok tőle.

– Ne aggódj – mondtam.

– Ne *aggódjak*? Jézusom, majdnem megbolondultam lent a bárban. Oda aztán soha nem engednek vissza minket, különösen nem azután a jelenet után, amit a sajtóasztalnál rendeztél.

– Milyen jelenetet?

– Te gané – mondta. – Összesen *három percre* hagytalak magadra. Tisztára beszartak, úgy megrémisztetted őket! Ráztad azt a kurva kandallónyársat és kígyókról üvöltöztél. Az a mázlid, hogy időben visszaértem. Már a zsarukat akarták hívni. Azt mondtam, berúgtál, és felhozlak a szobába egy hideg zuhanyra. A fenébe is, csak azért adták ide végül a sajtóbelépőket, hogy minél gyorsabban megszabaduljak tőled.

Idegesen járt föl–alá. – Jézusom, ez a jelenet teljesen kijózanított! *Kell* valami drog. Mit csináltál a meszkalinnal?

– A zacskóban – mondtam.

Kinyitotta a zacskót, és megevett két pirulát, én meg beindítottam a magnót. – Lehet, hogy neked csak *egy*et kéne ebből enned. Az LSD még mindig dolgozik benned – mondta.

Ráhagytam. – Még sötétedés előtt ki kell mennünk a pályára – mondtam –, de annyi időnk még van, hogy megnézzük a híreket a tévében. Vágjuk fel a grapefruitot, és csináljunk egy jó kis rumpuncsot. Esetleg áztassunk bele egy bélyeg LSD–t... hol a kocsi?

– Odaadtuk valakinek a parkolóban – mondta –, itt a jegy a brifkómban.

– Mi a száma? Felhívom őket, hogy mossák le a port és mocskot arról a nyavalyásról.

– Jó ötlet – mondta. A jegyet viszont nem találta.

– Na jól van, baszhatjuk – mondtam. – Ha nincs papír, soha nem vesszük rá őket, hogy adják vissza a kocsit.

Gondolkozott egy percet, aztán felkapta a telefonkagylót és a garázst kérte. – Itt Doktor Gonzo a nyolcötvenesből – mondta. – Úgy tűnik, elvesztettem annak a vörös kabriolettnak a parkolójegyét, amit maguknál hagytam. Azt kérném, hogy mossák le a kocsit és legyen indulásra kész fél óra múlva. Fel tudnának küldeni egy másolatot a jegyről? Mi... Ó?... Oké. – Leheveredett és a hasispipáért nyúlt. – Semmi baj – jelentette ki. – A pasas emlékszik az arcomra.

– Remek – mondtam –, de mi van, ha egy nagy hálóval várják, hogy mikor bukkanunk fel.

Csak rázta a fejét. – Mint ügyvéded, azt tanácsolom, hogy *miattam* ne aggódj.

A tévéhíradóban a laoszi invázióról volt szó; borzasztó szerencsétlenségek sora: robbanások és roncsok, rémülten menekülő emberek, Pentagon-tábornokok hihetetlen hazugságokat motyogtak. – Kapcsold ki már azt a szart – visította az ügyvédem. – Tűnjünk *el* innen!

Jó ötlet volt. Néhány perccel azután, hogy megkaptuk az autót, az ügyvédem a volán mögött narkómába zuhant, és a főútcán keresztülhajtott egy piroson, még mielőtt az ellenőrzésem alá vonhattam volna az ügyeket. Áttaszigáltam az anyósülésre, és magamhoz ragadtam a kormányt... jól éreztem magam, pengeélesen működtek az érzékszerveim. Körülöttem mindenhol embereket láttam beszélgetni, és hallani akartam, hogy mit mondanak. Mindegyiküket. De a puskamikrofon a csomagtartóban volt, és arra a következtetésre jutottam, hogy maradjon is ott. Las Vegas nem az a hely, ahol úgy vezetnek a főútcán, hogy közben egy fekete, páncélöklökre emlékeztető dologgal tartják sakkban az embereket.

Hangosítsuk fel a rádiót. Hangosítsuk fel a magnót. Bámuljunk bele a napnyugtába. Tekerjük le az ablakokat, hogy jobban élvezhessük a hús sivatagi szelet. Ó, igen. Ez az egész erről szól. Most minden kontroll alatt van. Szombat este két kedves öregfiú kényelmesen kocsikázik egy sültalmapiros nyitott-tetősben a Las Vegas-i fősodorban... beállva, behavazva, becsavarodva... Jó Emberek.

Magasságos Isten! Mi ez a borzalmas zene?

Calley hadnagy csatadala:

„... mentünk-mentünk-meneteltünk...

Amikor elértük a táborhelyet, ott,

a nap megett,

a tábornok úr megkérdezett...”

mit kérdezett tőled, Bunyesz?

„... Menekültetek vagy küzdöttetek?”

na, és mit feleltél, Bunyesz?

„Viszonoztuk a puskatűzet, amivel csak lehetett...”

Nem! Ezt nem *bírom* elviselni! Ez tutira az anyaghatás. Az ügyvédemre pillantottam, de egyfolytában az égre meredt, és láttam, hogy gondolatban a napon túl jár, azon a táborhelyen. Krisztusnak hála, ő nem hallotta a zenét, gondoltam. Máskülönben ez tényleg faji indíttatású örvénylésbe hajszolta volna.

A dal szerencsére befejeződött. De a hangulatomat sikerült elkúrnia... ráadásul dolgozni kezdett bennem az a pokoli kaktusz juice, és amint hirtelen felbukkant a Mint Fegyver Klubhoz vezető kocsit, hatalmába kerített valami rettenetes, emberhez méltatlan félelem. „Másfél kilométer”, állt a táblán. De ebből a távolságból is tisztán hallatszott a kétütemű bringák motorjának bőgő üvöltése... és akkor, közelebb érve, egy másik hang is megütötte a fülemet.

Ismétlőpuskák! Nem lehet nem felismerni a lapos, odvas dörrenést.

Leállítottam az autót. Mi az ördög történik itt? Felhúztam az ablakokat, és lassan, a kormányra lapulva rágördültem a murvás útra, aztán észrevettem egy tucat alakot, akik ismétlőpuskákat szegeztek az égnek, és szabályos időközönként tüzeltek.

Egy betonplaccon álltak itt, a mesquite-i cserjétől pöttyözött oázisban, a sivatag közepén, Vegastól északra. A fegyveresek körülbelül ötvenméternyire csoportosultak az egyemeletes, beton panelháztól, amit tíz-tizenkét fa, rendőrautók, motortrélek és motorbiciklik vettek körül.

Hát persze! A Mint *Fegyver Klub*! Ezek az elmebetegek nem hagyják, hogy *bármilyen* megzavarja a lögyakorlatukat. Itt van vagy száz motoros, szerelő és szervező, kószálnak a területen, feliratkoznak a holnapi versenyre, békésen sört hörpölnek, egymás gépezetét dicsérgetik. És akkor ennek a legközepén, oda sem hederítve semmire az itt másodpercenként felröppenő agyaggalambokon kívül, az ismétlőfegyveresek nem zavartatják magukat.

Miért is ne? – gondoltam. A lövöldözés, akár az ütemes basszus kíséret ritmusosan ellenpontozza a motoros szcéna fülsiketítő bőgését. Leparkoltam a kocsit, elvegyültem a tömegben, és magára hagytam kómatikus ügyvédeimet.

Vettem egy sört, és figyeltem a motorok bejelentkezését. Sok 405-ös Husquavarna, tuningolt svéd tűzgolyók... szintén sok Yamaha, Kawasaki,

néhány 500-as Triumph, Maicos itt-ott egy CZ, egy Pursang... mind nagyon gyors, szuperkönnyű terepmotor. Nem láttam Hogot, de még egy Sportstert sem ebben a ligában... olyan lenne az, mint a mi Nagy Vörös Cápánkkal elindulni egy homokfutóversenyen.

Persze lehet, hogy pontosan ezt kéne kipróbálni: bejegyeztetném sofőrnek az ügyvédemet, aztán beállva, étertől zúgó fejjel kiküldeném a rajtvonalra. Ezzel vajon mihez kezdenének?

Senki nem merne egy pályán versenyezni egy ennyire örült pasival. Az első kanyarban kizúgna, és legalább négy-öt terepjárót magával vinne – igazi kamikázetrip volna.

– Mennyi a beugró? – kérdeztem a fickót a nevezőpultnál.

– Kettőötven – válaszolta.

– És ha azt mondom, hogy van egy Vincent Black Shadow-m?

Bámult rám, szó nélkül, csöppet sem barátságosan. Észrevettem, hogy egy 38-as revolvért hord az övé. – Felejtsd el – mondtam. – A sofőröm amúgy is beteg.

Összeszűkül a szem. – A sofőröd nem az egyedüli beteg ember errefelé, haver.

– Csont akadt meg a torkán – mondtam.

– Mi?

Már épp kezdett volna kellemetlenül viselkedni, de hirtelen elnézett mellettem, és valami mást kezdett fixálni...

Az ügyvédemet... Már nem volt rajta a dán napszemüveg, nem volt rajta az Acapulco ing... félmeztelen, nehezen lélegző, nagyon örült ember benyomását keltette.

– Na, halljuk, mi a probléma? – károgta. – Ez az ember az ügyfelem. Fel van készítve rá, hogy perre visszük az ügyet?

Megmarkoltam a vállát, és gyengéd határozottsággal megfordítottam. – Hagyd a francba – mondtam. – A Black Shadow-ról van szó, nem érdekli őket.

– *Várjunk* csak egy percet – kiabálta. – *Mit* értesz azon, hogy *nem érdekli* őket? Üzletet kötöttél ezekkel a disznókkal?

– Azt biztosan nem – mondtam, és a kijárat felé taszigáltam. – Nyilván észrevetted, hogy fegyverük van. Egytől egyig mindegyiknek. Nekünk nincs. Hát nem hallod, hogy arrafelé *lövöldöznek*? – Elhallgatott, fülelt egy

darabig, aztán rohanni kezdett az autó felé. – Faszszopók! – süvítette hátra a válla fölött. – Még visszajövünk.

Mire visszanavigáltam a cápát a főútra, már ismét képes volt beszélni. – Jézus Krisztus! Hogyan keveredhattunk össze ezzel a csapat fanatikus barommal? Húzzuk a belünket ebből a városból! Ezek a geciládák *ki akarnak csinálni minket!*

5.

Hozni a sztorit...

Futó pillantás a sajtó munkájára ...csúfság és bukás

Már hajnalban készen álltak a versenyzők. Kellemes sivatagi napfelkelte. Feszült hangulat. A verseny nem kezdődött el kilenc előtt, volt három óra elütni való időnk a nézőtér melletti kaszinóban, és itt kezdődtek a bajok.

A bár hétkor nyitott. Volt egy „kávé & fánk” büfé is, de azokat, akik egész éjjel olyan helyeken züllöttek, mint a Circus-Circus, nem hozta lázba a kávé és a fánk. Tömény szeszt akartunk. Baromi barátságtalanok voltunk, és legalább kétszázan gyűltek össze a kockavető asztaloknál, így korábban kinyitották a bárt. Fél kilenc, már komoly tömegek, a hely zajos volt, részeg ordítással teli.

Egy csontos, középkorú, Harley-Davidson-trikós csöves robbant be a bárba, és persze üvöltött: – A francba! Milyen nap van ma, szombat?

– Inkább vasárnap – válaszolt valaki.

– Hah! A dög! – A H-D hippi nem intézte senkihez a szavait, csak ordított, bele a vakvilágba. – Tegnap éjjel otthon vagyok Long Beachen, és valaki mondja, hogy ma lesz a Mint 400, mire mondom én az asszonynak: „Fiam, indulok.” – Kiköpött. – Sok szart vágott a fejemhez, tudjátok, hogy megy ez... szóval, és akkor meg az történt, hogy két csávó, akiket még sose láttam, elkapott a járdán, és nekiállt megdolgozni. Teljesen hülyére vertek.

Megint nevetett, beszélt bele a tömegbe, láthatóan nem érdekelte, ki figyel oda. – A francba, így volt – folytatta. – És akkor az egyik közülük megkérdezi, „Hová mégy?” Én meg mondom, „Las Vegasba, a Mint 400-ra.” Erre adtak tíz dolcsit, és lehoztak kocsival a buszállomásra... – Elbizonytalanodott. – Legalábbis azt *hiszem*, hogy ők voltak azok... Na mindegy, lényeg, hogy itt vagyok. És mondhatom nektek, emberek, *pokoli* hosszú éjszaka volt! Hét óra azon a kibaszott buszon! De mikor

felébredtem, hajnal volt, és Vegas belvárosában jártunk, és egy percre azt se tudtam, hogy mi a faszt keresek én itt, és csak az jutott az eszembe: „Uramatyám, már megint idejutottam, most meg ki is válik el tőlem?”

Elfogadott valakitől egy cigarettát, még a rágyújtáskor is vigyorgott. – De aztán, istenemre, beugrott! A Mint 400-ra jöttem, és ember, én leszarom, hogy ki nyer vagy ki veszít. Egyszerűen csak csodálatos itt lenni veletek, emberek...

Senki nem vitatkozott vele. Mind megértettük. Bizonyos körökben a Mint 400 messze, messze komolyabb dolog, mint a futballkupaöntő, a Kentucky Derby és az Alsó-Oakland-i Ügető együttvéve. Ez a verseny igen különös tenyészetet vonz, és emberünk a Harley-pólóban jól láthatóan ebbe a körbe tartozott.

A *Life* magazin tudósítója együttérzően bólogatott, majd rekedten a pultosra ordított: – Józsibogár amitakarnak!

– Gyorsítót! – hörögtem. – Egyből ötöt! – A pultra csaptam vérvő tenyeremmel. – Sőt, a pokolba is! Hozzál inkább tízet!

– Én állom! – süvöltötte a *Life*-os ember. Elveszítette a fogást a pulton, és lassan térdre ereszkedett, de még mindig határozott hangon nyilatkoztatta ki: – Ez a sporttörténet egyik kiemelkedő pillanata! Lehet, hogy soha nem ismétlődik meg! – Ekkor egy kicsit elcsuklott. – Egyszer ott voltam a Triple Crownon – dűnnyögte. – De az semmi nem volt ehhez képest.

A békaszemű asszony lázasan rángatta az övénél fogva. – Álljon fel! – könyörgött. – Kérem, álljon fel! Nagyon jóképű pasas lesz megint, csak álljon már fel!

A férfi zavartan nevetgélt. – Figyeljen, asszonyom – szötyögte. – Szinte elviselhetetlenül jó pasi vagyok itt is, ahol vagyok. *Ha* felállnék, maga *megőrülne!*

A nő tovább húzogatta. Már két órája ábrándozott a könyökénél, és most el akart menni. A *Life* magazinosa erről hallani sem akart, még jobban összezuhant.

Elfordultam. Túl szörnyű volt a látvány. Elvégre mi volnánk a nemzeti sportújságírók abszolút krémje. Azzal a különleges megbízatással gyűltünk össze Las Vegasban, hogy tudósítsunk a Negyedik Mint 400 Nagydíjról...

és amikor ilyen komoly dologról van szó, akkor azt az ember nem hülyéskedi el.

Csak hogy most – még a műsor kezdete előtt – voltak arra utaló jelek, hogy kicsúszhat a lábunk alól a talaj. Itt voltunk ezen a kellemes nevadai reggelen, ezen a hűvös, világos hajnalon a sivatag kellős közepén nyomorogva egy beton panelház és szerencsejáték-kaszinó kombinációjából kialakított, lepattant bárban, amit Mint Fegyverklubnak hívtak, körülbelül tíz mérföldre Vegastól... s ugyan a verseny lassan kezdődött, mi riasztóan szétszórtak voltunk.

Kint az örültek a motorbiciklijekkel szórakoztak, próbálgatták a fényszórókat, ellenőrizték az olajsíntet, utolsó húzások a láncon (a karburátorcsavarokon, dugattyúkon stb.)... és az első tíz motor pontban kilenckor kilőtt. Szörnyen izgalmas volt, úgyhogy mindannyian kimentünk nézni. A zászló lecsapódott, a tíz nyomorult felbőgte a lóerőket, és befeszültek az első körbe. Együtt voltak eleinte, aztán valaki az első helyre került (egy 404-es Husquarna, ha jól emlékszem) és hangos ováció keretében elhúzott a többitől, majd benyelte a porfelhő.

– Hát igen, ez az – mondta valaki. – Körülbelül egy óra múlva érnek vissza. Gyerünk vissza a bárba.

Nem kellett ezt elsietni. Egyáltalán nem. Volt még vagy százkilencven motor, ami startra készen várt. Kétpercenként tíz indult egyszerre. Eleinte a startvonaltól olyan kétszáz méteres távolságból még lehetett figyelni az eseményeket, de a jó látási viszonyok nem tartottak sokáig. Már a harmadik tízes csoport is beleveszett a tőlünk száz méterre kavargó porfelhőbe... és mikorra az első száz elment (pedig még ugyanennyi hátravolt), már csak ötven méter volt a látótávolság. Csak a szalmabálákban gyönyörködhattunk a nézőtér alján...

Az az elképesztő porfelhő, ami a sivatagnak e része fölött lebegett még vagy két napig, kezdett tartós formát ölteni. Egyelőre azonban egyikünkben sem tudatosult, hogy ez az utolsó pillanat, amikor egyáltalán láthattunk valamit a „Csodálatos Mint 400”-ból.

A vakító déli napsütésben a kaszinó/bár ablakából már nehéz volt

kivenni a százméternyire lévő lelátót. A tudósítás a szó hagyományos értelmében teljesen lehetetlenné vált: az olyan lett volna, mint úszóversenyt közvetíteni, mikor a versenymedencét nem vízzel, hanem púderrel töltötték fel. A Ford-gyár – korábbi ígéretei szerint – biztosított egy sajtó-terepjárót sofőrrel, de néhány vad kör után, amit a motorokra vadászva töltöttünk a sivatagban –, odahagytam a járművet a fotósoknak és visszamentem a bárba.

Úgy éreztem, eljött az ideje, hogy bármennyire kellemetlen is, újraértékeljem a helyzetet. A verseny minden kétséget kizáróan folytatódott. Láttam a startot, ez is biztos. De most mi legyen? Béreljek helikoptert? Menjek vissza abba a rohadt terepjáróba? Bolyongjak ebben az átkozott sivatagban és *nézzem*, ahogy örültek húznak el az ellenőrzőpontoknál? Tizenhárom percenként egyet...?

Tízre a versenyzők leszakadoztak, és szétszóródtak a pálya teljes hosszában. Már nem „verseny” volt ez, inkább állóképességi próba. Az egyedül látható történés a start/célvonalnál volt: minden harmadik percben érkezett egy motoros gyík, lelassított a porfelhőben, lekecmergett a bringájáról, amit a szerelői feltöltöttek és egy friss vezetővel útnak indítottak... s ezzel kezdetét vette egy újabb óra, a következő, nyolcvan kilométeres, vesegyilkos kör, az elviselhetetlen, por-vak limbóban.

Valamikor tizenegy körül mentem még egy kört a sajtójárművel, de csak két homokjárót láttunk, tele nyugdíjas San Diegó-i altiszt kinézetű főszerekkel. Egy kiszáradt medernél elénk vágtak, és a következőket kérdezték: – Hol ez az átkozott dolog? – fogalmam sincs róla – mondtam. – Mi is csak egyszerű amerikai hazafiak vagyunk, mint maguk. – Mindkét dzsipjük ominózus szimbólumokkal volt teliragasztva: visító sasok amerikai zászlóval, a karmaikban ferdeszemű kígyó, amint miszlikbe karikázza egy északi csillagsávos körfűrész. Az egyik jármű utastere úgy nézett ki, mint egy géppuskafészek.

Bomba formában voltak – csak mentek keresztül a sivatagon maximális sebességgel, és szóváltásba keveredtek mindenkivel, akivel csak találkoztak. – Maguk milyen csapattal vannak itt, emberek? – kiabálta az egyik. A motorzúgástól alig hallottuk egymást.

– Sportsajtó – üvöltöttem. – Barátságos bérborzok vagyunk.

Buta vigyorgás.

– Ha – kiabáltam tovább – valami nagyvad érdekli magukat, akkor a CBS News görényei után kéne menniük. Ott elől, abban a nagy fekete dzsipben. Az a pasas írta a *Pentagon kiárúsítása* című könyvet.

– Rohadt életbe! – üvöltött fel kettő is azonnal. – Aszongya, a fekete dzsip?

Felbőgették a motort, mi ugyanezt tettük. Kövek között, kaktuszbozótosban pattogtunk, mintha valami ördögszekéren volnánk. Kिलöttyent a söröm, fel, egészen a plafonig, aztán meleg habja szétterült az ölemben.

– Ki van rúgva – mondtam a sofőrnek. – Vigyen vissza a nézőtérre.

Ideje talajt fogni, úgy éreztem, el kellene tűnődni ezen a züllött megbízatáson és kitalálni, hogy mit lehet csinálni vele. De Lacerda ragaszkodott a részletes tudósításhoz. Vissza akart menni a homokviharba, hogy a film és a lencsék egy ritka kombinációjával megörökítsen valamit ebből az ocsmányságból, ami igazán speciális.

Úgy éreztem, eljött az ideje, hogy kicsit visszavegyek – hogy eltűnődjem azon, mit kezdjek ezzel az egész örült megbízatással, és kitaláljam, hogy tudom megcsinálni. De Lacerda ragaszkodott a részletes tudósításhoz. Vissza akart menni a homokviharba, hogy egy szuperérzékeny film és lencsék speciális kombinációjával megörökítsen valamit ebből az ocsmányságból.

„Joe”, a sofőrünk készséges volt. A neve valójában nem Joe, de azt az utasítást kaptuk, hogy hívjuk így. Amikor előző este tárgyaltam a Ford-gyár itteni főnökével, és a sofőrrel beszélünk, azt mondta: – Az igazi neve Steve, de hívják csak Joe-nak.

– Miért is ne – mondtam. – Annak hívjuk, aminek csak akarja. Mit szólna a Zoomhoz?

– Ne viccelődjön – mondta a Ford-ember. – Joe-nak kell hívni, és kész.

Lacerda végül megállapodott, és valamikor déltájban megint kiutózott a sivatagba a gépkocsivezető, Joe társaságában. Visszamentem a panelbárba, ami valójában a Mint Fegyverklub volt, itt aztán keményen inni kezdtem, keményen törtem a fejem, és sok-sok kökemény feljegyzést készítettem.

6.

Átmulatott éjszaka... konfrontáció a sivatagi fogadóban... narkós örjöngés a Circus-Circusban

Szombat éjfél... Ennek az éjszakának az emlékei különösen zavarosak. Felidőzésében csupán egy marék rusnyán telefirkált bingócetlire és sörälátétre támaszkodhatok. Íme egy közülrük: „Előkeríteni a Ford-embert, kihajtani belőle a terepjárót versenymegfigyelési célból... fotók?... Lacerda/telefon... miért nem helikopter?... Rájuk mászni telefonon, nem hagyni békét a mocskoknak.”

Egy másikon ez olvasható: „Felirat a Paradise Boulevard-on – Nonstopless... bozótszex és L.A.; *pástétomnyuszik*, totál pucér köztéri közösülés Los Angelesben... Las Vegas a felfegyverzett maszturbátorok társadalma / itt a szerencsejáték a nyerő / a szex-extra / bizarr trip a nagyban játszóknak... házikurvák a befutóknak, kézimunka a balfékeknek.”

Jó ideje már, mikor Big Surben éltem, a Lionel Olay vezető út mellett, volt egy barátom, aki szeretett Renóba járni kockázni. Carmelben volt sportboltja. Egyszer egy hónapban három egymást követő hétvégén is lement Renóba a böhm nagy Mercedesén – erős nyerésben volt mindegyik alkalommal. A három út után valami 15 000 dollárral ő volt jó, szóval úgy döntött, hogy kihagyja a negyedik hétvégét, és elviszi néhány haverját Nepenthbe-be vacsorázni. – Mindig nyerőként kell kiszállni – magyarázta. – Egyébként is fárasztó volt ennyit vezetni.

Hétfő reggel felhívta Renóból a kaszinó igazgatója. – Hiányoltunk a hétvégén – mondta. – A kibicek unatkoznak.

– Ciki – nyögte a haver.

A következő hétvégén lerepült Renóba magángépen egy barátjával meg

két csajjal, mind az igazgató VIP vendégei voltak. Semmi nem lehet elég jó a nagy játékosoknak...

Hétfő reggel aztán ugyanaz a gép – a kaszinó magánrepülője – visszavitte a monterey-i repülőtérre. A pilóta kölcsönadott neki tíz centet, hogy felhívhasson egy havert, aki hazaviszi Carmelba. 30 000 dollárral lógott, és két hónap múlva már a sarkában lihegett a világ egyik legkeményebb pénzbehajtó szervezete.

Eladta a boltját, de ez nem volt elég. A maradékra várhatnak egy kicsit – gondolta –, de akkor meggyőzősként úgy leverték, hogy kölcsönként, és a teljes lét kifizette.

A komoly hazárdjáték nagyon kemény biznisz. Reno Las Vegasszal összehasonlítva olyan, mint a barátságos sarki fűszeres, aki ingatja a fejét és aszongya: hitel alma, de elég, ha majd az unokád kifizeti a tartozást. A veszteseknek Vegas a legaljasabb hely a világon. Körülbelül egy évvel ezelőttig volt egy gigantposzter a város határában, ezzel a szöveggel:

NE JÁTSSZ MARIHUÁNÁVAL!
NEVADÁBAN: BIRTOKLÁS – HÚSZ ÉV
ÁRUSÍTÁS – ÉLETFOGYTIGLAN!

Szóval ezen a szombat éjszakán sem volt túl egyszerű a kaszinók körül kóvályogni egy marihuánával megpakolt kocsival, totál beállva. Volt néhány rizikós szökésünk: egy ponton megpróbáltam behajtani a Landmark Hotel mosodájába a Nagy Vörös Cápával – de a bejárat túl szűknek bizonyult, ráadásul a bent levők túlon túl izgatottnak tűntek.

Kiautóztunk a Sivatag Fogadóba, hogy elérjük a Debbie Reynolds/Harry James show-t. – Nem tudom, te hogy vagy vele – mondtam az ügyvédemnek –, de az én szakmai ügyeimben fontos az informáltság.

– Az enyémben is – mondta. – De mint ügyvéded azt tanácsolom, hogy hajtsunk a Tropicánába és nézzünk bele a Guy Lombardóba. A Kék Teremben a Royal Canadiansszal szerepel.

– Miért? – kérdeztem.

– *Mit* miért?

– Miért kellene nekem a nehezen keresett dollárjaimat arra költenem, hogy megnézzek egy két lábon járó vízihullát?

– Na figyelj – kezdte. – Miért vagyunk mi itt? Szórakozni, vagy csinálni a melónkat?

– Természetesen a meló miatt – válaszoltam. Egy parkolóban kanyarogtunk, amiről azt hittem, hogy a Dunes nevű helyhez tartozik, aztán kiderült, hogy a Thunderbirdé... vagy a Haciendáé volt...

Az ügyvédem a *The Vegas Visitor*-ba merült, és programokra vadászott.

– Mit szólsz a Nickel Nicks Nyerőgépsorhoz? – kérdezte. – Forró Pénznyelők, hú, ez keményen hangzik... Huszonkilenc centes hot dog.

Hirtelen valaki ránk ordított. Bajban voltunk. Két vörös-arany tábornokkabátos gengszter magasodott a motorház előtt: – Mi a francot csinálnak? – üvöltött az egyik. – *Itt* nem parkolhatnak!

– Miért nem? – kérdeztem. Parkolásra tökéletesen alkalmasnak tűnt a helyszín, teli üres hellyel. Régóta kerestem már egy jó kis parkolót. Arra is felkészültem, hogy ott kell hagynunk valahol a kocsit és taxit fogni... és akkor, igen, rábukkantunk erre a helyre.

Amiről aztán kisült, hogy nem más, mint a Sivatag Fogadó főbejárata előtti járda. Addigra annyi járdaszegélyen bukdácsoltunk át, hogy észre se vettem ezt az utolsó huppanót. Helyzetünket nehéz lett volna elmagyarázni... eltorlaszoltuk a bejáratot, orgyilkosok üvöltöztek velünk, nagy zavar támadt...

Az ügyvédem egy szemvillanás alatt kipattant az autóból, és egy ötdollárost lobogtatott. – Le akarjuk parkolni valahol a kocsit! Debbie egyik régi barátja vagyok. Sokat viháncoltunk hajdanán.

Egy percig azt hittem, hogy ezzel végképp elcsesztett mindent... ekkor azonban az egyik kidobó elvette a pénzt, és "Oké, oké, elintézem a dolgot, uram", mondta. És letépett egy parkolócédulát.

– Szentisten! – mondtam, amint keresztültsiettünk a bejárat termén. – Majdnem rákúrtunk. Gyorsan jár az eszed.

– Mit vártál? – kérdezte. – Az *ügyvéded* vagyok... és tartozol nekem öt dollárral. Most rögtön kérem.

Vállat vontam, és odaadtam a pénzt. A Sivatag Fogadó rikító, süppedő

perzsás előcsarnoka alkalmatlannak tűnt ahhoz, hogy az ember öt- meg tízcentes jattokkal hősködjön a parkolóőröknél. Ez itt Bob Hope pályája. Frank Sinatraé, Spiro Agnew-é. Az előcsarnok zsúfolásig tele első osztályú műanyaggal és plasztikpálmafákkal – szemmel láthatóan a Nagy Költekezők osztályon felüli menedéke ez.

Bizalommal telt szívvel közelítettük meg a nagy báltermet, de nem engedtek be. Túl későn jöttünk, mondta a pezsgőszínű szmokingot viselő beengedő; a hely tele van, nincs szabad szék, *semmi* pénzért.

– Ki a francot érdekel a szék – mondta az ügyvédem. – Mi Debbie régi jó barátai vagyunk, Los Angelesből hajtottunk ide, emiatt a tetves show miatt, és kurvára be is fogunk menni.

A szmokingos ember „tűzrendészeti szabályokról” hadovált, de az ügyvédem nem figyelt rá. Végül, sok rossz дума után, ingyen mehettünk be, de megígértette velünk, hogy hátul megállunk és nem dohányzunk.

Megígértük, de amint beértünk, kicsúszott a lábunk alól a talaj. Túl nagy volt a feszültség. Debbie Reynolds ezüst rasztaparókában viháncolt keresztül-kasul a színpadon... a „Sergeant Pepper” hangjaira, ami Harry James aranytrombitájából szállt fel.

– Jézuskám, ezt a nyúlós szart – mondta az ügyvédem menet közben. – Időgépbe kerültünk, vagy mi van?

Ekkor nehéz kezek csapódtak a vállaimra. Még éppen időben csúszttam a hasispipát a zsebembe. Keresztülvonszoltak az előcsarnokon, és a bejárat ajtóhoz támasztottak az izomagyúak, míg előhozták a kocsit. – Oké, tűnjetek el – mondta a pezsgőszínű-szmokingos ember. – Elengedünk benneteket, de ha Debbie-nek ilyen haverjai vannak, mint ti fiúk, akkor nagyobb bajban van, mint gondoltam.

– Ezt még megemlegeted! – ordította az ügyvédem menet közben. – Te paranoiás mocsok!

A Circus-Circus Casinóhoz hajtottunk, és a hátsó bejárat közelében parkoltunk le. – Ez az igazi hely – mondtam. – Itt nem fognak baszkódni velünk.

– Hol az éter? – kérdezte az ügyvédem. – Ez a meszkalin valahogy nem működik.

Odaadtam a csomagtartó kulcsát, és rágyújtottam a haskapipára. Visszajött az éteres üveggel, lecsavarta a tetejét, egy keveset

papírzsebkendőre fröccsentett, és az orra alá nyomta. Mélyeket lélegzett. Én egy másik papírzsebkendővel a saját heftimet bolondítottam. A szag még nyitott tetővel is erős volt. Kisvártatva a bejárat felé támolyogtunk föl a lépcsőn, hülyén röhögtünk, és úgy vonszoltuk egymást, mint a részegek.

Ez az éter nagy előnye, olyan leszél tőle, mint egy falusi részeg valamelyik korai ír regényben... képtelen vagy koordinálni a mozgásodat, elhomályosul a látásod, elveszíted az egyensúlyérzékedet, zsibbad a nyelved – teljesen megszakad a kapcsolat az agy és a test között. És azért érdekes, mert mindeközben az agyad többé-kevésbé normálisan működik... tulajdonképpen figyelheted magad, amint borzalmas dolgokat művelsz, de képtelen vagy uralkodni magadon.

Közeledsz a Circus-Circushoz vezető forgóajtóhoz, és tudod, ha odaérsz, két dollárt kell adni az embernek vagy nem fog beengedni... de mire odaérsz, minden a feje tetejére áll: rosszul méred fel a forgóajtó távolságát, nekivágódsz, lepattansz és megkapaszkodsz egy öreg hölgyben, hogy el ne vágódj, egy dühös Rotary Club-tag megtaszajt, és csak annyi jut eszedbe, hogy: Mi folyik itt? Mi történik? Aztán rémülten hallod, hogy ilyeneket motyogsz: „Kutyák basszák meg a pápát, hát nem az én hibám volt. Figyeljen oda jobban!... Miféle pénz? Brinksnek hívnak; születtem... születtem? Meneküljenek, mindenki erre!... a nők és a gyerekek a páncélozott kocsiba... ez Zeep kapitány parancsa.”

Á, ördögi az éter – az egész test narkója. Az agy borzalomtól telten visszahököl, képtelen kommunikálni a testtel. A kéz örülden csapdos, nem tudja kivenni a pénzt a zsebből... erőltetett nevetés, harsány sziszegés... örökmosoly.

Az éter a tökéletes kábítószer Las Vegashoz. Ebben a városban szeretik a részegeket. Friss hús. Így aztán keresztülpaszírozta a forgóajtón, és elvesztünk bent.

Az egész menő világ a Circus-Circusba menne szombat esténként, ha a nácik megnyerték volna a háborút. Ez a Hatodik Birodalom. A földszint teli van játékasztalokkal, mint a normális kaszinókban, de ez még további négy emeleten át tart ebben a vidéki vásárba oltott, lengyel búcsút és cirkuszi sátrat majmoló épületben. Pontosan a játékasztalok fölött szédítő magasságban a Negyven Repülő Carazito Fivér magasfeszültségű

trapézmutatványokat végez, a Négy Szájkosaras Torkosborz és a Hat San Diegó-i Nimfa Nővér társaságában... szóval ott állsz a földszinten és blackjacket játszol, a tét már sokra rúg, amikor hirtelen egy pillanatra fölnézhetsz, és pont a fejed fölött félmeztelen tizennégy éves leánykára vadászik a levegőben egy vicsorgó rozsomák, ami egy pillanattal később élethalálharcba keveredik két ezüstsínre festett polákkal, akik a szemközi erkélyekről zúgnak alá, hogy középen, a rozsomák nyakán találkozzanak össze... mindkét lengyel megmarkolja az állatot, és nyílegyenesen a kártyaasztalok irányában zuhan vele – de felfogja őket a háló; különválnak, három különböző irányba szökkennek vissza a mennyezet felé, és éppen amikor ismét zuhanni kezdenének, elkapja őket a levegőben Három Koreai Kiscica, hogy a trapéz segítségével visszalendüljenek a balkonokra.

Ez az örület folyamatosan megy, de senki sem hederít rá. A szerencsejáték napi huszonnégy órában folyik, és a cirkusznak sincs vége soha. Mindeközben a felső szinteken a látogatókat a legelképzelhetetlenebb baromságok felé terelik. Idióta vurstlibódékba. Lődd le a négyméteres bivalysövény tetejéről a pástétomcuclit, és nyerj egy vattacukor kecskét! Állj ez elé a fantasztikus gép elé, barátom, és mindössze 99 centért az alakod meg fog jelenni Las Vegas belvárosa fölött egy képernyőn, nyolcvanméteres nagyságban. További kilencvenkilenc centért hangos üzenetet is küldhetsz. „Mondj, amit, akarsz, haver. Hallani fognak, emiatt ne aggódj. Gondolt csak el, nyolcvan méter magas leszel!”

Magasságos Krisztus! Szinte látom magam, amint félálomban fekszem szállodaszobámban, tunyán bámulok ki az ablakon, és akkor egyszer csak megjelenik egy gonosz, náci részeg disznó nyolcvan méter magasan az éjféli égen, és kreténségeket üvöltöz a világba: „*Woodstock, Woodstock Über Alles!*”

Ma éjszaka be kell húzni a függönyt. Egy ilyen dolog úgy meg tudja dönteni a narkóst, hogy pattog a szobában, mint a pingponglabda. A sima hallucináció is elég rossz dolog. Idővel megtanulsz együtt élni az olyan látomásokkal, hogy például a halott nagyanyád kúszik fölfelé a saját lábszáradon, késsel a fogai között. A legtöbb lecsóزابالó képes kezelni az ilyen helyzeteket.

De ezzel a másik trippel *senki* nem tud mit kezdeni. Mármost azzal a lehetőséggel, hogy bármilyen faszi bemehet a Circus-Circusba, 1,98

dollárért megjelenhet az égen a Las Vegas-i belváros fölött, tizenkétszer akkorában, mint az Isten, és azt üvölthet, ami csak a barom eszébe jut. Nem, ez a város nem jó a pszichedelikus kábítószerhez. Maga a valóság túlzottan meg van pörgetve.

A jó meszkalin lassan fejti ki hatását. Az első óra csak várakozás, aztán a második óra felében elkezded gyalázni azt a kriplít, aki átkúrta az agyadat az anyaggal, mert semmi sem történik... és akkor BANG! Megszállott intenzitás, furcsa izzás és vibráció... óriási kockázat egy olyan helyen, mint a Circus-Circus.

– Utálok bevallani – közölte az ügyvédem, mikor leültünk a Körhinta bárban a második emeleti szinten –, de ez a hely az idegeimre megy. Érzem, hogy közeleg a Félelem.

– Marhaság – mondtam. – Azért jöttünk ide, hogy megtaláljuk az Amerikai Álmot, és most, hogy itt vagyunk az örvény közepén, ki akarsz szállni. – Elkaptam a karját, és megszorítottam. – Fel kell fognod végre – folytattam –, hogy meg kell találnunk a vezérideget.

– Tudom – mondta. – Ettől jön a Félelem.

Az éter már rég kiszállt belőlünk, az LSD is hosszú ideje, de a meszkalin keményen dolgozott. Kis kerek, aranyozott műanyagasztalnál ültünk, ami sínen járt körbe-körbe a bár körül.

– Odanézz! – mondtam. – Két nő baszik egy jegesmedvével.

– Kérlek – nyöszörögte. – Ne mesélj nekem ilyen dolgokat. Most ne. – Újabb kör Wild Turkeyt rendelt. – Ez az utolsó italom – jelentette ki. – Mennyi pénzt tudsz kölcsönadni?

– Nem sokat – válaszoltam. – Miért?

– Mennem kell – mondta.

– Hova?

– Igen. Elhagyom az országot. Még ma éjjel.

– Nyugodj meg. Néhány óra múlva józan leszel.

– Nem – mondta. – Ez most komoly.

– George Metesky is komoly volt, és látod, mit tettek vele.

– Ne baszogass! – ordította. – Még egy óra ebben a városban, és megölök valakit!

Láttam rajta, hogy tetőzik. Ez a félelemmel vegyes felfokozottság a

meszkalinhatás csúcsán jelentkeznek. – Oké – mondtam. – Adok kölcsön valamennyi pénzt. Menjünk ki, és nézzük meg, hogy mennyi maradt.

– Sikerülni fog? – kérdezte.

– Hát... ez attól is függ, hogy hány emberrel állunk le szívózni a kijáratig. Csendben akarsz távozni?

– Gyorsan akarok távozni – mondta.

– Oké. Fizessük ki ezt a számlát, és álljunk fel nagyon lassan. Agyilag zoknik vagyunk mindketten. Hosszú séta lesz. – A pincéernő felé ordítottam a számláért. Odajött, unottan látszott, az ügyvédem felállt.

– Mondja, fizetnek magának azért, hogy keféljen azzal a medvével? – kérdezte a pincéernőtől.

– Mi?

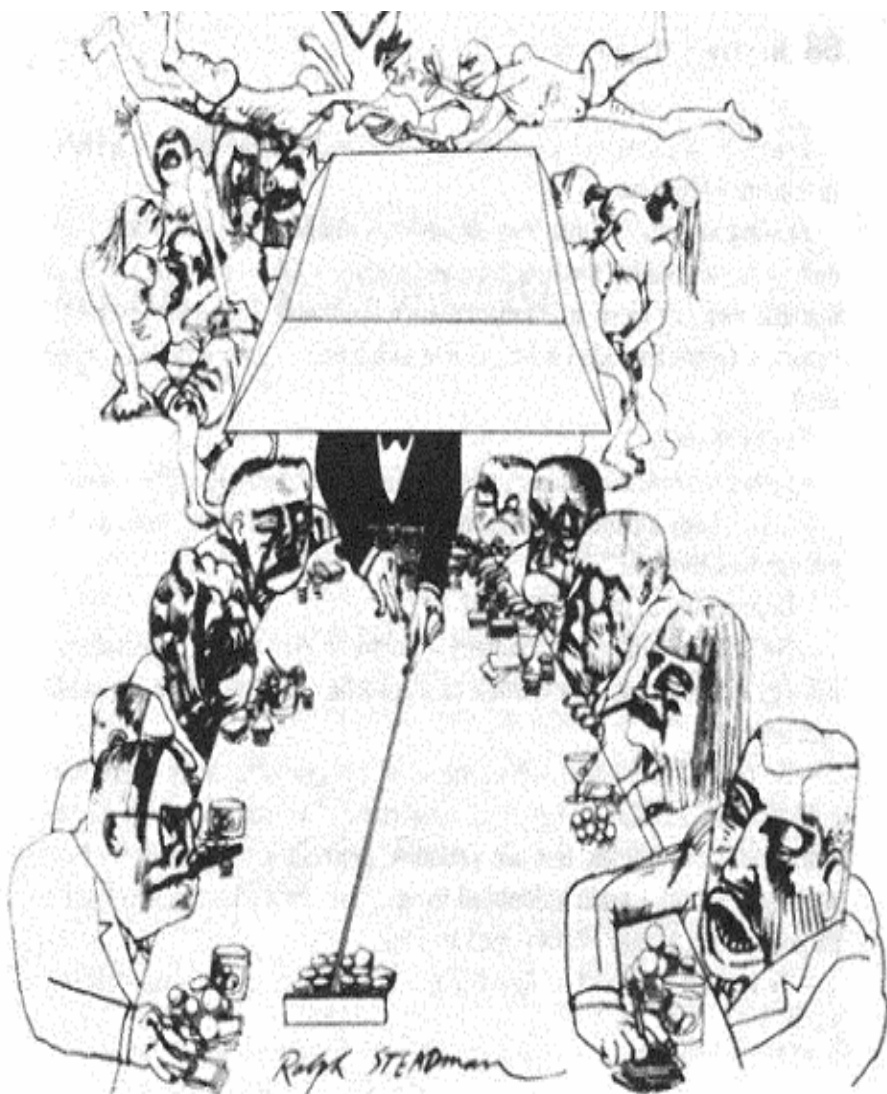
– Csak viccel – mondtam, és közéjük léptem. – Gyere, Doki, menjünk le a földszintre játszani. – Elkaptam a bárpult végénél, a körhinta szélén, de nem akart kiszállni, míg az meg nem áll.

– Nem fog megállni – mondtam. – Soha a bűdös életben nem fog megállni. – Kiléptem, és megfordultam, hogy segítsék neki, de nem mozdult. Mielőtt elérhettem és kihúzhattam volna, továbbvitte a körhinta. – Ne mozdulj! – kiabáltam rá. – Vissza fogsz jönni! – Vakon bámult előre, szemeiben látszott a félelem és a zavarodottság. Viszont meg sem moccant, míg meg nem tette a teljes kört.

Megvártam, míg majdnem teljesen elérem ér, akkor felényúltam, hogy megragadjam, de visszaugrott, és megint ment egy kört. Nagyon felidegesített. Éreztem, hogy mindjárt kikészülök. Úgy tűnt, a bárpultos figyel minket.

Carson City, fegyház, gondoltam. Húsz év.

Felszálltam a körhintára, elsiettem a bár mellett, és hátulról közelítettem meg az ügyvédemet. Amikor a megfelelő helyre értünk, egyszerűen kilöktem. Kitántorgott az átjáróba, pokoli üvöltést hallatott, elveszítette az egyensúlyát és zuhanni kezdett, bele a tömegbe. Úgy gurult, mint egy rönk, aztán egy villanás alatt talpra ugrott, és ökölbe szorított kézzel várta, hogy lenyomhasson egyet valakinek.

Felemelt karral közeledtem hozzá, mosolyogni próbáltam. – Elestél –
mondtam. – Menjünk.

Ekkorra az emberek már tényleg figyeltek minket. Az a hülye nem

mozdult, és tudtam, mi fog történni, ha megragadom. – Oké – mondtam. – Te itt maradsz még egy kicsit, aztán majd szépen lesittelnék. Én mindenesetre távozom. – Gyors léptekkel a lépcső felé indultam, és nem érdekelt, mihez kezd.

Ez elindította őt is.

– Láttad? – kérdezte, amikor utolért. – Valamelyik faszfej seggbe rúgott!

– Lehet, hogy a pultos – válaszoltam. – Meg akart büntetni azért, amit a pincérnőnek mondtál.

– Uramatyám! Ki innen! Hol a lift?

– Ne közelíts a lifthez – mondtam. – Pontosan erre várnak... becsalogatnak egy fémdobozba, és levisznek az alagsorba. – Hátranéztem, de senki sem követett.

– Ne rohanj – mondtam. – Ne szolgáltatass ürügyet arra, hogy hátulról lepuffantsanak. – Bólintott, úgy tűnt, megértette. Gyorsan átvágtunk az előcsarnokon a céllövöldék, tetováló szalonok, pénzváltók és vattacukor-elárusítóhelyek között – aztán különböző üvegajtókon és a pázsiton keresztül a parkolóig, ahol a Nagy Vörös Cápa várt ránk.

– Te vezetsz – mondta az ügyvédem. – Azt hiszem, nem vagyok teljesen jól.

7.

Paranoid terror...

a szodómia visszataszító

kísértete... kések villanása

és a zöld víz

Mikor a Mint Hotelhez értünk, a kaszinó felőli utcában álltam meg, körülbelül egy sarokra a szálloda parkolójától. Semmi értelme sincs megkockáztatni egy jelenetet az előcsarnokban, gondoltam. Egyikünk se menne el részegnek. Hiperfeszültek voltunk mindketten. Különösen fenyegető vibrálás vett körül. Sietve vágtunk át az előcsarnokon a hátsó lifthez.

Anélkül jutottunk el a szobáig, hogy találkoztunk volna valakivel, viszont a kulcs nem nyitotta az ajtót. Az ügyvédem elkeseredetten küszködött a zárral. – A rohadtak kicserélték a zárunkat – nyögte. – Lehet, hogy átkutatták a szobát. Jézusom, végünk.

Hirtelen felpattant az ajtó. Tétováztunk, majd berontottunk. Házkutatásnak nincs jele. – Reteszeljünk be mindent – mondta az ügyvédem –, akasszuk be az összes láncot. – Rábámult a kezében lévő két szobakulcsra. Mindkettő a Mint Hotelből való. – Honnan van *ez a másik?* – kérdezte az 1221-es számú kulcsot meglengetve.

– Az Lacerda szobája – mondtam.

Nevetett. – Ja, ez az. Azt gondoltam szükségünk lehet rá.

– Minek?

– Gyerünk fel, és robbantsuk ki az ágyból a tűzoltófecskendővel – mondtam.

– Ne, hagyjuk azt a szerencsétlent. Van egy olyan érzésem, hogy valamiért kerül minket.

– Ne csapd be magad! *Veszélyes* az a portugál geci. Úgy figyel minket, mint egy sólyom. – Rám bandzsított. – Üzletet kötöttél vele?

– Telefonon beszélünk – mondtam –, amikor a kocsit mosattad. Azt mondta, korán lefekszik, hogy már hajnalban a startvonalon legyen.

Az ügyvédem nem figyelt. Gyötrődő, sírós hangot hallatott, és mindkét kezével a falat verte. – A mocsok állat! – kiabálta. – *Tudtam!* Rámászott a csajomra!

Nevettem. – Arra a kis szőke grupira gondolsz a filmes stábból? Gondolod, hogy a Lacerda már szodomizálta?

– Jól van, *nevess* csak! – üvöltötte. – Rohadt csavargók, mind ilyenek vagytok! – Ekkorra már kinyitott egy újabb üveg tequilát, és döntötte befelé magába. Aztán fogott egy grapefruitot, és félbevágta egy Gerber Mini-Magnummal. Ez egy rozsdamentes, túlélő vadászkés, olyan a pengéje, mint a frissen kifent beretva.

– Hol szerezted ezt a kést? – kérdeztem.

– A szobapincér hozta – mondta. – Kellett valami, amivel a zöld citromot szelhetem.

– Milyen zöld citromot?

– Nem volt nekik egy darab se – mondta. – Nem termesztik itt kint a sivatagban a barmok. – Negyedekbe vágta a grapefruitot... aztán nyolcadokba... aztán tizenhatodikba... aztán elkezdte céltalanul hasogatni a maradékot. – A mocskos varangy – hörögte. – *Tudtam*, hogy ki kellett volna készítenem, mikor még megvolt rá a lehetőség. És most neki *megvan* a csaj.

Emlékeztem a nőre. Néhány órával korábban a liftben futottunk össze vele. Az ügyvédem persze hülyét csinált magából.

– Te biztos versenyző vagy – mondta a csaj. – Melyik osztályban indulsz?

– Osztályban? – csattant fel az ügyvédem. – Mi a faszt akarsz ezzel?

– Mit *vezetsz*? – villantotta meg a mosolyát. – Egy tévésorozatnak forgatunk a versenyről, esetleg téged is használhatnánk.

– *Használni*, engem?

Istennek Anyja, ne hagyj el, gondoltam. Már megint. A lift teli volt versenyzőkkel, hosszú időbe telt, míg egyik emeletről a másikra értünk. Mire a harmadikon megálltunk, az ügyvédem csúnyán reszketett. Még ötöt kell menni...

– A *nagyokat* vezetem! – üvöltött fel hirtelen. – Az igazi, *monstre* dögöket!

Nevetgéltem, próbáltam feloldani a szituációt. – A Vincent Black Shadow a mienk – mondtam. – A gyári csapattal vagyunk.

A tömeg ellenséges morgással adott nemtetszésének. – Lófaszt – hörögte valaki mögöttem.

– Várj egy kicsit! – kiáltotta az ügyvédem, aztán a csajhoz fordulva: – Pardon, kisasszony, de úgy veszem észre, hogy egy nagypofájú szopógép utazik velünk a liftben, aki minden áron ketté akarja hasíttatni a koponyáját. – Kezét a műbördzsekije zsebébe csúsztatva a lift hátuljába húzódtott emberek felé fordult. – Na mi az ábra, tetűkéim – vicsorította. – Melyikőtetek kell szétszabdalnom?

A lift plafonja alatti emeletjelzőt figyeltem. Az ajtó kinyílt a hetediken, de senki sem mozdult. Halotti csend. Az ajtó becsukódott. Föl a nyolcadikra... megint kinyílik. A mozgásnak megint semmi jele a tömött liftben. Éppen mikor az ajtó záródni kezdett, megragadtam a karját, és még

pont jókor kirántottam. Az ajtó lassan becsukódott, és az emeletjelző-fény a kilencediken gyulladt fel.

– Gyorsan! A szobába – mondtam. – Ezek a mocskok ránk hozzák a zsarukat! – A folyosó elkanyarodott, a szobánk épp a sarok mögött volt. Az ügyvédem vadul nevetett. – Kísérteties! – kiabált. – Láttad *ezt*? *Kísértetiesek* voltak. Mint a patkányok a halálkalickában! – Amint bereteszeltük magunk mögött az ajtót, abbahagyta a röhögést. – A kurva életbe – mondta. – Ez most *komoly*. Az a csaj megértett. Szerelmes lett belém.

Most, órákkal később, meggyőzte magát, hogy Lacerda – az állítólagos fotográfus – rátette a kezét a lányra. – Menjünk fel, és *heréljük ki* a nyomorultat – mondta, és gyors körökben forgatta a fogai előtt az új kését. – Vagy *te* hoztad össze őket?

– Figyelj – mondtam –, jobban tennéd, ha eltennéd azt az átkozott kést, és magadhoz térnél. Le kell mennem betenni a kocsit a parkolóba... – Lassan az ajtó felé hátráltam. Az egyik dolog, amit a drogokkal töltött évek során megtanulsz: *minden* élesben megy. Bárkinek hátat fordíthatsz, kivéve egy kábszerest; különösen, ha éppen borotvaéles vadászkéssel hadonászik.

– Tusolj le – mondtam. – Húsz perc múlva itt vagyok. – Gyorsan eltűntem, bezártam az ajtót magam mögött, és vittem magammal Lacerda szobájának kulcsát is. Azt, amit az ügyvédem korábban ellopott. A szerencsétlen hernyó, gondoltam, lefelé a liftben. Elküldték ide erre a teljesen hétköznapi megbízatásra – néhány kép a sivatagban versenyző motorokról meg homokfutó buggykról – és most, anélkül, hogy észrevenné, egy olyan világ kellős közepén találja magát, amiről a leghalványabb elképzelése sincs. A történtekre semmilyen ésszerű magyarázatot nem találhatott.

És mi, mi mit keresünk itt? Mi volt a jelentése ennek az útnak? Tényleg van ott az utcán egy nagy vörös nyitott-tető, ami az enyém? Csak kóválygok itt a Mint Hotel liftjeiben valamilyen narkós révületben, vagy tényleg azért jöttem ide Vegasba, hogy egy *sztorin* dolgozzam?

Kihalásztam a zsebemből a kulcsot; „1850” állt rajta. Végre valami

kézzelfogható. Tehát pillanatnyilag az volt a dolgom, hogy gondoskodjam a kocsiról, majd visszajussak a szobába... aztán remélhetőleg sikerül annyira kijózanodnom hajnalra, hogy szembe tudjak nézni bármivel, ami csak történhet.

Ki a liftből, be a kaszinóba, még mindig komoly tömegek tolonganak a játékasztalok körül. Kik ezek az emberek? Milyenek ezek az arcok! Honnan jönnek? Úgy néznek ki, mint egy dallasi használtautó-kereskedő karikatúrája. Csakhogy ezek *igaziak*. És, édes, Jézusom, *nagyon* sok van belőlük, vasárnap reggel fél ötkor még mindig a sivatagi város kockaasztalai körül visítoznak. Képtelenek felébredni az Amerikai Álomból, még ilyenkor, a kora hajnali káoszban is hajtja őket a Nagy Nyeremény reménye ebben a lepattant vegasi kaszinóban.

Bankot robbantani az Ezüst Városban. Megütni a főnyereményt és gazdagon hazamenni. Miért is ne? Megálltam a Pénzkeréknél, és pénzt dobtam Thomas Jeffersonra; egyből egy 2 dolláros bankjegyet. Szeszéyles egy bankó, úgyhogy gondoltam, hogy ez a légből kapott, hirtelen ötlet meghozhatja az egész nyereményt.

De nem. Még két dollár lement a csövön. Rohadt szemetek!

Elég. Le kell nyugodni. Megtanulni a vesztes *örömét*. Megírni ezt a sztorit belülről, ez a fontos, a többit meg hagyjuk a *Life*-ra és a *Look* magazinra – legalábbis egyelőre. Lefelé a mozgólépcsőn láttam a *Life* emberét, izgatottan kucorgott a telefonfülkében, a bölcsességeit énekelte a túlsó partra, egy megszállott robot fülébe. Kábé ilyeneket mondhatott: „LAS VEGAS HAJNALBAN – A versenyzők még jól megérdemelt éjszakai pihenőjüket töltik, a tegnapi porfelhő a sivatag fölött lebeg, és az 50 000 \$-os fődíj is Del Webb csodálatos Mint Hoteljének széfjében szendereg, a *Casino Center* fénylő szívében. Óriási a feszültség. De a *Life*-csapata a helyén van (komoly rendőri kísérettel, mint mindig). „Szünet. – „Igen, központ, *rendőrséget* mondtam. Mi mást? Ez itt, végül is, a *Life* exkluzív kiadása...”

A Vörös Cápá a Fremonton volt, ahol hagytam. Bevittem a garázsba – Doktor Gonzo autója, semmi gáz, és ha valamelyik emberünk idetéved még reggelig, akkor teljesen át is fényezhetik. Igen, természetesen írják a szobaszámlához.

Az ügyvédem a kádban ült, mikor megérkeztem. Zöld színű vízbe merült, valami japán fürdőszart szerzett a szálloda ajándékboltjában, egy vadiúj AM/FM-rádióval együtt, amit a villanyborotva konnektorjába csatlakoztatott. Teljes hangerőn üvöltötte azt a kreteniséget, egy „Three Dog Night” nevű csapattól. Egy békáról vartyogtak, akit Jeremiásnak hívtak, és „Örömet akart a világnak”.

Először a Lennon, most meg ez, gondoltam. Legközelebb Glenn Cambellt fogjuk hallani, amint a „Hova tűnt a sok virág”-ot vinnyogja mikrofonba.

Tényleg, hová tűntek? Ebben a városban nincsenek virágok. Csak húsevő növények. Levettem a hangerőből, és megpillantottam egy kupac megrágcsált papírt a rádió mellett. Az ügyvédem láthatóan nem figyelt fel a hangerő változására. Beleveszett a zöldes gőzfátyolba, s csak a feje felső része volt látható a víz fölött.

– Te etted meg? – kérdeztem kezemben a fehér jegyzetömb maradékával.

Le se szart. De tudtam, hogy ő volt. Nagyon nehéz lesz vele a következő hat órában. A fél tömböt benyomta.

– Mekkora állat vagy te! – mondtam. – Jó lesz, ha nagyon drukkolsz, hogy legyen még nyugtató a zacskóban, mert különben nagy szarban leszel holnap.

– Zenét! – mordult rám. – Hangosítsd föl. Tedd be a kazettát!

– Milyen kazettát?

– Az újat. Ott van valahol.

Felvettem a készüléket, és akkor láttam, hogy rádiósmagnó. A kazettát, a *Szürrealista párnát*, csak meg kellett fordítani. Az első oldal már lejárt; olyan hangerővel hallgathatta, ami jó száz méterre mindenki számára élvezhetővé tette a zenét. A falak nem jelenthettek akadályt.

– A Fehér Nyulat – üvöltötte. – *Fokozódó* hangerőt akarok.

– Te begolyóztál – mondtam. – Két órán belül elmegyek. Akkor pedig feljönnek ide, és baseball-ütőkkel még a szart is kiverik belőled. Ki se kell szállnod a fürdőkádból.

– A saját síromat ásom – mondta. – Zöld Víz és a Fehér Nyúl... tedd már föl, ne akard, hogy ezt használjam. – A karja kivágódott a vízből. A vadászkést még mindig a markában szorongatta.

– Jézusom – nyögtem. Ezen a ponton vettem észre, hogy menthetetlen: csak fekszik a kádban, beállva, mint az atom, a legélesebb késsel, amit valaha is láttam, és teljesen értelmetlenül a Fehér Nyulat követeli. Ennyi, gondoltam. Olyan messzire mentem ezzel a vízfejjel, amennyire csak lehetett. Most az öngyilkosság-jelenet következik. Am ezúttal akarja is. Felkészült...

– Oké – mondtam, megfordítottam a kazettát, és megnyomtam a play-gombot. – Tegyé meg egy utolsó szívességet, rendben? Adjál nekem két órát! Ez minden, amit kérek. Két óracska alvás, mielőtt a holnap elkezdődik, könyörgök. Valami azt súgja nekem, hogy piszok nehéz napom lesz.

– Hát persze – mondta. – Elvégre az *ügyvéded* vagyok. Annyi időt adok, amennyit csak akarsz, természetesen a szokásos tarifám mellett, ami 45 \$ egy órára –, de ha egy hosszabbat akarsz durmolni, akkor miért nem teszel le egyből egy 100 \$-os bankót, ide a rádió mellé, és húzol el a vérbe?

– Mi lenne, ha csekket adnék? – tapogatóztam. – A Sawtooth National Banktól. Nem kell igazolnod magad, amikor beváltod. Ismernek engem.

– Az is jó – mondta, és vonaglani kezdett a zenére. A fürdőszoba úgy nézett ki, mint egy gőzdiszko. Alattomos rezgések és mindent elfojtó zajok töltötték ki a teret. A padlón állt a víz. A rádiót olyan messzire tettem a kádtól, amennyire csak tudtam, kimentem, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Másodpercekkel később már üvöltött utánam. – Segítség! Te rohadék! Segítségre van szükségem!

Visszarohantam, mert az jutott eszembe, hogy véletlenül levághatta az egyik fülét.

De nem... próbált keresztülnyúlni a fürdőszobán, hogy elérje a fehér műanyag állványon álló rádiót. – Kell nekem az a kurva rádió – hörögte.

Kikaptam a kezéből. – Te hülye. Bújj vissza a kádba! Hagyd békén azt az istenverte rádiót! – Ellöktem előle azt a szart. Annyira üvöltött, hogy nehezen lehetett kivenni, mit játszik, még ha az ember ütemről ütemre ismeri is a *Szürrealista párna* albumot... én akkoriban jól ismertem ezt a lemezt, és pontosan tudtam, hogy a „Fehér Nyúl”-nak vége; megvolt a csúcspont, sőt, el is múlt.

De úgy tűnt, hogy az ügyvédem még nem jutott el ide. Többet akart. –

Vissza a kazettát! – üvöltötte. – Újra kell. – Örület villogott a tekintetében, képtelen volt fókuszálni. Láthatóan valami undorító pszichés orgazmus mocskában tocsogott.

– Hadd forogjon! – vonyította. – Hangosan, ami kifer ezeken a kurva hangszórókon! Ha ahhoz a fantasztikus részhez ér, mikor a nyúl leharapja a saját fejét, akkor, szépen kérlek, dobd be mellém azt a kibaszott rádiót.

Rámeredtem, és erősen megmarkoltam a rádiót. – Én ugyan nem – mondtam végül. – Boldogan belenyomnék egy 440 voltos kábelt a kádba, de ezt a rádiót *soha*. Keresztülverne a falon, és halott lennél tíz másodpercen belül. – Felröhögtem. – Egy nagy, bűdös lószart, hogy újra és újra *elmagyaráztassák* velem, hogyan történt, belekeverednék egy rohadt halottkémi vizsgálatba, megszorongatnák a... igen... szóval megszorongatnának a *pontos részletekkel*. Nem kell ez nekem.

– Lófaszt! – üvöltötte. – Mondd meg nekik, hogy *még jobban* be akartam állni.

Gondolkodtam egy percig. – Oké – mondtam végre. – Igazad van. Lehet, hogy ez az egyetlen megoldás. – Felkaptam a rádiósmagnót, ami még mindig be volt dugva a konnektorba és a kádhöz vittem. – A biztonság kedvéért ismételjünk el mindent. Szóval azt akarod, hogy dobjam a kádba ezt a vackot a „Fehér Nyúl” csúcspontján?... Erről van szó?

Hátradőlt a vízben, és hálásan mosolygott. – Igen, bassza meg, ezt. Már kezdtem azt hinni, hogy ki kell másznom a vízből és megkérni az egyik kurva *szobalányt*, hogy tegye meg a kedvemért.

– Ne rinyálj – mondtam. – Készen állsz? – Megnyomtam a play-gombot és a „Fehér Nyúl” újra nekirugaszkodott. Az ügyvédem szinte azonnal üvölni és hörögni kezdett... újabb gyors vágta fölfelé a hegyoldalon, remélve, hogy ezúttal végre eljut a csúcsra. Szemét szorosan lehunyta, csak a feje és a térdkalácsai álltak ki az olajzöld vízből.

Hagytam, hadd fejlődjön ki a szám, és válogatni kezdtem a mosdókagyló mellé hajigált hatalmas grapefruitok között. A legnagyobb legalább egykilós volt. Kifogástalan baseball-fogást találtam rajta, aztán mikor a „Fehér Nyúl” elért a csúcsra, belebasztam a kád vizébe.

Az ügyvédem örölte sikoltozott, úgy vonaglott a kádban, mint egy cápa véres hús közelében. Megpróbált valami szilárd tárgyat megragadni maga körül, és közben szétfröcskölte a vizet.

Kirántottam a zsinórt a rádiósmagnóból, és kisiettem a fürdőszobából... a masina játszott tovább, de most már a saját ártalmatlan eleméről működött. Igyekeztem át a szobán az utazótáskához, hogy kivegyem a meszkalin-dobozt, amikor hallom, hogy elenyészik a ritmus... és az ügyvédem egyszer csak feltépte a fürdőszobaajtót, és kitámadott. A szemei még mindig zavarosak voltak, de úgy lengette a kést, mint aki komolyan el van szánva arra, hogy lemészároljon valakit.

– Meszkalin! – üvöltöttem. – Kérsz? – Vizenyős szemei előtt meglengettem a meszkalin-bombát.

Megállt. – Te mocsok! – sziszegte. – Képes lennél rá, mi?

Nevettem, még mindig elé tartottam a bombát. – Mit parázol? *Imádni* fogod. A francba, nincs a világon semmi, ami a meszkalin-mámorhoz fogható – negyvenöt perc térden csúszás, száraz csuklás, zihálás. Rögtön lehiggadnál tőle.

Megpróbált felém nézni. – Te rohadt féreg – motyogta. – Képes lennél rá, mi?

– Miért is ne? – mondtam. – A picsába, egy perccel ezelőtt még arra kértél, hogy nyírjalak ki! Most meg te akarsz megölni *engem*! Mi a szart csináljak, az istenit, kihívjam a *rendőrséget*?

Visszavett. – A zsarukat?

Bólintottam. – Ja, nincs más lehetőség. Nem mernék veled aludni, amikor ilyen állapotban mászkálsz. Be vagy nyomva és folyton fel akarsz szeletelni azzal a rohadt késsel.

Kicsit forgatta a szemét, aztán mosolyogni próbált. – Ki mondta, hogy fel akarlak szeletelni? – mammogta. – Csak egy kis Z betűt akartam vágni a homlokodra, semmi komoly. – Megvonta a vállát, és kivett egy cigarettát a tévé tetején heverő dobozból.

Megint megfenyegettem a meszkalin-bombával. – Menj vissza a kádba – mondtam. – Vegyél be pár vörös pirulát, és próbálj megnyugodni. Szívd egy kis füvet, bazdmeg, lőjj be egy kis heroint, csináld, amit csinálnod kell, csak hagyj egy kicsit aludni.

Vonogatta a vállát, és szórakozottan mosolygott, mintha mindennek, amit mondtam, lett volna valami értelme. – Az istenit – mondta végül nagyon komolyan. – Tényleg *szükséged* van alvásra. Holnap *dolgoznod* kell. – Szomorúan csóválta a fejét, és visszafordult a fürdőszoba felé. – A

rohadt életbe. Micsoda szarság. – Lemondóan intett felém. – Próbálj pihenni – mondta. – Ne hagyd, hogy zavarjalak.

Bólogattam, figyeltem, ahogy visszacsorog a fürdőszobába. Még mindig markolta a kést, de a veszély már elmúlt. Az anyag sebességet váltott benne; a következő állomás valószínűleg egy pokolian intenzív, befelé forduló lidércnyomás lesz. Négy óra katonai elkeseredés, de semmi fizikai folyomány, semmi veszély. Figyeltem, ahogy becsukja az ajtót, aztán nyugodt, lassú mozdulattal egy keskeny támlájú széket csúsztottam a fürdőszobaajtó kilincse alá, és a meszkalinos dobozt az éjjeliszekrényre tettem.

A szobában csönd volt. A tévéhez mentem, és ráálltam az egyik csatorna monoszkópjára: fehér zaj, maximális decibellel. Finom altató, szakadatlan sistergés, ami kiradíroz minden tébolyt.

8.

**„Világ minden zsenije kéz
a kézben áll, és
a sokkoló felismerés
hajtja az egész cirkusz körbe”**

- Art Linkletter

Nyugodt helyen élek, ahol éjjel a legkisebb zöreij is azt jelzi, valami történni fog: ilyenkor felriadsz, és azon gondolkodsz, hogy mit jelenthet ez.

Általában semmit. Néha azonban... nehéz hozzászokni egy folyamatosan morajló városhoz, ahol az éjszaka teli van hangokkal, és egyik sem jelent veszélyt. Kocsik, dudák, lépések zaja... lehetetlen pihenni; mindezt el kell tehát nyomni egy tévéképernyő szemcsés, fehér zümmögésével. Ékelődjünk hát be két csatorna közé és szenderedjünk el szépen...

Felejtjük el azt az előbbi rémálmot a fürdőszobában. Nem nagy ügy: a Virággyerekek Generációjának egy kivénhedt példánya, a hülyeség zsinórmértéke, aki már nem bírja a gyűrődést. Az ügyvédem soha nem volt képes elfogadni azt a tényt – amit egyébként olyan sokan hangoztatnak a gyógyuló kábítószerbetegek, különösen a próbaidősök közül –, hogy olykor sokkal jobban be lehet állni drog nélkül, mint droggal.

Na nem mintha nekem be lehetne adni ezt a maszlagot. Egyszer azonban vidéken éltem, egyetlen dombnyira a ————— úton praktizáló kábszerguru Dr. ————— tól, aki azt állította, hogy neki sikerült kiugrania a mámorító kemikáliák világából, és már a természetfölötti bölcsesség birtokában van. Egy kellemes, napos délután aztán – valamikor a Nagy San Franciscó-i Lecsóláz kezdetekor – elmentem a Derék Doktorhoz, hogy megkérdezem őt, mint elismert kábszerügyi szaktekinélyt, mit tudna tanácsolni kedves szomszédjának, akiben egészséges érdeklődés ébredt az LSD iránt.

A nevek a kiadó ügyvédjének határozott kívánságára mellőzve.

Leparkoltam az úton, és felbaktattam a kavicsos kocsibejárón. Menet közben meg-megálltam és barátságosan integettem a feleségének, aki egy nagy kertészkalap karimája alatt tevékenykedett a kertben. Jó jelenet, gondoltam: miközben az idős ember bent a házban kotyvasztja a maga fantasztikus drograguját, kint az asszonykáját láthatjuk, amint répát vagy mit dugványoz... és közben halkan döngicsél valamit, amit képtelenség felismerni.

Döngicsél. Igen... nekem még kábé tíz év kellett ahhoz, hogy fel tudjam ismerni ezt a hangot: mint mikor Ginsberg teljesen elmélyedt az Om-ban – a kertész megpróbált engem ki-döngicsélni. És nem az idős hölgy szorgoskodott a kertben; hanem a jó öreg doktor volt az – döngicsélése pedig kétségbeesett kísérlet volt arra, hogy kizárjon engem emelkedett tudatállapotából.

Több kísérletet tettem, hogy megértessem magam: csak egy szomszéd jött át kikérni a doktor véleményét afelől, hogy bedobjon-e pár LSD bélyeget szerény otthonában, akinek kis bodegája éppen az övé alatt volt a hegyen. Mert ugyebár voltak fegyvereim. És szerettem lövöldözni is velük – különösen éjszaka, amikor az a fantasztikus kék láng kicsap a csövön, félelmetes dőrejek... és persze, golyók kíséretében. Ezt sem lehetett figyelmen kívül hagyni. Hogy nagy ólomgolyók repkednek a völgyben 1200 méter/secundum sebességgel.

De mindig a legközelebbi hegyre tüzeltem. Ha meg elvétettem, hát bele, a sötétbe. Nem akartam én senkinek rosszat; egyszerűen csak a robbanásokat imádtam. És vigyáztam: ne öljek többet, mint amennyit meg tudok enni.

„Ölni?” Rájöttem, hogy sohase fogom tudni elmagyarázni a szó pontos értelmét ennek a lénynek, aki itt gürizik a kertben. Evett-e valaha húst? Tudja-e ragozni a „vadászni” igét? Megérti-e az éhséget? Vagy fel tudja-e fogni azt az undorító tényt, hogy a keresetem abban az évben heti 32 \$ volt?

Nem... itt semmi esélye a kommunikációnak. Felismertem ezt, de nem elég hamar, hogy távol tarthassam a drogdoktort a dudorászástól, mikor lekísért a kavicsos bejárón a kocsimhoz. Felejsük el az LSD-t, gondoltam. Untig elég megnézni, mit tett *ezzel* a szerencsétlen barommal.

Szóval további hat hónapig kitartottam a hasis és a rum mellett,

egészen addig, míg San Franciscóba nem költöztem és egy éjjel nem találtam magam a Fillmore Auditorium nevű helyen. Aztán annyi volt, és kész. Egy darab szürke cukorkristály és BUMM. Képzetben megint a doktor kertjében voltam. De ezúttal nem a felszíne, hanem *a föld alatt* – és bújtam kifelé a finoman megművelt, porózus talajból, mint valami nagyra nőtt, mutáns gomba. A Narkó Robbanás áldozata. Egy egyszerű flasztermajom, aki megeszik mindent, ami jön. Emlékszem egy éjszakára a Matrixban, amikor hatalmas hátizsákkal bejött egy hobó, és ezt ordította: „Akar valaki egy kis L... S... D-t? Itt vannak az alapanyagok. Egy hely kell csak, ahol megfőzhetem.”

Az üzletvezető rögtön rárontott, és a fülébe motyogta: „Nyugi, nyugi, gyere hátra az irodába.” Soha nem láttam azután az éjszaka után, de mielőtt elvitték, a hobó kiosztotta a mintákat. Nagy fehér göröngyöket. Kimentem a klotyóra, hogy megegyem. Először csak a *felét*, gondoltam. Okos elképzelés, de nehezen megvalósítható az adott körülmények között. Megettem az első felét, de a maradékot véletlen rászórtam vörös Pendleton ingem ujjára... És miközben azon töprengtem, hogy ilyenkor mi a teendő, bejött az egyik zenész. – Mi az ábra? – kérdezte.

– Hát – feleltem –, ez a fehér szar itt az ingem ujján: LSD.

Se szó, se beszéd, elkapta a karomat, és elkezdte nyalni az anyagot. Hibátlan élőkép. Kíváncsi voltam, mi történne, ha egy ilyen ifjú tőzsdei brókertípus bejönne, és rajtakapna minket ezen a jeleneten. Kinyalhatja, gondoltam. Ha kis szerencsénk van, ez gallyravágná az egész életét; mindig az járna a fejében, hogy kedvenc bárjaiban vékony ajtók mögött férfiak vörös Pendleton ingben lórúgásnyi löketeket kapnak olyan dolgoktól, amire ő gondolni sem mer. Le merne nyalni egy ingujjat? Nem valószínű. Nem kell semmibe belekeveredni. Ne szólj szám, nem fáj fejem...

Különös emlékek ezen a feszült Las Vegas-i éjszakán. Öt éve történt? Vagy hat? Olyan, mintha évtizedek, de legalábbis egy Nagy Korszak múlt volna el azóta; egy időszak, ami soha nem tér már vissza. San Francisco a hatvanas évek közepén teljesen egyedülálló hely volt, különösen ha a fősodorban éltél. Talán jelentett valamit. Talán nem, talán hosszú távon... de nem létezik magyarázat, nincs a szavaknak, zenének és emlékeknek

olyan keveredése, amely érzékeltetni tudná, milyen volt akkor jelen lenni a világnak abban a sarkában. Bármit is jelentett...

A történelmet nehéz megismerni, főleg a sok bunkó bértollnok miatt, de anélkül, hogy bármilyen történelmi dologban biztosak lehetnénk, teljesen indokolhatónak tűnik a gondolat, hogy amióta világ a világ, bizonyos helyeken összpontosul és kisül egy-egy nemzedék energiája, amit ott és akkor senki nem érzékel, s amelyre évek távlatából visszatekintve sem létezik érvényes magyarázat.

Ezekből az időkből elsősorban egy, vagy kábé öt, de maximum negyven éjszakára/kora hajnalra emlékszem, amikor L. L. Bean rövidnadrágban meg Butte juhászdzsekiben, félhülyén elhagyom a Fillmore-t, és ahelyett, hogy hazamennék, százhatvannal megcélzom a nagy világítótornyot az Öböl-híd túloldalán... keresztülviharzok a Kincses Sziget-alagúton az Oakland-, Berkeley- és Richmond jelzések fényeinel, azt sem tudva, melyik kijáratot válasszam, és hirtelen az alagút másik végénél találom magam (mindig szarakodok a pályadíjbeszedő fülkénél, mert miközben aprópénzt keresek a zsebemben, igyekszem természetesen viselkedni, csak túlságosan be vagyok tépve)... de mindeközben teljesen biztos vagyok abban, hogy nem számít, merre megyek, hiszen csakis olyan helyre érkezhetek, ahol az emberek ugyanannyira be lesznek állva és gyorsulva, mint én: ehhez kétség sem férhetett.

Örület tombolt minden irányban és minden órában. Ha nem az Öböl másik partján, akkor a Golden Gate híd túloldalán, vagy a 101-esen Los Altos és La Honda irányába... Bárhol felvillanyozódhattál. Mindent belengett az a fantasztikus érzés, hogy bármit csinálunk, az helyes és győzni fogunk...

Igen, azt hiszem, ez volt a lényeg: hogy elkerülhetetlenül győzedelmeskedni fogunk a múlt pokoli erői felett. Persze nem katonai értelemben; arra nekünk nem volt szükségünk. Egyszerűen az energiánk fog diadalmaskodni. Nem volt értelme a harcnak: egyik oldalon sem. Minden mozzanat egy irányba mutatott; egy magas és gyönyörű hullám taraját lovagolta az egész nemzedék...

Most pedig, nem egész öt év elteltével, kapaszkodj fel egy meredek hegyoldalra itt, Las Vegasban, nézz Nyugatra, és ha van érzéked hozzá, szinte láthatod az árvízveszély-táblát – a partszakaszon, ahol végül megtört és elült az a hullám.

9.

Semmi „Rokonszenv az Ördöggel” ...megkínózták a hírlapírót? ... mélyrepülés az örületbe

A szökés gondolata hirtelen jött. Vagy mégsem. Lehet, hogy egész idő alatt terveztem, tudatalatt várva a megfelelő pillanatot. A számla volt az egyik oka, azt hiszem. Mivelhogy elfogyott a pénzem. És a továbbiakban nem játszott a hitelkártya/fedezet-duma. Különösen a Sidney Zionnal történt tárgyalásom óta. Akkor vonták be az American Express kártyámat, és most perelnek a rohadékok a Diners Clubbal és az adóhivatallal együtt.

Mindamellettt jogilag az újság a felelős. Az ügyvédem jól látta ezt. Nem írtunk alá semmit, kivéve a szobapincér számláit. Soha nem tudtuk meg a teljes összeget, de, éppen mikor elmentünk, az ügyvédem kimatekolta, hogy a fogyasztásunk valahol 29 \$ és 36 \$ lehetett óránként, két napon át, megállás nélkül.

– Hihetetlen – mondtam. – Hogyan történhetett?

A kérdés felvetésének időpontjában azonban nem volt a közelemben senki, aki válaszolni tudott volna. Az ügyvédem ugyanis elment.

Komoly bajt szimatolhatott. Hétfő este finom, tehénbőr koffereket rendelt a szobapincértől, aztán közölte velem, hogy helyfoglalása van a következő gépre L. A.-be. Sietnünk kell, mondta, és a reptérre vezető úton kölcsönkért 25 dollárt a repülőjegyre.

Kikísértem, aztán visszamentem a reptér szuvenírpultjához és a maradék készpénzem szemétre költöttem – mindenféle hamisítatlan szarokra: Las Vegas-i szuvenírekre, hamis, műanyag Zippo-öngyújtókra, beépített rulett-kerékkel 6,95 dollárért, Kennedy-féldolláros fityegőkre darabját 5 dolcsiért, kockapókerező ólommajmokra, potom 7,50 \$-ért... Összepakoltam ezt a sok szart, kivittem a Nagy Vörös Cápához, és mindet a hátsó ülésre szórtam... aztán kimérten és méltóságteljesen beültem a vezetőülésre (a fehér tető természetesen hátra volt tekerve, mint mindig), bekapcsoltam a rádiót, és gondolkodni kezdtem.

Mihez kezdene most Horatio Alger?

Egy slukk fű a határon, Édes Jézus... egy slukk fű a határon.

Pánik. Végigszaladt a gerincemen, mint a kezdeti acid-borzongás. Kezdtem tisztán látni, milyen iszonyatos helyzetben vagyok: egyedül ücsörgök Las Vegasban ebben az átkozott, méregdrága autóban, tökéletesen becsavarodva a narkótól, ügyvéd és készpénz és persze a magazinnak járó sztori nélkül... és mindennek a tetejébe várt rám egy kibaszott, gigantikus hotelszámla, azzal is törődni kellett. Mindent felhoztunk abba a szobába, amit csak emberi kéz cipelni bír – beleértve mintegy hatszáz darab áttetsző Neutrogena szappant is.

A koci is teli volt vele, a padló, az ülések, a kesztyűtartó. Az ügyvédem kidolgozott valamilyen egyezséget az emeletünkön szolgálatot teljesítő mesztic szobalányokkal: ők láttak el minket ezzel a szappannal – hatszáz darab vérfagylaló, áttetsző szar, ami most már mind az enyém.

Akárcsak az a műanyag diplomatatáska, amit éppen akkor vettem észre magam mellett. Megemeltem a rohadtat, és azonnal tudtam, mi van benne. Nincs az az épeszű szamoai ügyvéd, aki keresztülsétálna egy légitársaság fémdetektoros kapuján egy jópofa, duci, koromfekete .357-es Magnummal...

Itt hagyta tehát nekem, hogy szállítsam vissza L. A.-be, ha visszajutok egyáltalán. Máskülönben pedig... szinte hallom magam a Kaliforniai Autópályarendésszel társalogni:

Mi? Hogy ez a fegyver? Ez a töltött, nyilvántartásban nyilván nem szereplő, rejtegetett és talán lopott .357-es Magnum? Mit is csinállok vele? Hát igen, tudja, biztos úr, letértem az útról Mescal Springsnél – az ügyvédem tanácsára, aki időközben eltűnt –, és hirtelen azon kaptam magam, hogy egyedül és minden látható ok nélkül sétálgatok a sivatagi kút körül, amikor előbukkant a semmiből ez az alacsony, szakállas faszinger, az egyik kezében egy ilyen rémes linóleumvágó kés volt, a másikban meg ez a bazi nagy, fekete pisztoly... és akkor felajánlotta, hogy Calley hadnagy emlékére egy nagy X-et metsz a homlokomra, de amikor megmondtam neki, hogy az újságírás doktora vagyok, akkor az egész hozzáállása megváltozott. Igen, talán nem hisz nekem, biztos úr, de hirtelen beledobta a kését abba a kicsit poshadt, erjedő vízbe, és nekem adta ezt a revolvért. Igen, csak a kezembe nyomta, a markolatával felém, és utána elfutott a

sötétbe.

Szóval így jutottam ehhez a fegyverhez, biztos úr. Elhiszi?

Nem.

De arra sem hajlottam, hogy elhajítsam az átkozottat. Egy jó .357-est nem könnyű beújítani manapság.

Szóval arra a következtetésre jutottam, hogy visszaviszem magammal Malibuba, és egyszer s mindenkorra az enyém lesz. Enyém a kockázat – enyém a stukker: teljesen jól hangzott. És ha az a szamoai disznó vitatkozni akar, akkor ízelítőül megkóstoltatom vele a játékszert valahol a combcsontja közepe táján. Tényleg. 50 gramm ólom, 500 méter/secundum sebességgel, ez egészen pontosan egyenlő húsز kiló csontforgáccsal kevert szamoai hamburgerrel. Miért is ne?

Örület, örület... és közben tök egyedül a Nagy Vörös Cápában a Las Vegas-i repülőtér parkolójában. A francba ezzel a pánikkal. Szedd össze magad. Kírtatani. A következő huszonnégy órában alapvető fontosságú lesz, hogy uralkodni tudok-e magamon. Itt ülök egyedül ebben a kibaszott sivatagban, a felfegyverzett félcédulások fészkeiben, egy autórakomány igen veszélyes eshetőséggel, borzalommal és felelőséggel, amiket muszáj visszavinnem L. A. -be. Mert, ha itt kiszúrnák, akkor végem. Totálkampec. Nem fér hozzá kétség. Az újságírás doktorának jövője egy állami börtön hetilapjának a szerkesztése lenne. A legjobb, ha nagy sebességgel húzom a belem ebből az atavisztikus államból. Rendben. Mindenekelőtt azonban... vissza a Mint Hotelbe, beváltani egy 50 dolláros csekket, aztán föl a szobába, rendelni két klub-szendvicset, fél liter tejet, egy kanna kávé és egy kétdekas Bacardit.

A rum abszolút szükséges ahhoz, hogy keresztülverekedjem magam ezen az éjszakán; hogy rendezzem a jegyzeteimet, ezt a szégyenteljes naplót... maximális hangerőn tartva a magnót, hagyni, hogy egész éjszaka vonyítson: „Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Gazdag és finom ember vagyok.”

Rokonszenv?

Hát arra nem számíthatok. Las Vegasban nincs kegyelem a bűnös narkománnak. Olyan ez, mint a hadsereg; az erősebb kutya baszik. Ez egy zárt világ, ahol mindenkinek vaj van a fején, ezért az egyetlen bűn az, ha

elkapnak. Rablók között csak a hülyére jár rá a rúd.

Baromi furcsa érzés hajnali négykor ülni egy Las Vegas-i szállodában – letaglózva a rád várakozó jegyzetömbtől és magnótól – egy napi 75 dolláros appartement-ban, ahol a szobapincéri számla az eget nyaldossa, hulla fáradt vagy a negyvennyolc órás őrzöngéstől, s tudva tudod, hogy hajnal hasadtakor olajra lépsz anélkül, hogy egy árva kanyit fizetnél... keresztültrappolsz az előcsarnokon, kikéred a garázsból a vörös nyitott-tetősödet, és ott várakozol egy bőrdöndnyi marihuanával meg egy engedély nélküli fegyverrel... próbálsz fesztelenül viselkedni, unottan lapozgatod a Las Vegas-i *Sun* reggeli kiadását.

Ez volt az utolsó lépés. Az összes grapefruitot meg az egyéb csomagokat már órákkal korábban levittem a kocsiba.

Most már csak a hurokból kell kicsúszni: igen, fokozottan fesztelen viselkedésre van szükség, a vadul vöröslő szemeket rejtjük a foncsoros Saigon napszemüveg mögé... várjuk a Cápát, hogy begurítsák. Hol van már? Adtam 5 dollárt annak a strici parkológyereknek, ami jelen helyzetben elengedhetetlen befektetésnek tűnt.

Nyugodtan maradni, folytatni az újságolvasást. A címlapsztori üvöltő kék főcíme a lap tetején:

ÚJRA RÁCS MÖGÖTT A BOMBANŐ-GYILKOS TRIÓ

A csinos, 19 éves Diane Hamby halálának oka a hivatalos források szerint heroin-túladagolás. A holttestet egy hűtőszekrénybe gyömöszölve találták meg a múlt héten, jelentette a Clark Megyei Halottkémi Hivatal. A seriff gyilkossági csoportjának nyomozói, akik a gyanúsítottak letartóztatására szálltak ki, közölték, hogy egy 24 éves nő megpróbált elmenekülni a vontatókocsi üvegablakán keresztül, de megakadályozták. A tisztek beszámoltak arról, hogy a hisztérikus állapotban azt kiabálta: „Soha nem kaptok el élve!” A nyomozók megbilincseltek, személyi sérülés nem történt...

KÁBÍTÓSZERES HALÁLESETEK A KATONASÁGNÁL

WASHINGTON (AP) Egy Kongresszusi Albizottság jelentése szerint a tiltott kábítószeresek tavaly 160 amerikai katonát öltek meg – ezek közül negyvenet Vietnamban... Feltehetőleg kábítószer okozta további ötvenhat katona halálát az Ázsiai és a Csendes-Óceáni Parancsnokság kötelékében... Vietnamban a heroin egyre több gondot okoz, elsősorban a laoszi, thaiföldi és hongkongi finomító-laboratóriumok termelése miatt... „A megelőzésre tett kísérletek Vietnamban szinte teljesen hatástalanok maradtak” mondja a jelentés „részben a kevésbé hatékony helyi rendőri erők, részben pedig a jelenleg még ismeretlen, korrupt helyi tisztviselők miatt, akik részt vesznek a kábítószer-forgalomban.”

Ettől a zord jegyzettől balra négyhasábos középső fotó volt Washington D. C. -ből, amint a zsaruk harcolnak „fiatal háborúellenes tüntetőkkel, akik ülősztrájkot kezdeményeztek és elbarikádozták a Különleges Sorozási Főparancsnokság bejáratát.”

A fotó mellett pedig egy kövér főcím volt olvasható: A HÁBORÚS MEGHALLGATÁSOKON KÍNZÁSOKRÓL BESZÉLTEK.

WASHINGTON – Önkéntes szemtanúk tegnap este egy nem hivatalos kongresszusi meghallgatáson elmondták, hogy katonai nyomozóként a vietnami foglyok kihallgatásakor rendszeresen kínozták őket elektromos telefoncsatlakozókkal, és az sem volt ritka, hogy helikopterről lökték ki az áldozatokat. A Katonai Hírszerzés egyik szakértője beszámolt arról, hogy mikor pisztollyal kivégezték a kínai tolmácsát, a felettese a következőképpen kommentálta az esetet: „Egy vágottszemű ringyóval több vagy kevesebb, nem mindegy...” a nő ázsiai származására utalva ezzel...

Rögtön alatta egy sztori, ezzel a címmel: ÖT SEBESÜLT EGY NEW YORK-KÖZELI INGATLANON... egy azonosítatlan fegyveres az épület tetejéről tüzelt, egyelőre ismeretlen okból. Ez a cikk közvetlenül az alábbi címsor fölött jelent meg: PATIKATULAJDONOST TARTÓZTATTAK LE PRÓBAIDEJE ALATT... az előzményt ekképpen taglalta az írás: „Egy

(Las Vegas-i patikában tartott) bűnmegelőző leltár kimutatta 100 000 veszélyesnek tartott, kábítószer-tartalmú pirula hiányát...”

Elolvasva a címlapot, sokkal jobban éreztem magam. Ehhez a fertőhöz képest az én piti kis bűneim jelentéktelenek voltak. Viszonylag tiszteletre méltó állampolgár voltam – többszörösen visszaeső bűnöző, de bizonyosan nem veszélyes. És mikor jön a Nagy Elszámoltató, hogy fölírjon mindent a nevem alá, ezt biztosan figyelembe veszi majd.

Legalábbis remélem. A sportoldalra lapoztam: találtam egy rövid hírt Muhammed Aliról: ügye a Legfelsőbb Bíróság elé került, ez volt az utolsó fellebbezés. Öt év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélték korábban, mert nem volt hajlandó „ferdeszeműeket” gyilkolni.

„Soha semmi bajom nem volt a Viet-Kongokkal” mondta.

Öt év.

10.

**A távirda közbeszól:
Mr. Heem figyelmeztetése
új megbízás a sportrovattól
és egy brutális
rendőrségi meghívó**

Hirtelen megint lelkiismeret-furdalásom támadt. A Cápa! Hol van? Félredobtam az újságot, és fel-alá kezdtem járkálni. Egyre idegesebben. Mintha kicsúszott volna a lábam alól a talaj... és akkor megpillantottam a kocsit, amint lefelé gördül a szomszédos garázs rámpáján.

Kő a szívemről! Felkaptam a bőrtáskámat, és elindultam az autó felé.

– MISTER DUKE!

Valahonnan a vállam mögül érkezett a hang.

– Mister Duke! Már kerestük!

Kis híján összeestem ott, a járdán. Minden sejtemben reszkettem. Ilyen nincs! – gondoltam. Bizonyára hallucinálok. Nincs senki a hátam mögött, senki se szólított... ez csak egy paranoiás látomás, amphetamin-pszichózis... tovább kell bandukolni, mintha mi se történt volna, mosolyogva...

– MISTER DUKE! Várjon!

Hát... miért is ne? Számos alapkönyv született börtönben. És különben se leszek már teljesen idegen ott fönn, Carson Cityben. Az egyik smasszer tutira fel fog ismerni, nem is beszélve a síttesek vezéréről – egyszer készítettem velük interjút a The New York Timesnak. Más börtönlakókkal, örökkel, zsarukkal és beépített kurvákkal egyetemben, akik nagyon randa leveleket írogattak, mikor a cikk nem jelent meg.

Miért nem? Ezt kérdezték. Azt akarták, hogy a sztorijuk el legyen mesélve. Nehéz volt elmagyarázni ezekben a körökben, hogy minden, amit elmeséltek nekem, az egyenesen a szemétkosárba, de legalábbis egy „használatatlan” feliratú dossziéba került, mert a kopfom nem nyerte meg

egy ötezer kilométerre székelő szerkesztő tetszését – aki feltehetőleg egy szürke, műanyag íróasztalnál görnyedő, idegbeteg bélféreg, a firkászbürokrácia emésztőrendszerének olyan jellemző végterméke, akit egy nevadai elítélt soha sem fog megérteni –, és a cikk végül is megdőglött úgy, ahogy volt, mert nem voltam hajlandó újraírni a kopfot. Személyes megfontolásokból...

Amelyek közül persze egyik se jelentett volna semmit a rendőrségen. De hát a bűdös francba! Minek aggodalmaskodni a részletek miatt? Szembenéztem a vádlómmal: fiatal hivatalnok volt, udvariasan vigyorgott, kezében egy sárga boríték. – Hívtam a szobájában – mondta. – Aztán láttam, hogy itt kint áll.

Bólintottam, túl fáradt voltam az ellenálláshoz. Ekkorra a Cápa már ott állt mellettem, de még annak sem láttam értelmét, hogy bedobjam a táskámat. A játéknak véget ért. Elkaptak.

A hivatalnok még mindig mosolygott. – Ez a távirat nemrég érkezett Önnek – mondta. – Illetve... tulajdonképpen nem is Önnek. Egy Thompson nevű embernek küldték, de azt írja, hogy „Raoul Duke-on keresztül”: van ennek értelme így?

Szédültem. Túl sok volt ezt egyszerre megemésztetni. A szabadságból a börtönbe, és onnan a szabadságba megint – s mindezt harminc másodpercen belül. Hátratántorodtam, az autónak dőltem, és éreztem a tető vásznának fehér hurkáit remegő kezem alatt. A hivatalnok kitartóan mosolyogva átadta a táviratot.

Bólogattam, nem nagyon voltam képes a beszédre. – Igen – feleltem végül –, van értelme a dolognak. – Kinyitottam a borítékot.

NAGYON SÜRGŐS TELEX

HUNTER S. THOMPSON
C/O RAOUL DUKE
1850 HANGSZIGETELT APPARTEMENT
MINT HOTEL LAS VEGAS

HÍVJON AZONNAL ISMÉTLEM AZONNAL ÚJ MEGBÍZATÁS HOLNAP
KEZDŐDIK SZINTÉN VEGASBAN NE MENJEN EL STOP A KERÜLETI

ÜGYÉSZEK ORSZÁGOS KONFERENCIÁJA MEGHÍVJA A NARKOTIKUMOKRÓL ÉS A VESZÉLYES DROGOKRÓL SZÓLÓ NÉGYNAPOS SZEMINÁRIUMÁRA A DUNES HOTELBE STOP A ROLLING STONE FELHÍVOTT 50 EZER SZÓT AKARNAK VASTAGON FIZETNEK MINDEN KÖLTSÉG AZ ÖSSZES SZÁMLÁVAL FIZETVE STOP SZOBA FOGLALVA A HOTEL FLAMINGÓBAN EGY FEHÉR KABRIOLETT CADILLAC SZINTÉN STOP MINDEN MEGSZERVEZVE HÍVJON AZONNAL A RÉSZLETEK MIATT SÜRGŐS ISMÉTLEM SÜRGŐS STOP

DOKTOR GONZO

– Szentisten – motyogtam. – Ez nem lehet igaz!

– Úgy érti, hogy nem Önnek szól, Uram? – kérdezte a hivatalnok hirtelen idegesen. – Utánanéztem a nyilvántartásban ennek a Thompson nevű embernek. Nálunk nem szerepel, de azt gondoltam, hogy esetleg az Önök team-jével van.

– Így igaz – mondtam gyorsan. – Ne aggódjon, eljuttatom hozzá. – Bedobtam a zsákomat a Cápa anyósülésére, és vártam, hogy elindulhassak mielőtt lejár a kegyelmi idő. De a hivatalnok még mindig kíváncsi volt.

– És mi a helyzet Doktor Gonzóval? – kérdezte.

Úgy bámultam rá, mintha tükörbe nézne. – Jól van – mondtam. – Csak bizony elég gonosz egy természet. A Doktor foglalkozik a pénzügyeinkkel, és ő végzi az összes szervezési munkát. – Becsusszantam a vezetőülésre, készen arra, hogy elinduljak.

A hivatalnok rádőlt a kocsira. – Ami megzavart minket – mondta – az Doktor Gonzo aláírása volt ezen a telexen. Los Angelesből küldte, mikor mi úgy tudtuk, hogy ő is itt van a szállodában. – Vállat vont. – Ráadásul ez a távirat egy olyan vendég részére érkezett, akiről nem volt tudomásunk... hát igen, a késedelem sajnos elkerülhetetlen volt. Reméljük megérti...

Türelmetlenül bölintottam, mert már el akartam tűnni. – Helyesen cselekedtek – mondtam. – De soha ne próbáljon megérteni egy sajtóüzenetet. Legalább a felében kódokat használunk, pláne Doktor Gonzóval.

Megint mosolygott, de most ez egy kicsit mesterkéltnek hatott. – Mondja, Uram – akadékoskodott tovább –, Ön szerint mikor fog felkelni a Doktor?

Megkapaszkodtam a kormányban. – Felkelni? Mit akar ezzel mondani? Zavartnak látszott. – Hát... az igazgató, Mr. Heem szeretne vele

találkozni. – Ezúttal egyértelműen rosszindulatú volt a vigyora. – Semmi különös. Mr. Heem szeret *találkozni* az összes megafogyasztókkal... személyes kapcsolatba kerülni velük... egy kis beszélgetés, bemutatkozás, érti, ugye?

– Persze – mondtam. – De, ha én magának volnék, nem zaklatnám a Doktort, míg meg nem eszi a reggelijét. Nagyon nyers ember.

A hivatalnok óvatosan bólogatott. – De azért elérhető lesz... Esetleg később, a délelőtti folyamán?

Láttam, mire akar kilyukadni. – Figyeljen – mondtam. – Ebben a táviratban minden össze volt keverve. Tulajdonképpen Thompsontól érkezett, és nem *neki*. A Western Union Távírda összekeverte a neveket. – Megmutattam neki a táviratot, noha tudtam, hogy már olvasta. – Ez valójában egy gyorsüzenet Doktor Gonzónak, ott fent, és az áll benne, hogy Thompson már elindult Los Angelesből egy új megbízatással új munkautasítással. – Hátrébb intettem az autótól. – Később látjuk egymást – dűnnyögtem. – Ki kell mennem a pályára.

Hátralépett, miközben betettem a sebváltót egyesbe. – Nem kell sietnie – mondta. – A versenynek vége.

– De nem nekem – mondtam, és barátságos, bátorító mozdulatokkal integettem felé.

– Ebédeljünk együtt! – kiabált utánam, mikor kigördültem az utcára.

– Rendicseek! – üvöltöttem. És kint találtam magam a forgalomban. Miután néhány tömböt rossz irányba haladtam a főutcán, délnek fordultam, és L. A. felé vettem az irányt. Ösztönösen padlógázzal. Maradjunk nyugodtak, és lassítsunk le, gondoltam. Együtt hömpölyögni a forgalommal, betartva a sebességkorlátozást...

Leginkább egy helyre volt szükségem, ahol biztonságosan letérhetek az útról és végiggondolhatom az ügyvédem elképesztő táviratát. A hír igaz; ebben biztos voltam. Volt a sürgetésben valami meggyőző. És a stílusa összetéveszthetetlen...

De se testem, se lelkem nem kívánt még egy hetet Las Vegasban tölteni. *Most* nem. Már nagyon is próbára tettem a szerencsémeket ebben a városban... a végletekig vittem a kísérletezést. És a menyétek lassan körbevesznek; érzem ezeknek a brutális dögöknek a szagát.

Igen, mindenképpen elérkezett a távozás ideje. A mozgásterem zsebkendőnyire zsugorodott.

Ahogy így ötvennel vezetgettem a Las Vegas Boulevard-on, rájöttem, hogy egy olyan helyre van szükségem, ahol lenyugodhatok, átgondolhatom ez az egész, és meghozhatom a döntést. Persze már eldölt, de azért kellett egy sör, vagy három, hogy pecsétet tegyek a bennem zajló huzavona végére, és lenyugtassam ezt a megállás nélkül vibráló ideget, ami állandó negatív kisugárzásokkal igyekszik befolyásolni...

Igenis komolyan kellett ezt venni. Mert volt amellett szóló hathatós érv, hogy esetleg maradni is lehetne. Hűtlen, bolond és háborodott gondolat volt, akárhogy is néztem; azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni a helyzet komikumát: hogy egy Gonzo-újságíró, aki épphogy csak kikászálódott egy véresen narkotikus periódusából, amely könnyen lehetett volna akár végzetes is, felkérlik, hogy tudósítson a Kerületi Ügyészek Országos Konferenciájáról, amit a Narkotikumokról és a Veszélyes Drogokról rendeznek.

És vitathatatlanul vonzónak tűnt az egyik Las Vegas-i hotelben megkezdett totális lenullázás folytatása: ahelyett, hogy megszállottként repesztene az ember a Los Angeles-i úton, nyugodtan keresztülhajt a városon, lecseréli a vörös nyitott-tetős Chevroletet egy fehér Cadillacra, majd bejelentkezik egy másik Las Vegas-i szállodába, és sajtópapírja van arról, hogy elvegyülhet egy rakás magas rangú zsernyákkal, akik a teljes Államokból azért gyűltek itt össze, hogy megetessék egymást a kábítószer pokláról szóló beszédekkel.

Veszélyes örökség, meglehet, ugyanakkor azonban akkora kihívás, amely elől egy igazán kemény fickó nem futamodik meg. Melyik például az a hely, ahol a Las Vegas-i rendőrség utoljára keresne egy betépett narkománt, aki nemrég lépett meg fizetés nélkül egy belvárosi szállodából?

Naná, hogy Kerületi Ügyészek Országos Kábítószer Konferenciájának közepén, egy elegáns hotelben semmiképpen... Megérkezni Tom Jones vacsorával egybekötött show-jára a Ceasar's Palace-be egy csillogó-villogó Coupe de Ville-en... Kóktélparti kábítószer-ellenes ügynököknek és becses nejeiknek a Dunes Hotelben...

Tényleg, hol akadna ennél ideálisabb hely az elrejtőzésre? Egyeseknek bizonyára sehol. De nem nekem. És végképp nem az ügyvédeknek, aki

ugyebár meglehetősen gyanús alak. Külön-külön talán még kihúznánk valahogy. De együtt; nem, tutira elszúrnánk. Ebben a veszélyes felállásban túl sok az agresszivitás; nem nagyon tudnánk ellenállni a csábításnak, hogy a szenvedélyes junkie-formánkat hozzuk.

És ez persze a végünket jelentené. Nem lennének könyörületesek velünk szemben. A tégláknak el kell fogadniuk minden kémek sorsát: „Amennyiben téged, vagy a hálózatod bármely tagját lebuktatja az ellenség, a Felettes Szerv, természetesen, tagadni fogja a kapcsolatot stb...”

Nem, ez már túlmenne minden határon. Igaz, a mazochizmus és az örültség közötti határ kezdett teljesen elmosódni; eljött a visszavonulás ideje, le kell lassítani, nyugi-nyugi, enyhül a para, a zsaru se ciki... Miért is ne? Minden szerencsejátékban elérkezik az a pont, amikor visszafogadod a veszteségedet, vagy megállsz a nyelésben – a helyzettől függően.

Lassan vezettem, kerestem egy megfelelő helyet, ahol leülhetek egy kora reggeli sörre és kicsit összeszedhetem a gondolataimat... hogy eltervezzem ezt a természetellenes visszavonulást.

11.

**Ajaj, Mama, lehet,
hogy ez már a vég? ...**

**Vegasi mélyrepülés
amphetamin-pszichózisban megint?**

Kedd, reggel kilenc... Ahogy ott ültem a „Wild Bill’s Cafe”-ban Vegas külvárosában, mindent kristálytisztán kezdtem látni. Egyetlen út visz Los Angeles-be – a 15-ös államközi sztráda, nyílegyenes száguldás, kitérők és mellékutak nélkül: egyhuzam megveszekedett, gumirohasztó ámokfutás Bakeren, Barstown-n és Berdoo-n át a Hollywoodi Gyorsforgalmin keresztül a tomboló felejtés kellős közepébe, ahol jótékony homály köszönti a frissen érkezett kibukottat a Kibukottak Birodalmában.

De addig, az elkövetkezendő öt-hat órában én leszek a legszembetűnőbb mozgó célpont azon a pokoli úton; az egyetlen sültalmapiros nyitott-tetős cápa Butte és Tijuana között... üstökösként száguld a sivatagi sztrádán, a kormánynál egy félmeztelen, mentálhigiénés ellátásra szoruló bunkóval. Jobb, ha rajtam van a zöld-bíbor Acapulco ingem, vagy ne vegyek fel semmit?

Sehogy se tudom elkerülni a feltűnést ebben a monstre dögben.

Nem lesz túl vidám túra. A Napisten se kíváncsi rá. Először vonult felhők mögé az utóbbi három napban. Nem süt egyáltalán. Szürke és undorító az ég.

Ahogy bekanyarodtam a Wild Bill mögötti, félig rejtett parkolóba, morajlást hallottam, felnéztem, és egy ezüstös DC-8-as repülőt láttam felszállni olyan háromezer méterre az út fölött. Lacerda rajta volt-e? Hát a Life-os krapek? Meg tudták-e csinálni az összes képet, amire szükségük volt? Összegyűjtötték-e a tényeket? Eleget tettek-e az elvárásoknak?

Még azt sem tudtam, ki nyerte a versenyt. Lehet, hogy senki. Csak annyit tudtam, hogy az egész műsor valami borzalmas balhéba torkollott; értelmetlen erőszakorgiába, részeg csavargók nem tartották be a szabályokat, borították a stelázsit.

Ezt a tudásbeli hiányosságomat a lehető leghamarabb akartam pótolni: felkaptam a Los Angeles-i Timest, és a sportoldalra lapoztam, a Mint 400-as sztorihoz. Nézzük a részleteket. Tudósítsak magamnak. Még Menekülés közben, még a vérfogylaló Félelem szorításában is...

Tudtam, hogy Lacerda a gépen van, és New Yorkba tart. Mondta előző éjszaka, hogy el akarja érni az első járatot.

Szóval ő ott fenn repdes... én meg itt rohadok, ügyvéd nélkül, a Wild Bill ivójának bordó műanyag bárpultjának támaszkodva, idegesen kortyolgatom a Budweiseremet, körülöttem korán kelő kurvák meg stricik nyüzsögnek... kint pedig egy Nagy Vörös Cápa vár rám, ami annyira dugig van tömve főbenjáró bűnjelekkel, hogy rá se merek nézni.

Mégse hagyhatom itt a rohadékot. Ez az egyetlen reménysugár arra, hogy eljussak innen ötszáz kilométerre a Menedékig. De, édes Jézusom, de kimerültem! Félek. Őrült vagyok. Ez a kultúra legyőzött. Mi a faszt keresek én itt? Ez még csak nem is az a sztori, amin dolgoznom kellett volna. Óvott is ettől az ügynököm. Minden előjel negatív volt; különösen az az ördögi Törpemajom a rózsaszín telefonnal a Polo Bárban. Ott kellett volna maradnom... bármit, csak ezt ne.

Ajaj... Mama

lehet, hogy ez már a vég?

Nem!

Ki játssza ezt a dalt? Most tényleg ezt a kurva nagy baromságot *hallottam* a zenegépből, vagy mi? 9.19-kor egy takonyszürke reggelen Wild Bill Ivójában?

Nem. Ez az agyam szüleménye; egy réges-régi, fájdalmas torontói hajnal elveszettnek hitt visszhangjai... nagyon régről, félőrülten, egy másik világban... de nincs nagy különbség.

SEGÍTSÉG!

Még hány éjszakán és barom reggelen keresztül folyhat ez a szar így tovább? Meddig képes az agy és a test *tolerálni* ezt az izsamós örületet? Ezeket a vacogó fogakat, a folyamatos izzadást, a halántékon dübörgő vért... ami kis kék ereken ámokfut a fülek mellett ezerrel, hatvan vagy hetven óra ébrenlét után...

De akkor most ez a wurlitzer! Igen, semmi kétség... Végül is nagyon

népszerű egy dal: Like a bridge over troubled water... I will lay me down...

BUMM! Szikrázó paranoia. Miféle pszichotikus patkány teheti föl ezt a számot; éppen most, ebben a pillanatban? I will lay me down... Követett engem ide valaki? Tudja a pultos csaj, hogy ki vagyok? Lát engem itt a tükrök között?

Minden pultos rohadt csaló, de ez biztosan valami kövér, középkorú nőci, kertészgatyában és tehenészkendőben... talán a Wild Bill csaja.

Jézus, a paranoia hullámai, örület, félelem és reszketés – elviselhetetlen a hullámlás. Tűnés. Olajra... és hirtelen az ötlik az agyamba – az elborult elme utolsó józan villanása ez, mielőtt végleg beköszönt a sötétség –, hogy jogilag is délig jelentkezhetek ki a szállodából... ez tehát lehetővé teszi, hogy legalább két órát nyomjam neki, ami a csövön kifér, és elhúzzam a belem ebből az istenverte államból, mielőtt még szökevénynek minősülnék a törvény színe előtt.

Csodálatos szerencse. Mire a riasztó bekapcsol, én már valahol Needles

és Death Valley között járok; a padlatig nyomom a pedált és rázom az öklöm ifj. Efrem Zimbalist felé, amikor rám akar szállni az FBI Sikító Sas nevű helikopterén.

MENEKÜLHETSZ, DE EL NEM REJTHETED!

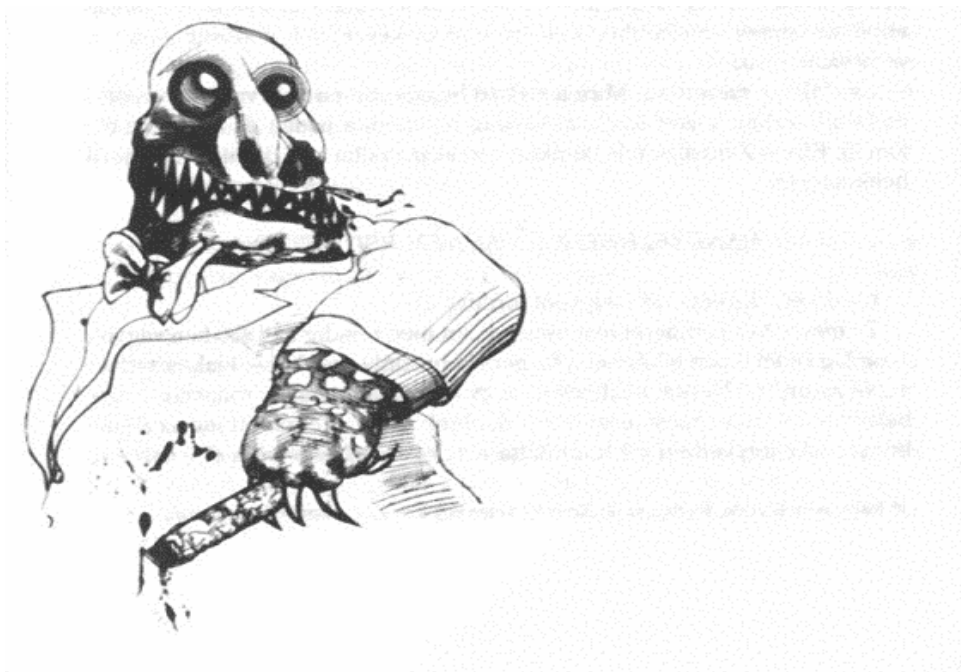
Bazdmeg, Efrem, rád meg pont fordítva áll.

Te meg a Mint emberei úgy tudjátok, én még mindig az 1850-ben vagyok – jogilag és lélekben feltétlenül, ha nem is húsból és vérből –, kiakasztottam a „Ne zavarj”-táblácskát a kilincsre, hogy elkerüljem a diszturbanciát. A szobalányok a szoba közelébe sem merészkednek, amíg a felirat ott lóg az ajtókilincsen. Az ügyvédem jól kifundálta ezt; nem is beszélve a 600 csomag Neutrogena szappanról, amit még el kell juttatnom Malibuba. Mit hozna ki ebből az FBI? A Nagy Vörös Cápa teli Neutrogen szappanokkal? És minden teljesen törvényes. A szobalányok *adták* nekünk a szappant. Megesküsznek erre, ha kell... Hm, megesküsznek?

Természetesen nem. ezek az átkozott áruló szobalányok majd arra esküsznek meg, hogy két állig felfegyverzett örült megfenyegette őket egy Vincent Black Shadow-val, hogy azonnal adják át a szappanokat.

Jézusisten! Van pap itt az ivóban? Gyónni akarok! Kurva bűnös vagyok! Javíthatatlan, visszaeső, halálos, főbenjáró, pitiáner – nevezz, aminek akarsz, Uram... bűnös vagyok.

De tedd még meg nekem ezt az utolsó kis szívességet: adj nekem öt gyors órát, mielőtt lesújt rám pörölyöd; engedj megszabadulnom ettől a kurva kibaszott kocsitól és hadd kerüljek ki ebből a szörnyűséges sivatagból.

Ami azért nem egy olyan pokoli nagy kérdés, Uram, mert ha hiszed, ha nem, én végeredményben nem vagyok bűnös. Nem tettem mást, mint hogy komolyan vettem a szövegedet... és látod, hová jutottam? Primitív, keresztényi ösztöneim bűnözőt csináltak belőlem.

Átvergődni a kaszinón reggel hatkor egy grapefruittal és „Mint 400”-as pólókkal teli táskával, miközben azt hajtogatom magamnak: „Nem vagy bűnös”. Ez pusztán csak azért szükséges, hogy elkerüljünk egy fertelmes jelenetet. És engem tulajdonképpen semmilyen személyes felelősség nem terhel; ez *vállalati tartozás* – nem az én ügyem. Az egész rémálom annak a kibaszott, felelőtlen *magazinnak* a hibája. Valami New York-i hülye tette ezt velem. Az ő ötlete volt, Uram, nem az enyém.

És most nézz ide, mi lett belőlem: a félelemtől félig bedilizve vezetek 200-zal a Death Valley-n keresztül egy kocsit, amit még csak nem is akartam. Te pokoli féreg! Ez a te műved. Jobb, ha vigyázol rám, Uram... mert, ha nem, hát hamarosan a Te kezeidben leszek.

12.

**Pokoli sebesség...
dulakodás a Kaliforniai Autópálya
Rendőrséggel... test test ellen
a 61-es úton**

Kedd, 12.30... Baker, California... Éppen Balantine Ale-ben, idegesen és zombie-részezen. Ismerem ezt az érzést: három vagy négy nap piálás, szerek, tűző nap, semmi alvás, kifutva az adrenalin-vastartalékból – szédülős, reszketeg mámor ez, amely jelzi a közelgő összeomlást. De mikor? Meddig lehet még húzni? A feszültség a mámor része. A testi és szellemi kikészülés ilyenkor nagyon is reális lehet...

... de hogy kikészülni... az ki van zárva; se nem megoldás, se nem olcsó menekülés – teljességgel *elfogadhatatlan*. Tényleg. Ez az igazság pillanata, keskeny és sorsdöntő határmezsgye az önkontroll és a katasztrófa között – ilyenkor egyébként eldőlhet, hogy furcsán és kiszolgáltatottan tovább kóválygunk-e az utcákon, vagy a következő öt évben a nyári reggeleket kosárlabdázással töltjük Carson Cityben.

Nem rokonszenvezek az ördöggel; ezt észben kell tartani. Vedd meg a jegyed, pattanj kocsiba... és ha alkalmanként egy kicsit nehezebb, mint amire számítottál, akkor... nos, akkor addig gyalulj le az agyadat, ameddig ki nem tágul a tudatod: hangolódj rá, borulj ki, veresd össze magad. Ez Ken Kesey Bibliájának tanítása... A Valóság Másik Oldala.

Zavaros baromságok kavarnak bennem; ilyenkor még Kesey sem tud segíteni rajtam. Két szörnyen megrázó dolog történt velem éppen; az egyik a Kaliforniai Autópálya Rendőrséggel, a másik egy fantom-stoppossal, aki vagy az volt, akinek gondoltam, vagy nem – és most, mikor az utolsókat rúgom ennek az iszonyú pszichotripnek a csúcán, egy „sörbárban” találok magam, ami valójában egy nagyobb vaskereskedés, valami fészker hátsó fertálya, a magnóval a kezemben guggolok ekék, boronák és fölhasogatott műtrágyás zsákok között, és azon morfondírozok, hogy hogyan is történhetett mindez.

Körülbelül nyolc kilométerre innen kis csetepatéba keveredtem a rendőrséggel. Nem állítottak meg vagy parancsoltak az útszéltre: nem, semmi szokványos nem történt. Mindig a körülményeknek megfelelően vezetek. Talán egy kicsit gyorsan, de olyan rutinosan és az út olyan természetes érzékelésével, amit még a zsernyákok is felismernek. Nem született még olyan zsaru, aki ne kívánná magának a találkozást ezzel a lepadlózott Förgeteggel egy lóhere alakú autópálya-csomópontnál.

Kevés ember ért az autópálya-rendőrök lélektanához. Egy átlagos gyorsajtó pánikba esik, és azonnal félrehúzódik, amint meglátja maga mögött a villogó kék fényt... aztán meg elkezdi mentegetőzni és kegyelemért könyörögni.

Szánalmas. Megvetést ébreszt még a zsarulélekben is. Amit ilyenkor tenned kell – mikor mész vagy százyolecvannal, és hirtelen feltűnik a sávodban a kéken villogó kopó –, szóval ilyenkor a következőt teszed: gázt adsz. Soha ne húzódj le az első szirénahangra! Passzírozd a pedált, és kényszerítsd a rohadékot, hogy 200-zal kelljen rád vadásznia egészen a következő kijáratig. Követni fog. És nem fogja tudni, mikor a jobb indexed jelez, hogy most mit is kell tennie.

Ez arra jó, hogy az értésére add, egy megfelelő helyet keresel, hogy eldumálj vele... folyamatosan jelezz, és reménykedj, hogy egy olyan emelkedő lehajtó lesz a következő, amire ki van írva: „Max. sebesség 40 km”... és ekkor jön a trükk: hirtelen lehajtasz a pályáról, és kábé százhatvannal beviszed a völgybe.

Egyszerre fogtok a fékre ugrani, de neki legalább egy teljes másodpercre telik, míg rájön, hogy ennél a sebességnél ez óhatatlanul 180 fokos fordulatot jelent... te viszont fel vagy erre készülve, nekiveselkedsz a gáznak és gyors sarok-talp munkával, némi szerencsével, valamint egy tökéletes rendőrkanyarral éppen az ő kocsija mellett állsz meg.

Először nem lesz barátságos... de ez nem számít. Hagyd megnyugodni. Akarni fogja az első szót. Hagyd rá. Teljesen össze lesz zavarodva: hadoválni fog, lehet, még a fegyverét is előveszi. Hozd zavarba: folyamatosan mosolyogjál. Ez azért is szükséges, mert ezzel jelzed, hogy te végig tökéletesen az uralmad alatt tartottad a kocsidat – ő viszont nem.

Jó, ha elől van egy hivatalos rendőrségi/sajtóigazolvány, mire megnyugszik annyira, hogy az irataidat kérje. Én természetesen

rendelkeztem ilyennel – igaz, egy doboz Budweiser is volt a kezemben. Ezt abban a pillanatban vettem észre. Egészen addig minden a számításaim szerint történt... de mikor lenéztem, és megláttam a kis vörös-ezüst bizonyítékbombát a kezemben, tudtam, hogy elkúrtam...

A gyorshajítás egy dolog, de az Ittas Vezetés más lapra tartozik. A zsarunak láthatóan leesett a tantusz – hogy az egész műsort elszúrtam ezzel a doboz sörrel. Vonásai kisimultak, még mosolygott is. Akárcsak jómagam. Mert ebben a pillanatban mindkettőnknek leesett, hogy az üstökösbombázómmal végrehajtott Villámmanőver tök értelmetlen volt: tét nélkül fosattuk egymást – a kezemben szorongatott sörösdoboz miatt ugyanis fölöslegessé vált minden gyorshajítással kapcsolatos érv.

Balkezével elvette nyitott tárcámat a sajtókártyával, és rámutatott a sörösdobozra. – Elkérhetném ezt? – kérdezte.

– Miért ne? – mondtam én.

Elvette, és kettőnk között az útra öntötte.

Most már azért mosolyogtam, mert nem volt miért aggódnom. – Úgyis felmelegedett – mondtam. Mögöttem, a Cápa hátsó ülésén további tíz doboz Budweiser és legalább egy tucat grapefruit melegedett. Teljesen elfelejtkeztem róluk, és most már nevetséges lett volna, ha nem veszünk erről tudomást. Bűnösségem olyan vitathatatlan és egyértelmű volt, hogy minden magyarázkodás értelmét veszítette.

Ezt a zsarú is pontosan tudta. – Elismeri – mondta –, hogy ezzel megszeg...

– Igen, igen – feleltem. – Tudom. Bűnös vagyok. Egyetértek. Tudtam, hogy nem szabad, mégis elkövettem. – Rángattam a vállam. – A francba, minek jártatom a pofámat? Pitiáner bűnöző vagyok, és kész.

– Érdekes a hozzáállása – mondta ő.

Rámeredtem; most láttam csak, hogy egy nyílt tekintetű, harminc körüli, sportos fickóval van dolgom, aki szemmel láthatólag élvezzi a munkáját.

– Tudja – mondta –, van egy olyan érzésem, hogy szundítania kéne egyet. – Bólogatott. – Van pihenőhely pár mérföldnyire. Miért nem kanyarodik oda, hogy aludjon pár órát?

Azonnal felfogtam az ajánlatát, de valamilyen megfoghatatlan oknál fogva ráztam a fejem. – Néhány óracska rajtam már nem segít – mondtam.

– Túl sokáig voltam fenn – három vagy négy éjszakán át, nem is emlékszem rá. Ha most elalszom, az isten se ver belém lelket a következő húsz órában.

Te jóisten, gondoltam. Miért mondtam ezt neki? Humánus akar lenni velem ez az állat, pedig egyenesen a börtönbe vihetne, de ehelyett azt mondja, hogy húzzak a faszba és hunyjak egyet. Krisztus szerelmére, *értsek* már egyet vele: Igen, biztos úr, *természetesen* igénybe veszem a pihenőterület által biztosított lehetőséget. És el sem tudom mondani, mennyire hálás vagyok Önnek ezért a szusszanásnyi haladéért...

De nem... tudtam, ha futni hagy, azonnal tovább robogok L. A. felé, na de miért kell ezt az orrára kötnöm? Minek befolyásolni? Nem ez a megfelelő pillanat az erőfitogtatáshoz. Ez itt a Death Valley... kapjál már az agyadhoz.

Persze. Magamhoz kell térnem! – Figyeljen – mondtam. – Las Vegasban voltam, hogy a Mint 400-ról tudósítsak. – A VIP parkolócédulára mutattam a szélvédőn. – Hihetetlen – mondtam. – Azok a motorok és homokjáró buggyk, ahogy két napig száguldoznak összevissza a sivatagban. Láta?

Lemondóan mosolygott, ingatta a fejét, mint aki mindent ért. Láttam, gondolkodik. Hogy veszélyes vagyok-e? Eltökélte-e már magát arra a brutális és időigényes nagyjelenetre, ami a letartóztatás velejárója? Hány fizetetlen, szolgálaton kívüli túlórát kell majd a bíróságon töltenie, hogy ellenem tanúskodjon? És miféle szörny-ügyvéddel keserítem meg majd az életét?

Én tudtam a választ: de ő?

– Oké – mondta. – Elmondom, mi fog történni: az kerül a könyvecskémbe, hogy most, azaz délben feltartóztattam magát... mivel az útviszonyokhoz képest túl gyorsan vezetett, és azt tanácsoltam... ezzel az írásos figyelmeztetéssel – a kezembe nyomta –, hogy ne haladjon tovább a következő pihenőhelynél... ami állítása szerint az úticélja, igaz? Ahol pedig pihenni fog egy pár órát... – Visszaakasztotta a jegyzetömbjét az övére. – Elég világosan fejeztem ki magam? – kérdezte, miközben elfordult tőlem.

Flegmáskodtam. –Milyen messzi van Baker? Ott akartam megállni ebédelni.

– Ez már nem az én körzetem – mondta. – A város közigazgatási határa három egész öt tized kilométerre van a pihenőhelytől. Meg tudja tenni az utat odáig? – Erőltetetten vigyorgott.

– Megpróbálom – mondtam. – Már nagyon régen szeretnék eljutni Bakerbe. Sokat hallottam róla.

– Kitűnő tengeri koszt van – mondta. – A magafajta arcok leginkább a tarisznyarákra utaznak. Próbálja ki a Majestic éttermet.

Csóváltam a fejem, miközben a kocsihoz sétáltam, és úgy éreztem magam, mint akit megerőszakoltak. Ez a rohadt disznó minden lehetséges fronton győzelmet aratott fölöttem, és most biztosan jókat röhög rajtam valahol a város nyugati határában, és alig várja, hogy megpróbáljak L. A. felé kerekét oldani.

Visszahajtottam a főútra, elhagytam a pihenőhelyet, és odaértem a kereszteződéshez, ahol jobbra kellett fordulni Baker felé. Ahogy megközelítettem a kijáratot, láttam... Magasságos Krisztusom, ez ő, a stoppos, ugyanaz a kölyök, akit fölszedtünk Las Vegasba menet. Találkozott a tekintetünk mikor lassítottam, hogy be tudjam venni a kanyart. Gondoltam, intek neki, de mikor láttam, hogy gyorsan leereszti a hüvelykujját, rájöttem, hogy nem kéne ezt most erőltetni... a Jóisten tudja, mi mindent mondhatott rólunk ez a kölyök, mikor végre visszaért a városba.

Gázadás. Tűnés a helyszínről. Hogyan lehetek biztos abban, hogy megismert? De ezt a kocsit nehéz eltéveszteni. És mi másért ugrott volna hirtelen le az árokba?

Rövid időn belül két *személyes* ellenséget is szereztem magamnak ebben az istenverte városban. Az a szemét zsernyák tutira lekapcsol, ha megpróbálok keresztültűzni és L. A. felé veszem az irányt, ez az istenverte stoppos kölyök meg gondoskodik róla, hogy kikészítsenek, mint egy vadállatot, ha maradok. (Te jó ég, Sam! Ott van! A pasi, akiről beszélt a kölyök! Visszajött!)

Akármelyik verzió borzalmas lenne – és ha ezek a tisztas, isten háta mögötti ragadozók összerakják a sztorijaikat – márpedig összeraknák –, ez elkerülhetetlen egy ekkora városban... nos, akkor bizony tárt karokkal várának mindenhol. Szerencsés esetben élve megúszhatom. Kátránnyal és

tollal teli hólyagot akasztanak majd a börtönbuszra a megvadult bennszülöttek...

Ez volt a nagy helyzet: válságba jutottam. Keresztülhajsoltam magam a városon, és találtam egy telefonfülkét az északi külvárosban, egy benzinkút és a... igen... a Majestic étterem között. Sürgős R-beszélgetést kértem a Malibuban székelő ügyvédem kontójára. Rögtön válaszolt.

– Sírba vittek! – kiabáltam. – Csapdába estem valami Baker nevezetű, rohadt sivatagi kereszteződésben. Nincs sok időm. A ganajturók közelítenek.

– Kik? – kérdezte. – Kicsit paranoidnak hallatszol.

– Te szemét! – sikítottam. – Először lerohant az autópálya-rendőrség, aztán az a *kölyök* is kiszúrt! Ügyvédre van szükségem *azonnal*.

– Mit keresel Bakerben? – kérdezte. – Nem kaptad meg a táviratomat?

– Mit? Bazdmeg a táviratodat. Bajban vagyok, ember.

– Vegasban kellene inkább lenned – mondta. – Van egy appartement-unk a Flamingóban. Épp most indulok a repülőtérré...

Leguggoltam a fülkében. Túl könnyű volt. Itt vagyok egy borzalmas válság kellős közepén, hívom az ügyvédemet, a hülye meg bele van háborodva az anyagba; abba az átkozott zöldségbe. – Te semmirekellő szemét – hörögtem. – Ezért szétrúgom a segged! Az összes szar ebben a kocsiban a *tiéd*! Ugye ezzel tisztában vagy? Mikor befejezem itt a tanúvallomást, téged *kizárnak az ügyvédi kamarából*!

– Te hibbant faszfej! – ordította. – Küldtem neked egy táviratot! Tudósítanod kell a Kerületi Ügyészek Konferenciájáról! Elintéztem az összes foglalat... béreltem egy fehér, nyitott-tetős Cadillacet... az egész cucc meg van szervezve. Akkor meg mi a faszt keresel abban a kibaszott sivatagban?

Hirtelen eszembe jutott. Igen. A távirat. Minden világos lett. Megnyugodott az agyam. Az kép kitisztult, mikor vaku villan. – Ne szarj be. – mondtam. – Csak át akartalak verni. Most éppen a Flamingo medencéje mellett ücsörgök. Hordozható telefonról beszélek. Valami törpe hozta ki a kaszinóból. Teljesen hitelképes vagyok. Kapisgálsz, öcsi? – Nehezen szedtem a levegőt, hülyén éreztem magam, ahogy izzadtam bele a telefonba.

– De nehogy ide gyere! – kiabáltam. – Nem nagyon csíplik itt a

külföldieket.

Visszaakasztottam a kagylót, és kiballagtam a kocsihoz. Igen, gondoltam. Ez a világ rendje. Minden energia a Központi Mágnes szerint áramlik. Milyen hülye voltam, hogy dacoltam vele. Ő tudta. Ő végig pontosan tudott mindent. Ő volt az, becsalogatott Baker zsákutcájába. Túl messzire menekültem, úgyhogy Ő elkapott... lezárta a menekülés összes útját, szóváltásba kevert a zsaruval, rám szabadította ezt a fantom-stoppost... megmerített a félelemben és zavarodottságban.

Soha ne keresztezd a Központi Mágnes akaratát. Ezt most megértettem... és ez az értelem szinte magával hozta a végleges megnyugvást. Igen, visszamegyek Vegasba. Megborítom a Zsarut meg a Kölyköt azzal, hogy megint Keletnek megyek Nyugat helyett. Ez lesz életem legagyafűrtabb húzása. Vissza Vegasba, a Kábítószer és Narkózis konferenciára; én meg ezer disznó. Miért is ne? Bizalmasan közéljük férfoözni. Bejelentkezni a Flamingóba, és odakéretni a Fehér Cadillacat íziben. Jól kell csinálni; emlékezzünk Horatio Algerre...

Az út másik oldalára pillantottam, és egy nagy vörös feliratot láttam: SÖR. Csodálatos. Otthagytam a Cápát a telefonfülkénél, és átaraszoltam az országúton a Fészerhez. Egy zsidó férfi kémlelt egy lánclerakat mögöl, és megkérdezte, mit akarok.

– Ballantine Ale-t – mondtam én... ez egy igen misztikusan hangzó pia, ami teljesen ismeretlen Newark és San Francisco között.

Kiadta, jéghidegen.

Pihentem. Váratlanul kezdett minden rendben lenni; végre kicsit lazíthattam.

A pultos mosolyogva közelített hozzám. – Merre megy fiatalember?

Las Vegasba – feleltem.

Mosolygott. – Jó város az a Vegas. Szerencséje lesz ottan; mer' maga az a típus.

– Tudom – mondtam. – Tripla Skorpió vagyok.

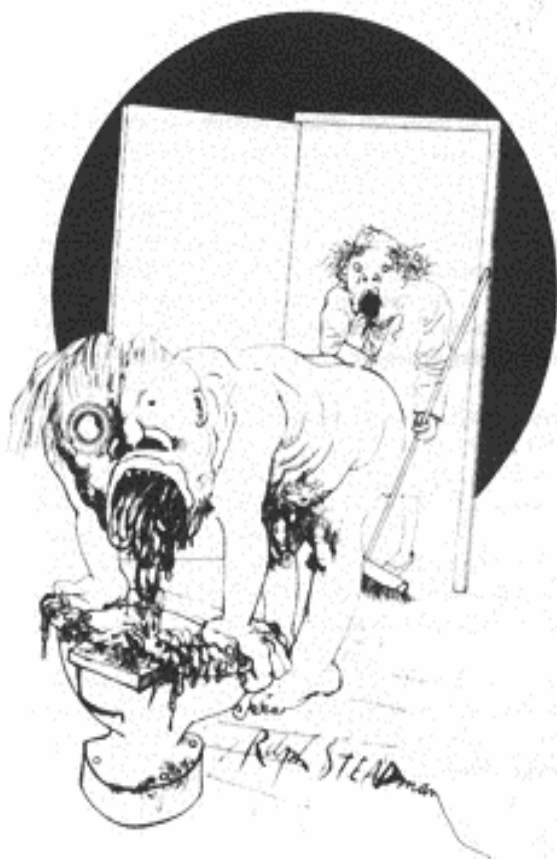
Elégedettnak látszott. – Az jó jel – mondta. – Nem veszíthet.

Nevettem. – Ne aggódjon – mondtam. – Tulajdonképpen az Ignoto megyei körzeti ügyész vagyok. Jó amerikai, akárcsak maga.

Eltűnt a mosolya. Megértette volna? Nem lehettem biztos benne. De ez

egyáltalán nem számított most. Indultam vissza Vegasba. Nem volt más választásom.

MÁSODIK

Olyan harminc kilométerre Bakertől megálltam megnézni a narkótatyót. A nap süttött ezerrel, és úgy éreztem, meg kellene ölnöm valamit. Bármit. Akár egy természetes gyíkot. Földarabolni a szemetet. Kivettem az ügyvédem .357-es Magnumját a csomagtartóból, és megtöltöttem a tárat. Telis-tele raktam aljas kis skulókkal – 80 gramm lőpor finom, lapos röppályán, festett azték-arany pontocskával a hegyén. Néhányszor megnyomtam a dudát, bíztam abban, hogy ez előcsalogat néhány iguanát. Megmozgatni a nyomorultakat! Ott voltak, tudtam, hogy ott vannak, abban az istenverte kaktuszrengetegben: gubbasztanak, alig vesznek levegőt, és mindegyik ocsmány dög tele van töltve halálos méreggel.

A három gyors dörrenés magamhoz térített. Három fülsiketítő robbanás a jobb kezemben tartott .357-esből. Jézusom! Tüzelni bele a vakvilágba, minden ok nélkül. Rosszfajta örület ez. Bedobtam a fegyvert a Cápa hátsó ülésére, és idegesen bámultam az országot. Kocsi sehol; az út mindkét irányban négy-öt kilométerre kihalt.

Nagy szerencse. Nem tenne jót, ha ilyen körülmények között találnának: vadul lövöldözni ártatlan kaktuszokra egy kocsiból, ami csurig van kábítószerrel. Ez különösen most nem volna jó, mikor olyan jól meglógtam az autópálya-dekástól.

Randa kérdések vetődnének fel: – Nos hát, Mister... ah, igen... Duke. Azt hiszem, megérti, szóval, hogy törvénybe ütköző bármilyen tűzfegyver használata, amíg a szövetségi autópályán tartózkodik.

– Mi? Még önvédelem esetén is? Ennek az átkozott fegyvernek igen *érzékeny ravasza* van, biztos úr. Az igazság az, hogy mindössze *egyszer* akartam löni, csak hogy elijesszem a kis rohadékokat.

Egy súlyos pillantás, és aztán nagyon vontatottan: – Ezek szerint Ön

azt állítja, Mister Duke... hogy *megtámadták*?

– Nos... nem... nem szó szerint támadtak rám, biztos úr, de életveszélyesen megfenyegettek. Megálltam hugyozni, és abban a pillanatban, mikor kiléptem a kocsiból, ezek a mocskos kis méregzsákok körülvettek. Úgy mozogtak, mint az *olajozott ménkü*!

Megáll a lábán ez a sztori?

Nem. Letartóztatnak, aztán rutinszerűen ellenőrzik a kocsit; és amint ez megtörténik, akkor lesz ám csak pokoli nemulass. Soha nem hiszik el nekem, hogy ez a rengeteg drog mind a munkámhoz szükségeltetik; azt pedig végképp nem, hogy igaziból hivatásos újságíró vagyok, útban Las Vegasba, hogy tudósítsak a Kerületi Ügyészek Országos Konferenciájáról, amit a Narkománokról és a Veszélyes Gyógyszerekről rendeznek.

– Ezek csak mintapéldányok, biztos úr. Az úton kaptam őket a Neo-amerikai Egyház egy emberétől, még Barstow-ban. Furcsán kezdett viselkedni, úgyhogy kénytelen voltam átvállalni.

Beveszik ezt?

Nem. Bezárnak valami eldugott börtönbe, és hatalmas botokkal verik majd a vesémet, amitől vért pisálok az elkövetkezendő néhány évben.

Szerencsére senki nem háborgatott, míg gyorsan átnéztem az utazózsák tartalmát. Hihetetlen kupi volt benne, minden összekeveredett és a fele darabokra tört. A meszkalin-bogyók egy része vörösesbarna porrá vált, de megszámláltam, és legalább harmincöt-negyven még egészben volt. Az ügyvédem bekapkodta az összes vörös pirulát, de egy csomó speed megmaradt... nem volt több fű, a kokós üveg kiürült, találtam egy bélyeg LSD-t, egy méretes, szép, barna, hasisrudat és hat árválgató amylt... Komoly beindulásra nem elég, de ha körültekintően beosztom a meszkalint, akkor valahogy csak átvészelem a négynapos drogkonferenciát.

Vegas elővárosában megálltam egy helyi patika előtt, és vettem két üveg Gold tequilát, két kétdekárs Chivas Regalt és fél liter étert. Alig tudtam megállni, hogy ne kérjek egy kis amylt is. Az angina pectorisom rendetlenkedni kezdett. A patikusnak azonban olyan szeme volt, mint egy gonosz és hisztérikus baptistának. Elmagyaráztam, hogy az éter azért kell, hogy leszedjem a kötést a lábamról, de addigra már előszedte a cuccot és

zacskóba tette. Le se szarta az étert.

Azon tűnődtem, mi lenne, ha kérnék tőle 22 \$-ért Romilart meg egy kanna nitrátoxidot. Lehet, hogy adna. Miért is ne? Szabad vállalkozás... Adjuk meg a köznek, amire szüksége van; különösen ennek az izzatag, ideges beszédű fickónak, akinek be van kötözve az egész lába, rondán köhög, angina pectorisa van, és rémes értágulási rohamot kap, amint nap éri. *Elég az hozzá, hogy ez a fickó rossz bőrben volt, biztos úr. Honnan a pokolból tudhattam volna, hogy egyenesen a kocsijához megy és ott rögtön visszaél azokkal a gyógyszerekkel?*

Tényleg, honnan? Még belelapoztam néhány lapba a magazin-állványnál, aztán erőt vettem magamon, és kisiettem a kocsihoz. A gondolatnak, hogy a nevető gáztól totál tépjek be a Kerületi Ügyészek drogkonferenciájának kellős közepén, persze volt egy hibbant bája. De ne az *első nap*, gondoltam. Tartogassuk ezt a húzást későbbre. Nincs értelme kicsinálódni, mielőtt a konferencia elkezdődne.

Elloptam egy Review-Journalt a parkoló újságosállványáról, de miután elolvastam a címlapsztorit, elhajítottam:

KISZÚRTA A SZEMÉT – A MŰTÉT KIMENETELE BIZONYTALAN

BALTIMORE (UPI) – Orvosok közölték a sajtóval pénteken, hogy bizonytalanok abban, sikerül-e visszaadni annak a fiatalembernek a látását, aki kábítószer-túladagolás következtében a börtöncellában kiszúrta a szemgolyóit.

Charles Innes (25) műtéten esett át a Marylandi Általános Kórházban, de az orvosok azt mondják: még hetekbe telhet, míg meg tudják állapítani az eredményt.

A közleményük szerint Innes „nem érzékelte a fényt egyik szemével sem a műtét előtt, és nagyon csekély a valószínűsége annak, hogy ez megváltozzon.”

Innest, egy prominens massachussettsi republikánus fiát, a felügyelő találta meg a cellájában; szerinte ő szúrta ki a saját szemét.

Innest szerdán tartóztatták le, mikor meztelenül kezdett sétálni a

lakóhelye környékén. Az Irgalmasok Kórházában vizsgálták meg, majd őrizetbe vették. A rendőrség és Innes egyik barátja azt állítja, hogy a fiatalember állatoknál alkalmazott nyugtatókkal túladagolta magát.

A rendőrség jelentése szerint a gyógyszer PCP volt, a Parke-Davis gyártmánya, amit már 1963 óta nem árulnak humángyógyászati célra. A Parke-Davis szóvivője közölte, hogy szerinte a gyógyszer a feketepiacon beszerezhető.

Magában szedve, a PCP hatása nem tart tovább 12-14 óránál. Ugyanakkor a PCP hatása nem ismert, ha olyan hallucinogén szerekkel együtt veszik be, mint például az LSD.

Innes azt mondta egy szomszédjának a múlt szombaton, egy nappal azután, hogy először használta a kábítószer, hogy zavarják a szemei az olvasásban.

A rendőrségi közlemény szerint szerda éjjel mélyen depressziósnak tűnt, és annyira nem érzékelt fájdalmat, hogy még csak nem is ordított, amikor kiszúrta a saját szemeit.

2.

Új nap, új kocsi...
új szálloda,
dugig zsaruval

Az új biznisz első napiparancsa pontja az volt, hogy meg kellett szabadulnom a Vörös Cápától. Túl feltűnő volt. Túl sok ember felismerheti, különösen a vegasi rendőrség. Igaz, ők úgy tudták, hogy a kocsi már rég visszaérkezett L. A.-be. Utoljára Death Valleyben látták, maximális sebességgel száguldott a 15-ös úton. Bakerban megállította, és figyelmeztette az autópálya-rendőrség... aztán hirtelen nyoma veszett...

Valami azt súgta, hogy a repülőtéri kocsikölcsönzőben nemigen keresnék. Úgyis ki kellett mennem, hogy találkozzam az ügyvédemmel, aki késő délután érkezett Los Angelesből.

Nagyon nyugodtan vezettem a gyorsforgalmin, kordában tartottam az előzgetésre és rendszeres sávváltogatásra való hajlamomat – próbáltam észrevétlen maradni. Amikor odaértem, a „személyzeti parkolóba” álltam a Cápával, a Légierő két busza közé, legalább egy kilométerre az épülettől. Jó magas buszok voltak. Hogy még nehezebbé tegyem a seggfejek dolgát. Elvégre egy kis séta még soha nem ártott meg senkinek.

Mire a reptéri épülethez értem, szakadt rólam a víz. Ez nálam nem szokatlan. Meleg éghajlatú helyeken erősen szoktam izzadni. Ruházatom pitymallattól szürkületig szívja magába az izzadságot. El először annyira aggasztott, hogy orvoshoz fordultam, de miután leírtam a napi átlagos alkohol-, kábítószer- és méregadagomat, azt mondta, hogy akkor jöjjenek vissza, ha az izzadás *elmarad*. Az lesz majd igazán veszélyes – mondta –, annak jele, hogy a szervezet kétségbeesetten túlterhelt méregtelenítő mechanizmusa meghibásodott. – Nagyon hiszek a természetes folyamatokban – jelentette ki. – De a maga esetében... nos... nem nagyon ismerek ilyen példát. Várjunk, aztán majd meglátjuk; utána pedig meg kell elégednie azzal, ami marad.

Kábé két órát töltöttem a bárban; Bloody Maryket iszogattam,

szigorúan a vitamintartalom miatt, és figyeltem a Los Angelesből érkező járatokat. Az utolsó húsz órában nem ettem semmi mást, csak grapefruitot és a fejem nem állt egész biztosan a nyakamon.

Jobb lesz, ha figyelsz magadra, gondoltam. Az emberi szervezet tűrőképességének vannak határai. Csak nem akarsz vérző füllel összezuhanni a reptéren. Ebben a városban nem. Las Vegasban a gyengéket és elesetteket egyszerűen megölik.

Tisztában voltam ezzel, és még akkor is nyugton maradtam, amikor hirtelen halálos forróság és izzadság öntött el. Aztán elmúlt. Láttam, hogy a koktélos lány kezd ideges lenni, úgyhogy nagy nehezen kíváncsiorogtam a bárból. Az ügyvédemnek semmi nyoma.

Le, a VIP autókölcsönzőhöz, ahol a Vörös Cápát kicseréltem egy Fehér Nyitott Cadillacre. – Az az átkozott Chevrolet egy csomó bajt okozott – mondtam az ügyintézőknek. – Éreztem, hogy az embereknek megvan rólam a véleménye; főleg a benzinkutaknál, ahol nem elég, hogy ki kellett szállnom, de a motorháztetőt is *kézzel* kellett kinyitnom.

– Igen... természetesen – mondta az ember az íróasztal mögött. – Azt hiszem, Önnek talán leginkább az egyik Mercedes 600 Towne-Cruiser Speciálunkra lenne szüksége, légkondicionálással. A benzint is megveheti hozzá itt...

– Minek néz maga engem, egy kibaszott nácinak? – kérdeztem. – Igazi, *amerikai* autót akarok, vagy nem kell semmi!

Azonnal előhozatott egy fehér Coupe de Ville-t. Minden automata rajta. Egyszerűen beültem a vörös bőr vezetőülésre, és a megfelelő gomb nyomására a kocszi különböző porcikái *ugrottak*. Csodálatos gép volt: tízrongynyi cseles cucc és költséges Spéci Effekt. A hátsó ablakok úgy ugranak egyetlen érintésre, mint a békák egy dinamit verte lyukból. A fehér impregnált vászontető rohangál föl-le, mint a hullámvasút. A műszerfal teli ezoterikus fényekkel & órákkal & mérőszervezetekkel, amiket soha nem fogok megérteni. Kétségem sem volt afelől, hogy ez egy igazi *szupergép*.

A Cadillac nem tudott volna olyan jól startolni, mint a Vörös Cápa, de mikor már gurult – olyan százharminc körül –, akkor maga volt a tiszta, bársonyos pokol... az elegáns, kipárnázott tömeg keresztülzúg a sivatagon, gurul át az öreg kaliforniai éjszakán.

Az egész tranzakciót hitelkártyával intéztem. Később tudtam meg,

hogy rég letiltották – egy kalap szart sem ért már ekkor. De a Központi Agy még nem azonosított, úgyhogy egyelőre szabadon garázdálkodó, aranyfedezetű rizikófaktor voltam csupán.

Visszatekintve az ügyletre, tudtam, hogy a biztonsági beszélgetés szinte bizonyosan így zajlott:

– *Helló. Ez a VIP autókölcsönző Las Vegasból. Azért telefonálunk, hogy ellenőrizzük a 875-045-616-B-t. Semmi sürgős, csak rutinellenőrzés...*

(Hosszú szünet a vonal másik végén. Aztán:) – *A kurva életbe!*

– *Mi a gond?*

– *Elnézést... Igen, szerepel nálunk ez a szám. A kiemelkedően veszélyes zónában van. Hívja azonnal a rendőrséget, és ne tévessze a fickót szem elől!*

(Újabb hosszú szünet) – *Hát... igen... tudja ez a szám nem szerepel a mi érvényben lévő feketelistánkon, és... hah... 875-045-616-B éppen most hagyta el a telepünket egy vadonatúj nyitott Cadillacen.*

– *Ne!*

– *De igen. Már jó ideje távozott; de a biztosítása mindenre kiterjed.*

– *Hová ment?*

– *Azt hiszem, St. Louisba. Igen, nézzük csak, mi van a névjegykártyáján. Raoul Duke, baseballjátékos, baloldali középpályás & ütőbajnok a St. Louis Brownsnál. Öt nap, naponta 25 \$ és huszonöt cent mérföldenként. Érvényes volt a hitelkártyája, úgyhogy természetesen nem tehettünk mást...*

Ez az igazság. A kölcsönzővállalat törvényesen nem köthetett bele semmibe, hiszen a hitelkártyám technikailag érvényes volt. A következő négy napban keresztül-kasul kocsikáztam Las Vegason – még a VIP-ügynökség központi irodája előtt is többször elhajtottam a Paradise Boulevard-on –, de egyetlenegyszer sem voltam kitéve gorombáskodásnak.

Erre alapul a vegasi vendégszeretet. Az egyetlen alapszabály: Ne Borítsd Ki a Helybelieket. Más egyéb nem érdekel senkit. Inkább nem akarnak tudni róla. Ha Charlie Manson bejelentkezne a Saharába holnap, senki sem háborgatná, ha elég komoly jattokkal dobálózik.

Az autóbérlés után egyenesen a szállodához hajtottam. Az ügyvédemnek még mindig semmi nyoma nem volt, úgyhogy elhatároztam, egyedül bejelentkezem; ha másért nem, hát hogy bekerüljek valahová az utcáról és elkerülhessem a nyilvános összeomlást. A Bálnát kint hagytam egy VIP-parkolóban, és öntudatosan behimbálóztam az előcsarnokba egy kis bőrzsákkal a vállamon. Kézművesmunka, egyedi darab, egy boulderi bőrdíszműves haverom kimondottan nekem csinálta.

A Flamingóban volt szobánk, a Strip ideggócában: éppen szemben a Ceaser's Palace és a Dunes utcájával. A konferenciázók zömét a Dunesban szállásolták el, de azokat, akik megadták a módját és későn jelentkeztek be, a Flamingóba irányították.

Zsaruk hemzsegték mindenhol. Ezt egy pillanat alatt levettem. Legtöbbjük megpróbált lazán ácsorogni, de mindegyikük ugyanúgy nézett ki a leértékelt vegasi szerzeményeikben: bermudában, Arnie Palmer golfingekben díszlegetek, és a szőrtelen, fehér lábukat gumírozott talpú „parti szandálokba” bújtatták. Rémisztő jelenet volt csak úgy besétálni – mintha valamiféle különösen szigorított rendőri megfigyelés közepébe toppannál. Ha nem tudtam volna a konferenciáról, biztos bekattanok a látványtól. Az a benyomása támadt az embernek, hogy a pillantások összütésében bármelyik másodpercben szitává lőhetnek valakit – akár az egész Manson családot.

Rosszul időzítettem az érkezést. A legtöbb országos kerületi ügyész és a többi zsarupofa már bejelentkezett. Ők voltak azok, akik az előcsarnokban ácsorogtak, és mogorván kémlelték az újonnan érkezőket. Ami Szigorított Megfigyelésnek tűnt, az kábé kétszáz vakációzó zsaru volt, akinek nem akadt jobb dolga. Még csak észre sem vették egymást eddig.

A pult irányába nyomultam, és beálltam a sorba. Az előttem álló ember rendőrfőnök volt egy michigani kisvárosban. Plasztik hajcsavarós, konyhagörény típusú felesége egy méterre állt tőle, míg ő a recepcióssal vitatkozott: – Na, ide figyeljen, ember! *Mondtam* már, hogy kaptam egy levlapot, amin az áll, hogy itt van foglalásom, ebben a hotelban. Az istenit, hát a körzeti ügyészek konferenciájára jöttem. És előre *kifizettem* a szobát.

– Sajnálom, uram. A „késők listájára” került. Az ön foglalása át lett irányítva a... ah... a Moonlight Motelbe, ami kint van a Paradise Boulevard-on, és tényleg nagyon jó kis hely. Csak tizenhat utcányira van

innen, saját uszodával és...

– Te mocskos kis köcsög. Hívjad gyorsan az igazgatót! Nem hallgatom tovább ezt a kutyaszart.

Megjött az igazgató, és felajánlotta, hogy hív egy taxit. Nyilvánvalóan ez már a második vagy a harmadik felvonása volt egy kegyetlen drámának, ami már jóval felbukkanásom előtt megkezdődött. A rendőrfőnök felesége bőgött; a haverok, akiket segítségül hívott, hápogtak, és túlságosan zavarban voltak ahhoz, hogy igazán támogassák ezt a kis felpaprikázott zsarut a pultnál folyó utolsó felvonásnál, pedig a haverjuk már ellőtte az összes patronját. Tudták, hogy vert helyzetbe került; a SZABÁLYOK ellen indult, és azok az emberek, akiket arra béreltek föl, hogy betartassák a szabályokat, azt állították, hogy „telt ház” van.

Miután tíz perce álltam sorban a zajos kis seggfej és a barátai mögött, éreztem, hogy jön föl az epe. Honnan veszi a bátorságot ez a zsaru – mindenek rendőre –, hogy az Ész és Értelem nevében vitatkozzon bárkivel. Voltam én már hasonló helyzetben ezekkel a pattogó kis faszfejekkel – akárcsak a recepciós. Olyan ember benyomását keltette, akit valaha épp eleget cseszegettek egy aljas kereszteződésnél rosszindulatú, szabálybolond zsaruk...

Tehát most nem tett mást, csak ellenük fordította a saját érveiket: tökmindegy, hogy kinek van vagy kinek nincs igaza, ember... vagy, hogy ki fizette már ki a számlát, és ki nem... az egyetlen, ami számít, hogy életemben most először megfingathatok egy mocskos disznót: *Bassza meg, biztos úr, itt én vagyok a főnök, én meg azt mondom, hogy nincs szobánk magának.*

Bírtam ezt az asszót, de egy idő után szédültem, ideges lettem, és a türelmetlenség elvette a mulatság legjobb részét. Szóval lekerülöztem a kopót és a recepcióhoz fordultam. – Mondja – szólítottam meg – utálom félbeszakítani, de foglalásom van, és nem volna arra valami lehetőség, hogy gyorsan elintézzük, és már itt se vagyok? – Mosolyogtam, hogy érezze, figyelemmel kísértem hősies küzdelmét a csótányok ellen és vele vagyok, de úgy bámult vissza rám, mintha valami vízipatkány lennék, aki gyorsúszásban közelítette meg a pultot.

Elég rosszul néztem ki a lestrapált Levi'sben, fehér All-Star kosárlabdacipőben... és egy tízpesós Acapulco ingben, ami az út szelétől

már foszladozott a vállamnál. Háromnapos borosta keretezte felpuffadt alkoholista arcomat, a szememet pedig jótékonyan takarta a foncsorozott Saigon napszemüveg.

A hangom viszont egy olyan ember hangja volt, aki tudja, hogy *van* foglalása. Az ügyvédem előrelátására bázíroztam... és nem hagyhattam ki a lehetőséget, hogy egy zsarut hülyére vegyek:

...és bejött. A foglalás az ügyvédem nevére szólt. A recepciós ráütött a csengőre, és magához intette a londonert. – Egyelőre ennyi az összes csomagom – mondtam. – A többi kint van abban a nyitott Cadillacben. – A kocsira mutattam, és mindannyian láthattuk, amint méltóságteljesen állt a bejárati ajtó előtt. – El tudná intézni, hogy fölkerüljön a szobába?

A recepciós barátságos volt. – Mi sem természetesebb, uram. Érezze jól nálunk magát; és ha bármire szüksége van, csak szóljon le.

Bólintottam, mosolyogtam, fél szemmel pedig a zsarutömeg döbrent reakcióját figyeltem. Le voltak taglózva a sokktól. Itt izmoztak testületileg egy olyan szobáért, amit már ki is fizettek, és akkor hirtelen az egész műsor besül, mert jön egy fickó, aki úgy néz ki, mint valami felső-michigani hobó, és félresöpri őket. Ráadásul egy csomó *hitelkártyával* hadonászik. Jézus! Hova jut így ez a világ?

3.

A vad Lucy...

**„baseball-fogak,
tűz-zselé szemek”**

Odaadtam a zsákot a fiúnak, aki fölsietett vele, és szóltam neki, hogy hozzon még egy üveg Wild Turkeyt és egy kétdekás Bacardi Anejót egy éjszakára való jéggel.

Szobánk a Flamingo legtávolabbi szárnyán volt. Ez az intézmény egyébként jóval több egy egyszerű hotelnél: olyan, mint valami hatalmas, alulfinanszírozott Playboy Club a sivatag közepén. Egy kilenc szárnyból álló monstrum, összekötő folyosókkal és medencékkel; hatalmas komplexum, amit az autófelhajtók és belső utak labirintusa szeletel fel. Húsz percbe tellett, míg a recepciótól eljutottam a távoli szárnyba, ahová be voltunk osztva.

Az volt az elképzelésem, hogy bevárom a csomagszállítót meg a piát, aztán elszívom az utolsó nagydarab Szingapúri Szürkét, közben pedig Walter Cronkite-ot nézem a tévéhíradóban, és várom az ügyvédemet. Kellett ez a kis szünet, egy perc béke és a nyugalom, mielőtt nekiveselkedünk a Drog Konferenciának. Más lesz ez, mint a Mint 400. az egy *megfigyelői* dobás volt, itt szükség lesz némi *részvételre* is, még hozzá sajátságos alapállásból. A Mint 400-on egy alapvetően hasonlóságtól teli tömeggel volt dolgunk, és ha a viselkedésünk felháborítónak és penetránsnak bizonyult... nos, csupán kisebb túlkapásnak tűnhetett.

Most azonban a pusztá *jelenlétünk* is felháborító lesz. Az első perctől kezdve meg kell játszani magunkat egy olyan tömeg közepén, amelyik arra szánta el magát, hogy a hozzánk hasonlókat börtönbe zárja. Mi magunk voltunk a Fenyegetés, ráadásul nem is álruhában – két kökemény narkós, botrányos, felspannolt viselkedéssel, aki elszánta magát arra, hogy végigviszi a dolgot... és nem ám valami homályos szociológiai tételt bizonyítandó, de még csak nem is szándékos polgárpukkasztásból: ez leginkább életforma, elkötelezettség, sőt, felelősség kérdése volt. Ha a

kopók Vegasba gyűltek magas szintű Drog Konferenciára, mi úgy éreztük, hogy a kábszeres szubkultúrának is képviseltetnie kell magát.

Azonkívül már hosszú ideje annyira magamon kívül voltam, hogy egy ilyen vicc abszolút logikusnak tűnt. A körülményeket figyelembe véve, azt éreztem, hogy teljesen egybemosódom a karmámmal.

Legalábbis így éreztem, míg el nem értem a nagy szürke ajtóig, ami a 1150-es számú mini-appartement-t zárta le a távoli szárnyon. Benyomtam a kulcsot a zárba, és azzal a gondolattal taszítottam be az ajtót, hogy „végre otthon!”... de az ajtó valaminek nekiütközött, amiről rögtön láttam, hogy ember formája van. Egy pitbull-arcú és formájú, meghatározhatatlan korú lány. Formátlan, kék kezeslábast viselt és a tekintete dühös volt...

Valahogy megéreztem, hogy mégis a jó szobába nyitottam be. Másképp akartam gondolni, de zsigereim sajnos helyesen jeleztek... és láthatóan ezt ő is tudta, mert nem akart megakadályozni, mikor átléptem rajta és bementem a lakosztályba. Börtáskámat az egyik ágyra dobtam, és körülnéztem, hogy lássam, amiről tudtam, hogy elkerülhetetlenül látnom muszáj... az ügyvédemet... aki tökmeztelenül állt a fürdőszobaajtóban, beállt mosollyal a fején.

– Te degenerált disznó – hörögtem.

– Nem tehetünk róla – mondta, és a bulldog-lány felé bólogatott. – Ez itt Lucy. – Botrányosan röhögött. – Tudod; mint a „Lucy in the sky with diamonds”...

Biccentettem Lucynek, aki egy vipera barátságosságával méregetett. Nyilvánvalóan ellenség voltam, valami visszataszító betolakodó a világába... erre leginkább a mozgásából lehetett következtetni: nagyon gyorsan körözött körülöttem, ugrásra készen megfeszített lábbal; méricskélt. Készen állt a támadásra, efelől nem lehetett sok kétség. Még az ügyvédem is észrevette.

– Lucy – sziszegte. – Lucy! Nyugodj meg, az istenit! Emlékezz, mi történt a reptéren... ebből nem kéne több, oké? – Idegesen pislogott a nőre, aki meg úgy nézett ki, mint a dúvad, akit a fűrészporos arénába dobtak, hogy ott harcoljon az életéért...

– Lucy... ő a *kliensem*; ő Mister Duke, a híres újságíró. Ő *fizet* a szobáért, Lucy. A *mi* oldalunkon áll.

Nem válaszolt. Láttam, hogy nincs teljesen magánál. Széles vállai voltak és olyan álla, mint Oscar Bonavenának. Lerogytam az ágyra, és lazán a zsákomba nyúltam a meszkalinos dobozért... és mikor a hüvelykujjamat a ravaszon találtam, ellenállhatatlan kísértést éreztem, hogy előrántsam és leterítsem vele a nőt, csak úgy, általános elvek alapján, mivel kétségbeesetten vágytam egy kis békére, nyugalmat és menedéket akartam. Az pedig, hogy a saját szállodai szobámban az utolsó tőltenyig harcoljak egy kábszertől bedurrant hormonszörnyel, képtelenségnek tűnt.

Az ügyvédem láthatóan megértette ezt; tudta, miért van a táskában a kezem.

– Ne! – kiáltotta. – Ne itt! Akkor ki kell innen költöznünk!

Vállat vontam. Meg volt zavarodva. Láttam rajta. És Lucy is. A szemei lázasak és örültek voltak. Bámult rám, mintha valami izé volnék, amit ártalmatlanná kell tennie, mielőtt az élet visszatérne az általa normálisnak ítélt kerékvágásba.

Az ügyvédem odabotorkált hozzá, és a vállára tette a kezét. – Mister Duke a *barátom* – mondta nemes elszántsággal. – Imádja a művészeket. Mutassuk meg neki a festményeidet.

Most vettem észre, hogy a szoba teli van festményekkel; talán negyven vagy ötven portré, egy része olaj, a többi szénrajz, majdnem mind ugyanaz a méret, és mind ugyanaz az arc. Minden sima felület tele volt tűzdelve képekkel. Valahonnan ismerős volt az arc, de nem tudtam beazonosítani. Széles szájú csaj, nagy orral, csillog a szeme, démonian érzéki az arca; az a fajta túlexponált, zavarbaejtően drámai ábrázolás, amit az olyan fiatal képzős lányok hálósobájában lehet látni, akik imádnak lovakat festeni.

– Lucy Barbra Streisand-portrékat fest – magyarázta az ügyvédem. – Lucy festőművész, fent, Montanában... – A lányhoz fordult. – Mi is a neve a városnak, ahol élsz? – Bámult rá, aztán rám, aztán megint az ügyvédemre. Végül így szólt: – Kalispel. Jól fönt északon. A tévéből rajzolom ezeket.

Az ügyvédem lelkesen bólogatott. – Fantasztikus – mondta. – Csak azért jött le onnan, hogy odaadja a portrékat Barbrának. Ma éjszaka átmegyünk az Americana Hotelbe, és az öltözőjében találkozunk vele.

Lucy szemérmesen mosolygott. Nem volt többé ellenséges. Visszadobtam a meszkalinos dobozt a zsákba, és fölálltam. Nyilvánvalóan súlyos volt a helyzet. Erre álomban sem számítottam: az ügyvédem LSD-től beborulva a Grál-lovag szerepét játszotta.

– Hát – mondtam –, szerintem már idehozták a kocsit. Szedjük ki a cuccot a csomagtartóból.

Szorgalmasan bólogatott. – Abszolút, szedjük össze a cuccot. – Lucyre mosolygott. – Mindjárt visszajövünk. Ne vedd fel a telefont, ha csörög.

A nő elvigyorodott, és keresztet vetett. – Isten megáldjon – mondta.

Az ügyvédem felhúzott egy elefántláb pantallót, egy zománcfekete inget, majd sietve távoztunk a szobából. Láttam, hogy tájékozódási problémái vannak, de nem akartam viccelődni vele.

– Nos... – kezdtem. – Mik a terveid?

– Milyen tervek? – A liftre vártunk.

– Lucyvel.

Rázta a fejét, és igyekezett a kérdésre összpontosítani. – A faszba – mondta nagy nehezen. – A gépen futottam vele össze, aztán benyomtuk az összes lecsót. – Vonogatta a vállát. – Ismered ezeket a kis kékharisnyákat. Krisztusom, ez egy *vallásos* picse. Már ötödszörre dobant otthonról az elmúlt fél évben. Szörnyű. Adtam neki egy adagot, mielőtt még észrevettem volna, hogy... a kurva életbe, még csak nem is *ivott* eddig.

– Hát igen – mondtam –, talán használhatjuk valamire. Beállva tarthatjuk, és futtathatjuk ezen a narkószimpóziumon.

Nézett rám, mint egy birka.

– Abszolút alkalmas erre a célra – mondtam. – Ezek a zsaruk tutira leperkálnak fejenként egy ötvenest, hogy engedelmesre pofozzák, és aztán tömegesen megerőszakolják. Az egyik ilyen félreeső motelba telepíthetnénk a kiscsajt, a falakra szentképeket akasztunk, aztán ráeresztjük ezeket a mocskos disznókat... A fenébe, stramm lány; bírni fogja.

Csúnyán rángott a képe. Már a liftben voltunk, a hall irányába ereszkedtünk. – Jézus Krisztusom – hörögte. – Tudtam, hogy beteg ember vagy, de soha nem vártam volna, hogy ki is mondasz ilyesmiket.

Letaglózottnak tűnt.

Nevettem. – Ez szimpla közgazdaságtan. A csajt az isten küldte. –

Természetes, hatvannégy fogas Humphrey Bogart-mosollyal fixíroztam... – Mi a szar van? Majdnem teljesen le vagyunk égve! És akkor hirtelen fölcsípsz egy ilyen dilis izompacsirtát, aki akár egy rongyot is meg tud csinálni nekünk naponta.

– Nem! – kiabálta. – Fejezd be *ezt a dumát!* – A liftajtó kinyílt, és a parkoló felé indultunk.

– Számításaim szerint egyszerre négyet tudna ezekből bevállalni – mondtam. – Istenem, ha végig lecsón tartjuk, akkor lehet, hogy *két rongyot* is megcsinál egy nap, talán *hármát* is.

– Te mocsok állat! – vonyította. – Ki tudnám vájni az agyadat! – Rámbandzsított, zavarta a szemét a nap. Észrevettem a Bálnát olyan húsz méterre a bejárattól. – Ott van, ni – mondtam. – Nem túl szar kocsi striciknek...

Hörgött. Arcán hullámokban tükröződött az a belső küzdelem, amit az LSD-rohamokkal vívott. Ocsmány, Csúf hangulatok követték egymást fájdalmas intenzitással, amelyek teljes zavarodottságban tetőztek. Mikor kinyitottam a Bálna csomagtartóját, hogy kivegyem a cuccot, mérges lett. – Mi a francot csinálsz itt? – pattogott. – Ez nem Lucy kocsija.

– Tudom – mondtam. – Hanem az enyém. Ez meg itt az *én* csomagom.

– A nagy bűdös lófaszt! – üvöltötte. – Az, hogy egy istenverte jogász vagyok, még nem jelenti azt, hogy cuccokat lopkodhatsz itt az orrom előtt! – Hátrálni kezdett. – Mi a *franc* ütött beléd? Ezt nem ússzuk meg!

Sok nehézség után visszatértünk a szobába, és megpróbáltunk komolyan beszélni Lucyvel. Úgy éreztem magam, mint egy náci, de ennek meg kellett lenni. Egy csöppet sem hiányzik ő nekünk ebben a törékeny helyzetben. Már az is éppen elég baj lett volna, ha egyszerűen csak az, aminek mutatta magát – egy fura kiscsaj labilis korszakában –, de ami ennél is jobban aggasztott az az volt, hogy csupán órák kérdése és Lucy kitisztul, aztán pedig belelovalja magát valamiféle keresztényi tanokon edződött elvakult gyűlöletbe, mikor megrohanják a homályos emlékképei arról, hogy a Los Angeles-i Nemzetközi Repülőtéren felszedte egy kegyetlen szamoai, tömény szesszel leitatva és teletömte LSD-vel, majd egy vegasi hotelszobába vonszolta, és lüktető, körülméletlen hímtagjával minden testnyílását meggyalázta.

Az a borzalmas vízióm támadt, hogy Lucy beront Barbra Streisand öltözőjébe az Americanában, és közli vele ezt a brutális sztorit. Ez pedig a végünket jelentené. Azonnal lekapcsolnának, sőt, lehet, hogy mindkettőnket kasztrálnának is, foglalási sorrendben...

Ezt elmeséltem az ügyvédemnek is, aki éppen könnyek között vergődött a gondolattól, hogy el kell küldenünk Lucy-t. Még mindig erőteljesen be volt állva. Ekkor az jutott eszembe, hogy az egyetlen megoldás, ha minél messzebb visszük a Flamingótól, mielőtt még magához térne annyira, hogy visszaemlékezzen: hol volt és mi történt vele.

Míg mi vitatkoztunk, Lucy az ámbiton hevert, és szénrajzot állított elő Barbra Streisandról. Ezúttal emlékezetből. Szemből rajzolta, baseball-fogakkal, tűz-zselé színű szemekkel.

A dolog nyers intenzitása felidegesített. Ez a csaj egy két lábon járó bomba. Az isten se tudja, hogy mit kezdene a fölösleges, levezetetlen energiáival, ha nem lenne előtte a rajzfüzete. És mi történne, ha eléggé kijózanodna ahhoz, hogy – hozzám hasonlóan – elolvassa a *The Vegas Visitor*-ban, hogy Streisand fellépése az Americanában nem esedékes az elkövetkező három hétben.

Az ügyvédem végül beleegyezett, hogy Lucynak mennie kell. Kulcsszerepet játszott döntésében a lehetőség, hogy a Mann-törvény alapján beperlik, ami pedig azt eredményezheti, hogy kizárják az ügyvédi kamarából, és ezáltal megszűnne a megélhetése. Mocskos szövetségi szabályozás. Különösen egy szamoai szörnyetegnek, ha tipikus, dél-kaliforniai, fehér, középosztálybeli esküdszékkal szemben találja magát.

– Akár még *emberrablásnak* is hívhatják – mondtam. – Akkor megzsupsz be a gázkamrába, mint Chessman esetében. És még ha ezt meg is úszod, visszaküldenek Nevadába erőszakos nemi közösülés, szeméremszétség és fajtalanokodás vádjával.

– Nem! – kiáltott fel fájdalmasan. – Sajnáltam a lányt, segíteni akartam rajta.

Mosolyogtam. – Na ez az, amit a Dagadt Arbuckle is mondott, aztán tudod, hogy mit tettek vele.

– Kicsoda?

– Mindegy – mondtam. – Elég, ha elképzeled magad, amikor azt mondod az esküdszéknek, hogy te segíteni akartál ezen a szegény

kislányon azzal, hogy LSD-t adott neki, aztán elhurcolta Vegasba, arra a spéci, anyaszült meztelen hátmasszázs kúrára, amiről olyan híres vagy.

Szomorúan rázta a fejét. – Igazad van. Lehet, hogy elevenen megégetnek valami karóhoz kötözve... rögtön ott a vádlottak padjánál tüzet raknak nekem. A kurva életbe, manapság tényleg nem érdemes segíteni senkin...

Leccsalogattuk Lucyt a kocsinhoz, azt mondtuk neki, hogy most már lassan ideje elindulni és „találkozni Barbrával”. Ráveltük, hogy hozza az egész műkollekciónak, nem is volt ezzel semmi baj, de azt nem értette, miért akarja vinni az ügyvédem az utazótáskáját is. – Nem akarom megsérteni Barbrát – ellenkezett. – Még azt gondolná, hogy be akarok költözni hozzá, vagy valami ilyesmi.

– Nem, nem értheti úgy – mondtam gyorsan... de ez volt minden, amit ki tudtam találni. Martin Bormannak éreztem magam. Mi fog ezzel a szerencsétlen nyomorulttal történni, ha szabadjára engedjük. Börtön? Fehér rabszolgaság? Mit tenne Darwin doktor ilyen körülmények között? (Túléli a... *legfittebb*? Ez a jó szó? Darwin felmérte-e valaha is az *átmeneti* fitttelenség gondolatát? Beleférne-e a Doki teóriájába egy olyan cucc, mint az LSD?)

Ez persze mind túl tudományos volt. Lucy egy könnyen végzetessé válható malomkő volt mindkettőnk nyakában. Semmi más lehetőség nem volt, mint behülyítve tartani és bízni abban, hogy teljes lesz nála a filmszakadás. De néhány LSD-áldozat – különösen a neurotikus mongoloidok – rendelkeznek azzal a furcsa *zavart-tudati* képességgel, hogy csakis és kizárólag a mocskos részletekre emlékeznek. Lehet, hogy Lucy még két napot teljes amnéziában tölt, aztán kitörli az egészet az agyából, kivéve a szobaszámunkat a Flamingóban...

Ezen elgondolkodtam... de az egyetlen alternatív megoldás az lett volna, ha kivisszük a sivatagba, és a gyíkokkal etetjük meg a maradványait. Én erre nem voltam felkészülve, és az ügyvédemnek lelkileg igen megterhelő lett volna. Mindent összegezve ezt be kellett látnom. A feladat az egyensúly megtalálása volt: olyan irányba terelni Lucyt, ami nem hív elő belőle katasztrófával egyenértékű emlékképeket.

Volt pénze. Ezt az ügyvédem derítette ki. – Legalább 200 dolcsi – mondta. – És akkor még mindig felhívhatjuk a zsarukat Montanában, ahol

él, minden további nélkül feldobhatjuk.

Ehhez megint nem volt kanalam. Jóllehet szörnyű volna a sorsára hagyni őt Vegasban, de még iszonyatosabb lett volna, ha átadjuk „a hatóságnak”... ez különben szóba se jött. Most nem. – Micsoda istenverte szörnyeteg vagy te? Először elrabolod a lányt, aztán megerőszkolod, és most meg be akarod záratni?

Vállat vont. – Csak eszembe jutott, hogy *nincs tanúja*. Bármit mond rólunk, teljesen használhatatlan.

– Rólunk? – kérdeztem.

Bámult rám. Láttam, hogy tisztul a feje. Már majdnem teljesen kiszállt belőle a lecsó. Ez azt jelentette, hogy hamarosan Lucynek is derengeni kezd egy s más. Ideje volt elválni a gordiuszi csomót.

A kocsiban várt ránk, zavart mosollyal hallgatta a rádiót. Olyan kilenc méterre álltunk tőle. Aki távolról szemlélt minket, azt gondolhatta, elkeseredett vita dúl kettőnk között arról, hogy kié a nő. Vegasi parkolóban alaphelyzet.

Végül úgy döntöttünk, hogy szobát foglalunk neki az Americanában. Az ügyvédem a kocsinhoz csoszogott, és némi színjátékkal kiszedte belőle a családnevét, aztán elrohantam, és felhívtam a szállodát; azt mondtam, a nagybátyja vagyok, szeretném, ha „nagyon gyengéden bánnának vele”, mert művész és egy kicsit túl van feszítve idegileg. A szobafőnök biztosított, hogy nagyon odafigyelnek majd rá.

Miközben kivittük a reptérre, arról beszélünk, hogy a Fehér Bálnát egy Mercedes 600-ra cseréljük. Az ügyvédem a cókémokjával együtt az előcsarnokba terelte a lányt. Lucy még mindig beállva motyorászott, mikor betaszígták az ajtón. Elmentem a kocsival a sarokig, és vártam.

Tíz perccel később felbukkant az ügyvédem. – Lassan indulj el – mondta fojtottan. – Ne hívd fel magunkra a figyelmet.

Mikor kiszálltunk a Las Vegas Boulevard-on, elmagyarázta, hogy egy tízdolláros bankjegyet adott az egyik reptéri taxidiszpécsernek, hogy tutira vigye el a „részeg barátnőjét” az Americanába, ahol foglalt szobája van. – Megmondtam neki, hogy győződjön meg róla, hogy meg is kapja – mondta.

– Gondolod, hogy sikerülni fog neki?

Bólintott. – A csávó azt mondta, hogy öt dezső plusszal fizeti ki az utat,

és megmondja a sofőrnek, hogy szórakoztassa a pipikét. Mondtam neki, hogy most van valami dolgom, de én is ott leszek egy órán belül; és ha a csaj nincs bejelentkezve, akkor visszajövök, és kitaposom belőle a szart.

– Ez jó – mondtam. – Ebben a városban nem kényeskedhetsz.

Vigyorgott. – Mint ügyvéded, azt tanácsolom, mondd meg azonnal, hová tetted azt a kurva meszkalint.

Félreálltam. A narkóneszesszer a csomagtartóban volt. Kivett két pirulát, és fejenként bekaptunk egyet. A nap lemenőben volt a bozótos domb mögött, a várostól északnyugatra. Kris Kristofferson szűrődött ki a rádióból. Visszahajtottunk a városba a meleg légáramlatban, és a fehér Coupe de Ville piros bőrülésén pihengettünk.

Lehet, hogy ma éjszaka nem kéne túlpörögni – mondtam, amikor a Tropicana mellett elsuhantunk.

– Szent igaz – mondta. – Nézzünk egy jó tengeri vendéglőt, és együnk lazacot. Ellenállhatatlan kényszert érzek, hogy bepakoljak egy nagy adag lazacot.

Egyetértettem. – De előbb vissza kell mennünk a szállodába lenyugodni. Esetleg egy gyors úszás meg egy kis rum.

Bólogatott, hátradőlt az ülésen, és az eget bámulta. Lassan leszállt az éj.

4.

Nincs menekvés az elfajzottaknak... megfigyelések egy gyilkos junkie-ról

Keresztülhajtottunk a Flamingo parkolóján, a végén elfordultunk, és egy labirintuson keresztül a mi szárnyunkhoz gurultunk. Semmi gond a parkolással, semmi gond a lifttel, az apartman halálosan nyugodt volt, amikor beléptünk: félhomály és békés elegancia, nagy elhúzható falak, amik a pázsitra és a medencéhez nyíltak.

Az egyetlen, ami elevennek tűnt a szobában, az az üzenetrögzítő kis piros jelzőfénye volt. – Talán a szobapincér – mondtam. – Rendeltem egy kis piát meg jeget. Szerintem akkor jött, amikor úton voltunk.

Az ügyvédem vállat vont. – Teli vagyunk piával – mondta. – De lehet, hogy kell még. A pokolba is, igen, mondd meg nekik, hogy hozzák.

Felvettem a kagylót, és hívtam a recepciót. – Mi az üzenet? – kérdeztem. – Villog a lámpám.

A pultos tétovázott. Hallottam, amint a papírokkal zörög. – Ah, igen – mondta végre. – Mister Duke? Igen, két üzenete van. Az egyik így szól: Isten hozta Las Vegasban, aláírás: a Körzeti Ügyészek Országos Szövetsége.

– Csodálatos – mondtam.

–...és a másik – folytatta – így szól: Lucy az Americanában visszahívást kér. 1600-as szoba.

– Micsoda?

Megismételte az üzenetet. Nem volt tévedés.

– A kurva életbe! – hörögtem.

– Parancsol? – kérdezte a recepciós.

Letettem.

Az ügyvédem már megint rókázott a fürdőszobában. Kimentem a balkonra, és a vese alakú, tiszta vizű medencét bámultam, ami a lakosztály

előtt csillámlott. Úgy éreztem magam, mint Othello. Még csak néhány órája tartózkodtam a városban, de máris sikerült megteremtünk egy klasszikus tragédia alapjait. A hős kudarca ítélve, bukása magját rég elvetette...

De ki a Hőse e szennyes drámának? Elfordultam a medencétől, és az ügyvédekkel találkoztam magam szemközt. Kimászott a fürdőszobából, és egy törölközővel törölgette a száját. Üvegesek és átlátszóak voltak a szemei. – Ez a kibaszott meszkalin – morogta. – Mi az anyjukért nem tudják egy kicsit tisztábbra csinálni. Lehet, hogy hashajtóval vagy valami szarral keverik?

– Othello Dramamime-ot használt – mondtam.

Bólintott, a nyaka köré tekerte a törölközőt, és benyomta a tévét. – Ja, hallottam ezekről a szerekről. Dagi Arbuckle haverod olívaolajat használt.

– Lucy telefonált – mondtam.

– Mi? – Belerázkódott a hírbe, mint az állat, ha golyó találja.

– Most kaptam meg az üzenetet a recepcióról. Az Americanában van az 1600-as szobában... azt akarja, hogy hívjuk fel.

Bámult rám... és akkor megcsörrent a telefon.

Vállat vontam, és fölvettem a kagylót. Nem lett volna értelme bujkálni. Lucy megtalált, ez éppen elég.

– Halló – mondtam.

Megint a recepciós volt.

– Mister Duke?

– Igen.

– Halló, Mister Duke, sajnálom, hogy megszakadtunk egy perccel ezelőtt... de arra gondoltam, hogy ismét fel kell hívnom önt, mert azon tűnődtem...

– *Micsodán?* – Úgy éreztem, ránk dőlnek a dolgok. Ez a mocsok állat azon volt, hogy valamit rám kenjen. Mit mondhatott neki az a hülye pica? Megpróbáltam nyugodt maradni. – Épp ezeket a kurva híreket nézzük! – kiáltottam. – Mi a faszért kell állandóan megzavarnia?

Csend.

– *Mit akar?* Hol van az a kibaszott jég, amit rendeltem? És hol a pia? Háború van, ember! Embereket ölnek meg!

– Ölnek? – Szinte suttogta a szót.

– Vietnamban! – üvöltöttem. – A kurva tévében.
– Ó... igen... igen – mondta. – Ez a szörnyű háború. Mikor fog befejeződni?

– Mondja már – kérdeztem nyugodtan –, hogy mit akar?

– Óh, persze – mondta, visszatalálva a vendéglátós stílushoz. – Azt gondoltam, el kell mondanom önnek... mert tudom, hogy ön a Rendőr Konferencián van itt... szóval hogy az a nő, aki az üzenetet hagyta, nagyon *zavartnak* tűnt.

Várt egy kicsit, de nem szólaltam meg.

– Azt gondoltam, tudnia kell erről – mondta végül.

– *Mit* mondott neki? – kérdeztem.

– *Semmit*. Igazán semmit, Mister Duke. Egyszerűen felvettem az üzenetet. – Szünetet tartott. – De egyáltalán nem volt könnyű beszélni azzal a nővel. Nagyon... hm, nagyon... ideges volt. Azt hiszem, sírt is.

– Sírt? – Leblokkolt az agyam. Nem tudtam gondolkodni. Jött a narkó megint, hatalmasan. – Miért sírt?

– Hát... azt... azt nem mondta, Mister Duke. De mivel tudom, hogy mivel foglalkozik, azt gondoltam...

– Helyes – vágtam rá. – Figyeljen, maga nagyon kedves lesz ehhez a nőhöz, ha megint hívna. Ő a mi *esettanulmányunk*. Nagyon körültekintő megfigyelés alatt tartjuk. – Úgy éreztem, elszáll a fejem; toluultak a szavak.
– Teljesen ártalmatlan, természetesen... nem lesz semmi baj... a nő ópiumoldaton van, ellenőrzött kísérlet, de attól tartok, szükségünk lesz az együttműködésére, amíg túl nem leszünk ezen az egészen.

– Hát... *természetesen* – mondta. – Mi mindig boldogok vagyunk, ha együttműködhetünk a rendőrséggel... addig míg nincs belőle semmi baj... úgy értem, hogy ránk nézve.

– Ne aggódjon – mondtam. – Maga védelem alatt áll. Egyszerűen kezelje ugyanúgy ezt a szerencsétlen nőt, mint bármelyik bajban lévő embertársát.

– Mit? – Mintha dadogott volna. – Á... igen, igen, értem, mit mond... igen... szóval ön *vállalja* a felelősséget?

– Természetesen – mondtam. – És most vissza kell mennem a híradóhoz.

– Köszönöm – motyogta.

– Küldje fel a jeget – mondtam, és letettem a kagylót.

Az ügyvédem békésen mosolygott a tévé előtt. – Jó munka volt – mondta. – Ezek után úgy fognak kezelni minket, mint valami kibaszott leprásokat.

Bólogattam, és megtöltöttem egy magas poharat Chivas Regallal.

– Már három órája semmi hír – mondta az ügyvédem szórakozottan. – Szegény hülye, lehet, hogy azt hiszi, hogy valami titkos rendőrségi csatornára vagyunk rácsatlakozva. Vissza kéne hívnod. Kérd meg, hogy küldjön föl egy 3000 wattos aggregátort a jég mellé. Mondd azt neki, hogy a mienk éppen most égett le...

– Megfelekedzel Lucyról – mondtam. – Keres téged.

Nevetett. – Nem, *téged* keres.

– Engem?

– Ja. Tényleg rád van indulva. Csak úgy tudtam lerázni a reptéren, hogy azt mondtam neki, most viszel ki a sivatagba lejátszani a meccset. Hogy meg akarsz szabadulni tőlem, mert magadnak akarod őt. – Rángatta a vállát. – A kurva életbe, hát csak kellett valamit *mondani* neki. Mondtam, hogy menjen szépen az Americanába, és várja meg, melyikünk jön vissza. – Megint röhögött. – Szerintem azt hiszi, hogy te győztél. Az üzenet *nem nekem* szólt, ugye?

Bólintottam. Semmi értelme nem volt az egésznek, de tudtam, hogy igaz. Narkós érvelés. Könnyörtelenül tiszta ritmus – és számára abszolút értelmes is.

Belerogyott a székbe és a *Lehetetlen Küldetésre* koncentrált.

Gondolkoztam kicsit, aztán felálltam, és csomagolni kezdtem.

– Mit csinálsz? – kérdezte.

– Ne törődj vele – válaszoltam. A zár nem csukódott, de aztán összenyomtam. Felvettem a cipőm.

– Várj egy percet – mondta. – Jézusom, ugye nem akarsz *elmenni*?

Bólintottam. – Kurva jól látod. Elmegyek. De ne izgulj, lefelé megállok a recepciónál. Vigyázni fognak rád.

Gyorsan felállt, fölrúgta az italát. – Oké, a kurva életbe, ez most *véresen komoly!* Hol a .357-esem?

Vállat rándítottam, és nem néztem vissza rá, mikor bepasszíroztam a Chivas Regal-os üvegeket a kezításkámba. – Eladtam Bakerban –

mondtam. – Jövök neked 35 dezsővel.

– Az istenit – üvöltött. – Az a dolog százkilencven dolcsimba került!

Mosolyogtam. – Az a helyzet öreg, hogy *elmesélted*, honnan van az a fegyver. Emlékszel?

Tétovázott, úgy tett, mintha gondolkodna. – Ó igen – mondta nagy nehezen. – Ja... az a csöves Pasadenában... – Aztán megint felfortyant. – Úgyhogy minimum egy *rongyomba* került. Az a seggfej lelőtt vele egy narkóst. *Életfogyt* nézett ki neki!... A picsába, három hét a bíróságon, és a végén összesen ezt a kurva hatlövetűt kaptam érte.

– Hülye vagy – mondtam. – Figyelmeztettelek, hogy ne biznieszeli dzsunkákkal hozomra, különösen akkor ne, ha *bűnösök*. Mázlid van, hogy az a rohadék nem egy golyóval fizetett a gyomrodba.

Az ügyvédem petyhüdten nézett. – Az *unokaöcsém* volt. Az esküdtszék szerint pedig *ártatlan*.

– A nagy szart – csattantam fel. – Hány embert lőtt már le ez a narkós féreg, mióta ismerjük? Hatot? Nyolcat? Ez a nyomorult kis geci annyira bűnös, hogy akár én is lelőhetném, elvi alapon. Annyira tuti, hogy ledurrantotta ezt a narkóst, mint mikor megölte a csajt a Holiday Innben... meg azt a csávót Vneturában.

Hidegen nézett. – Jobb, ha vigyázol, ember. Ez komoly *rágalmazás*.

Röhögtem, egy kupacba lökdöstem a csomagokat az ágy lábánál, és leültem meginni az italomat. Tulajdonképpen el szándékoztam menni. Nem akartam igazán, de rájöttem, hogy semmit nem tudok csinálni ezzel a barommal, ami megérné a kockázatot, hogy belebonyolódom a Lucy-ügybe... Szó mi szó, a lány rendkívül szimpatikus személyiség, különösen ha egyszer az életében kijózanodik... nagyon érzékeny, a pitbullra emlékeztető viselkedése pedig kifinomult karmát takar; ráadásul nagy tehetség, kitűnő ösztönökkel... Egyszóval helyes és kemény kis csaj, aki mielőtt betöltötte volna a tizenennyolcadik évét, segghülye lett az anyagtól.

Nekem személy szerint semmi bajom sem volt vele. De tudtam, hogy – az adott körülmények között – abszolút képes arra, hogy mindkettőnket minimum húsz évre börtönbe juttasson, valami olyan förtelmes történettel, amit nem is hallhatunk, amíg a bíróságra nem viszi:

– Igenuram, *az a két ember ott, a vádlottak padján, ők adták nekem az LSD-t és vittek a szállodába...*

– És mit tettek azután, Lucy?

– Hát, uram, pontosan nem emlékszem...

– Valóban? Igen, talán a Kerületi Ügyészség jegyzőkönyve felfrissíti az emlékezetét, Lucy... Ez az a vallomás, amit Squane tiszthelyettesnek adott, miután megtalálták, teljesen meztelenül a sivatagban, a Mead-tó közelében.

– Nem vagyok biztos abban, hogy pontosan mit tettek velem, de arra határozottan emlékszem, hogy borzalmas volt. Az egyik hapsi felszedett a Los Angeles-i repülőtérén. Ő az, aki a pirulát adta... a másikkal a szállodában találkoztunk, nagyon csúnyán izzadt, és olyan gyorsan beszélt, hogy nem tudtam rájönni, mit akar... Nem, uram, nem tudom visszaidézni pontosan, hogy mit csináltak velem, mert akkor még mindig a kábítószer hatása alatt álltam... igen, uram, LSD-t adtak... és azt hiszem, hogy hosszú ideig meztelen voltam, talán egész idő alatt, míg ott tartottak. Azt hiszem, este volt, mert emlékszem, hogy a híradót nézték. Igen, uram, Walter Cronkite, végig emlékszem az arcára...

Nem, ebből nem kértem. Nincs az az esküdszék, amelyikben akárcsak halvány kétség merülne fel a vallomásával kapcsolatban, különösen, mikor elkezdi a könnyes szemű hebegést, és egyre-másra idézi fel az obszcén emlékfoszlányokat. És az a tény, hogy nem tudja majd pontosan visszaidézni, hogy mit is csináltunk vele, teljesen lehetetlenné teszi a tagadást. Az esküdszék *tudni fogja*, hogy mit tettünk. Az esküdtek 2,95 \$-os papírkötésű olvasmányokból szerzik a hozzánk hasonlókról való ismereteiket, mint a pl. A körfűrészkes gyilkos meg a Mély torok és öt dolcsiért látták már a fajtánkat valami hardpornó peep-show-ban.

Valószínűleg nem lenne értelme a védekezésnek, pláne miután kipucolták a Bálna csomagtartóját... „És szeretnék rámutatni arra, Tisztelt Esküdszék, hogy a Nyomozati Anyagok A-tól Z-ig megtekinthetők az esküdtek számára. Igen, hölgyeim és uraim, ez az elképesztő drog- és narkotikumarzenál a vádlottak birtokában volt letartóztatásuk, illetve forgalomból való kivonásuk időpontjában, amihez nem kevesebb, mint kilenc rendőrré volt szükség, akik közül hat még mindig kórházi ápolásra szorul. Továbbá megtekinthetik három hivatásos kábítószer-specialista eskü alatt tett írásos vallomását is. Őket a Kerületi Ügyészek Országos Konferenciájának elnöke választotta ki, annak a konferenciának az elnöke,

ahová a vádlottak megkíséreltek beépülni, hogy megzavarják és tönkretegyék az összejövetelt... ezek a szakértők pedig egybehangzóan megállapították, hogy a kábítószer-mennyiség, ami a vádlottak birtokában volt, elég lett volna arra is, hogy megölje az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának egy teljes szakaszát... és hölgyeim és uraim, a „megölni” kifejezést annak a tudatában használom, hogy ez félelmet és reszketést fog kiváltani valamennyiükből, mikor azzal szembesülnek, hogy ezek a degenerált nemi erőszaktevők a kábítószereknek egész galaxisát vetették be, hogy teljesen szétroncsolják e hajdan ártatlan kamaszlány eszét és erkölcsét, ezét a szerencsétlen fiatal teremtését, aki szégyentől sújtottan most itt ül Önök előtt... igen, teletömték kábítószerrel ezt a gyereklányt, megzavarták az agyát, és szegény már visszaemlékezni sem tud a torokszorító orgia mocskos részleteire, amelyben részt kellett vennie... márpedig kihasználták őt, Hölgyeim és Uraim az Esküdszékben, használták őt, kimondhatatlan céljaikra használták!”

5.

Szörnyű élmények különösen veszélyes kábítószerekkel

Nem lehetett mit kezdeni az egésszel. Felálltam és összeszedtem a csomagom. Úgy éreztem, fontos, hogy mihamarabb kijussak a városból.

Úgy tűnt, az ügyvédem végre kapisgálja ezt. – Várj! – kiáltott. – Nem hagyhat sz egyedül ebben a kígyóveremben. A szoba az én *nevemen van*.

Vállat vontam.

– Oké, bassza meg – mondta, és a telefon felé indult. – Figyelj, felhívom. Megszabadulok tőle. – Bólogatott. – Igazad van. Lucy az én problémám.

Ráztam a fejem. – Nem, már túl messzire ment az egész.

– Beszari kis ügyvéd lenne belőled – válaszolta. – Nyugi. Most én veszem kézbe az ügyeket.

Tárcsázta az Americanát, és kérte az 1600-ast. – Szia, Lucy. Ja, én vagyok az. Megkaptam az üzenetedet... mit? A francba, dehogyis, olyan leckét adtam a mocskos állatnak, hogy míg él, nem felejt el... mi? ...Nem, nem halt meg, de egy ideig nem fog senkit sem zaklatni... ja, kint hagytam a napon; lenyomtam, aztán szépen sorban kihúzogattam a fogait...

Jézus, gondoltam. De borzalmas együtt lógni valakivel, akinek a sav teljesen elvette az eszt.

– De nem is ezzel van a gond – folytatta. – Nekem azonnal el kell tűnnöm innen. A szemét tetű rossz csekket váltott be a recepciónál és *téged* adott meg kezesként, szóval mindkettőtöket kerestetnek... ja, tudom, Lucy, persze hogy tudom, de egy könyvet sem ítélsz meg a borítójából. Vannak emberek, akik a velejükig romlottak... mindegy, a legfontosabb, hogy még véletlenül se hívd még egyszer ezt a szállodát, beazonosítják a hívást, és azonnal rács mögé raknak... nem én is azonnal költözöm a Tropicánába, onnan foglak hívni, amikor megtudom a szobaszámomat... ja, kábé két óra. Nem szabad feltűnést keltenem, mert még *engem* is

elkapnak... lehet, hogy más nevet fogok használni, de majd megmondom, hogy mit... persze, biztos, rögtön, hogy becsekkoltam... mi? ...hát persze; elmegyünk a Circus-Circusba, és megnézzük a jegesmedvés számot. Elhagyod az agyadat tőle...

Idegesen egyik füléről a másikra tette a kagylót beszéd közben: – Ne... figyelj, el kell tűnnöm, lehet, hogy máris lehallgatják a telefont... igen, tudom, hogy borzalmas volt, de ennek vége... Ó, ISTENEM! RUGDOSSÁK A SZOMSZÉD SZOBA AJTAJÁT! Félredobta a kagylót, és üvölni kezdett: – Ne! Tűnjetek innen! Ártatlan vagyok! Duke volt az! Esküszöm az élő Istenre! – A falnak rúgta a telefont, aztán lehajolt hozzá, és beleüvöltött: – Nem, nem tudom, hol van Lucy! Biztos visszautazott Montanába. Soha nem kapjátok el! Elment. – Megint belerúgott a kagylóba, aztán felvette, kábé negyven centire tartotta a szájától, és keservesen nyöszörögni kezdett. – Nem! Nem! Ne tegyétek *ezt* rám! – visította. Aztán lecsapta a telefont.

– No – mondta nyugodtan. – Ennyi lett volna. Lehet, hogy már mászik is lefelé az ételliften. – Vigyorgott. – Valami tényleg azt súgja nekem, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy Lucyról hallottunk.

Az ágyra dőltem. A performance rosszul zökkenett meg az agyamat. Azt hittem, hogy az ügyvédem tényleg bekattant, és tényleg azt hitte, hogy egy láthatatlan ellenféllel hadakozik.

A szoba megint nyugodt volt. Visszaült a székébe, a *Lehetetlen Küldetést* nézte, és unottan játszogatózott az üres hasiszipával. – Hol van az az ópium? – kérdezte.

Odalöktem neki a kábszeresneszesszert. – Óvatosan – mondtam. – Már nincsen sok.

Csuklott egyet. – Mint az ügyvéded, azt tanácsolom, hogy ne aggódj. – A fürdőszoba felé intett. – Vedd ki azt a kis barna üveget a borotválkozó-felszerelésemből, és nyalints egyet.

– Mi az?

– Adrenochrome – mondta. – Nem kell belőle sok. Csak egy *vékony* nyalat.

Előszedtem az üveget, és belemártottam egy gyufaszál végét.

– Elég lesz – mondta. – Olyan ez az anyag, hogy mellette a kristálytisztá meszkalin gyömbérszörppé sápad. Ha túl sokat nyomsz,

akkor teljesen meg fogsz örülni.

Lenyaltam a gyufa végét. – Ezt hol szerezted? Ilyet nem lehet vásárolni.

– Ne törődj vele – mondta. – Abszolút tiszta.

Szomorúan ráztam a fejem. – Jesszusom! Milyen szörnyeteg ügyféllel volt dolgod már megint? Ez a cucc csak egyetlen helyről származhat...

Bólintott.

– Egy *élő* ember adrenalinmirigyeiből – mondtam. – Ha hullából nyerik ki, már nem jó.

– Tudom – válaszolta. – De a csávónak nem volt készpénze. Tudod, amolyan sátánista csudabogár. Kínált emberi vért, azt mondta attól jobban beállok, mint bármitől életemben – nevetett. – Azt hittem, tréfál, szóval mondtam neki, hogy áll az üzlet, ha hoz egy uncia tiszta adrenochrome-ot, vagy esetleg egy szopogatni való friss adrenalinmirigyet.

Éreztem, ahogy az anyag dolgozni kezd bennem. Az első hullám olyan volt, mintha meszkalin-methedrine keverék lenne. Úsznom kéne egyet, gondoltam.

– Ja – mondta az ügyvédem. – Azért kapták le a csávót, mert állítólag gyerekeket molesztált, de esküszik, hogy nem csinált ilyet. „Miért kéne gyerekekkel basznom; túl kicsik!” – Az ügyvédem vonogatta a vállát. – Krisztusom, hát mit mondhattam volna? Még egy átkozott farkasembernek is joga van a jogi képviselőhöz... Nem hajthattam el ezt a férget. Még felkapott volna egy papírvágókést, és egyenesen a tobozmirigyemnek indul.

– Miért ne? – kérdeztem. – Lehet, hogy kitüntették volna érte. – Bólogattam, nem nagyon voltam képes beszélni. A testem olyan lett, mintha rákapcsoltak volna a 220 voltos váltóáramra. – A kurva életbe, kéne szereznem valamennyit ebből a cuccból – hörögtem végre. – Megeszünk belőle egy marékravalót, aztán meglátjuk, mi lesz.

– Miből egy marékkal?

– Tobozmirigy-kivonatból.

Báván nézett rám. – Na persze – mondta. – Ez aztán a *remek* ötlet. Egyetlen *pöffenet* ebből a szarból bejuttatna a kibaszott orvosi enciklopédiába! Olyanra duzzadna a fejed, mint egy görögdinnye, kábé ötven kilót híznál két óra alatt... karmaid, vérző bibircsókjaid és szemölcsseid nőnének, aztán arra lennél figyelmes, hogy hat darab nagyméretű szőrös emlő indul növekedésnek a hátadon... – Határozottan rázta a fejét. – Figyelj, ember, én szinte mindent kipróbálnék, de mondom neked, tobozmirigyhez nem nyúlnék soha.

– Múlt karácsonykor – folytatta – valaki adott egy egész Jimson-növényt; csak a gyökér volt vagy egy kiló. Elég lett volna *egy évre*, én barom meg az egészet benyomtam húsz perc alatt!

Felé hajoltam, és feszülten figyeltem a szavaira. Legkisebb tétovázása is arra ingerelt, hogy megmarkoljam a torkát, és kényszerítsem, beszéljen

már gyorsabban. – Oké – mondtam felajzva. – Jimson-növény! Mi történt?

– Szerencsére szinte az egészet rögtön kihánytam – mondta. – De még így is megvakultam három napra. A szentségit, még járni se tudtam. Mintha viasszá vált volna a testem. Olyan állapotban voltam, hogy össze kellett pakolniuk és szekéren visszaszállítaniuk a farmra, ahol voltam... mondták, hogy próbáltam beszélni, de olyan hangot adtam ki, mint egy mosómedve.

– Fantasztikus – mondtam, de alig hallottam, amit mond. Annyira teli voltam feszültséggel, hogy míg az ügyvédem beszélt, a kézfejem összevissza ollózott, és rángatta ki alólam az ágytakarót. A sarkaim belevájódtak a matracba, a térdeim összeszorultak... éreztem, hogy kidagadnak a szemgolyóim, és majd kiugranak a helyükről.

– Fejezd be ezt a kurva történetet! – vicsorogtam. – *Mi történt?* Mi lett a *mirigyekkel?*

Szemét rajtam tartva a szoba másik sarkába hátrált. – Lehet, hogy kéne innod gyorsan valami mást – mondta idegesen. – Jézusom, ez aztán jól betett neked, mi?

Próbáltam mosolyogni. – Hát... a legrosszabb azért... nem, ez annál is rosszabb... – Nehezemre esett mozgatni az állkapcsomat, a nyelvem olyan volt, mint egy izzó magnéziumdarab. – Nem... nincs semmi baj – sziszegtem. – Esetleg, ha megtennéd... dobjál a medencébe, vagy valami...

– A kurva életbe – mondta. – Túl sokat vettél be. Mindjárt felrobbansz. Jézus, milyen az *arcod!*

Nem tudtam megmozdulni. Teljesen lebénultam. Minden izmom befeszült. Még a szememet sem tudtam megmozdítani, nemhogy a fejemet forgassam, vagy beszéljek.

– Nem fog sokáig tartani – mondta. – Az első roham a legrosszabb. Le fogod gyűrni a nyavalyást. Ha most a medencébe vinnélek, elmerülnél, mint egy kő.

Ez a halál. Biztos voltam benne. Még a tudóm sem működött. Mesterséges lélegeztetésre lett volna szükségem, de nem tudtam kinyitni a szám, hogy megmondjam. Meztelen voltam. *Halálomon* voltam. Csak ültem az ágyon, és nem tudtam mozdulni... mindegy, legalább fájdalommentes. Talán néhány másodpercen belül elvesztem az

eszméletem, és utána úgyse számít semmi.

Az ügyvédem visszament tévét nézni. Hírek voltak megint. Nixon pofája töltötte be a képernyőt, de semmi értelme nem volt annak, amit mondott. Az egyetlen szó, amit megértettem az a „feláldozni” volt. Újra és újra: „feláldozni... feláldozni... feláldozni...”

Hallottam, hogy nehezen veszem a levegőt. Ez az ügyvédemnek is feltűnhetett. – Csak maradj nyugodtan – vetette hátra a válla fölé, de nem nézett rám. – Ne próbálj harcolni vele, mert ki fog hagyni az agyad... gutaütés, trombózis... szimplán elsorvadsz és meghalsz. – A keze előrekigyózott, hogy csatornát váltson.

Éjfél is elmúlt, mire végre képes voltam beszélni és mozogni... de még mindig ment ki belőlem drog. Egyszerűen annyi történt, hogy a feszültség 220 voltról lement rendes, amerikai 110 voltra. Gügyögő idegromcs voltam, ide-oda kóvályogtam a szobában, mint egy vadállat, izzadtam, és nem tudtam két-három másodpercnél hosszabban koncentrálni semmire.

Az ügyvédem miután számos hívást bonyolított le, letette a telefont. – Egyetlen helyen lehet friss lazacot kapni – mondta –, de az is zárva van vasárnap.

– Ez csak természetes – hüppögtem. – Ezek az átkozott bigott barmok! Úgy szaporodnak, mint a patkányok!

Érdeklődve szemlélte.

– És mi lesz a Fejlődéssel? – kérdeztem. – Ha még egy éttermük sincs? Egy cukrászda, vagy valami? Néhány asztallal? Londonban fantasztikus az étlapjuk. Ettem ott egyszer; hihetetlen a kaja...

– Kapd már kicsit össze magad – mondta. – És *meg se említsd* a Fejlődést ebben a városban.

– Igazad van – mondtam. – Hívd fel Bloor felügyelőt. Ő ismeri a legjobb helyeket. Szerintem *listája* is van róluk.

– Jobb, ha a szobapincért hívom – mondta. – Kaphatunk egy-egy rákragut és egy palack Christian Brothers muskotályost olyan hús dolcsiért.

– Nem! – kiáltottam fel. – Ki *kell* mennünk innen. Levegőre van szükségem. Menjünk fel kocsival Renóba, és együnk egy nagy tonhalsalátát... a pokolba is, hát igazán nem nagy út. Talán ha százhatvan

kilcsi; és nincs forgalom a sivatagban...

– Felejtsd el – mondta. – Az ott *katonai terület*. Rakéta- és bombatesztek, ideggáz... soha nem jutnánk oda.

Elvándoroltunk egy Big Flip nevű helyre, félúton a belváros felé. Én egy „New York steak”-et ettem 1,88 \$-ért. Az ügyvédem „Prérikutya Bozót Kosarat” rendelt 2,09 \$-ért... megittunk egy kancsónyi vizes „Golden West” kávé, és négy bepíált cowboy-féleséget figyeltünk, amint félholtra rugdosnak egy csavargót a flippergépek között.

– Ebben a városban mindig történik valami – mondta az ügyvédem, ahogy kisurrantunk a kocsihoz. – Ha megfelelő kapcsolatokkal rendelkezel, talán még friss adrenochrome-t is tudsz szerezni... csak idő kérdése.

Egyetértettem, de nem voltam nagyon ráindulva a dologra. Nem aludtam vagy nyolcvan órája, és ez a félelmetes megpróbáltatás ezekkel a kábítószerekkel teljesen lefárasztott... másnapra pedig komolynak kellett lennünk. A drogkonferencia a program szerint délben vette kezdetét... és még mindig nem tudtuk biztosan, hogyan fogjuk bírni. Visszahajtottunk hát a szállodába, és egy angol horrorfilmet néztünk az éjszakai adásban.

6.

Munkához látunk... nyitónap a drogkonferencián

„Megyénk vádhatósági ügyészei nevében üdvözlöm önöket”

A hátsó sorban ültünk 1500 ember sűrűjében a Dunes Hotel báltermében. A terem elején, innen hátulról alig kivehetően, az Országos Kerületi Ügyész Szövetség ügyvezető igazgatója – középkorú, nagytestű, sikeres republikánus üzletembertípus, Patrick Healy névre hallgat – megnyitotta a Harmadik Országos Szimpóziumot a Narkotikumokról és a Veszélyes Gyógyszerekről. Üdvözlő szavai egy hatalmas, rossz minőségű hangszórón keresztül jutottak el hozzánk. A hangszóró egy fémállványon állt a sarokban, és még vagy egy tucat volt felállítva a teremben, a tömeg fölé magasodtak... úgyhogy nem számított, hol ül az ember, lehetetlen volt elbújni a hangszórók pofája előtt.

Ennek a felállásnak különös hatása lett. Az emberek minden szektorból inkább a hozzájuk legközelebbi hangdobozt bámulták, és nem figyelték azt a távoli alakot, aki messze elől, a pódiumon beszélt. Ez az 1935 körül divatos behangosítás teljesen elszemélytelenítette a termet. Volt valami baljóslatú és erőszakos az egészben. Olyasvalaki állíthatta fel ezt a hangosítórendszert, aki egy seriff kisegítő-technikusa is, éppen a felmondási idejét tölti egy oklahomai autósmoziban, ahol a tulaj nem engedhette meg magának, hogy egyéni autóhangszórókat vegyen, és ezért arra a tíz tölcsérre kellett szorítkoznia, ami telefonpóznákon áll a parkolóban.

Kábé egy évvel ezelőtt részt vettem a Sky River Rock Fesztiválon, valami félreeső helyen fönt Washington államban, ahol a Seattle-i Felszabadítási Front tucatnyi csóró aktivistája olyan hangosítást dobott össze, hogy az akusztikus gitár legkisebb pendülése, egy köhögés vagy a csizma koppanása is eljutott az egy kilométerre bokrokban fetregő fűlsüket kábítószer-áldozatokhoz.

Ehhez képest a lehető legjobb vegasi hangtechnikusok az Országos Kerületi Ügyészek Konferenciáján nem tudtak megbirkózni a feladattal. Úgy nézett ki a hangosítás, mintha Ulysses S. Grant tábornok számára installálták volna a polgárháborúban, hogy szózatot intézzon Vicksburgot ostromló csapataihoz. A hangok életlen, visító sietséggel recsegték, és az akusztika elég rossz volt ahhoz, hogy a szavakat érthetetlen aszinkronba hozza a szónok gesztikulálásával.

– Meg kell ismerkednünk az ország kábítószeres szubkultúrájával!... rájával... rájával... – A visszhang zavart hullámokban érte el a hátsó széksorokat. – A marihuanás csikket például a lázas állapothoz való hasonlóság miatt hívják úgy, hogy bláz... blbláz... blblbláz...

– Mi a faszról beszélnek ezek? – suttogetta az ügyvédem. – Kurvára be kell lecsózni ahhoz, hogy valaki így belázasodjon egy jointtól!

Vállat vontam. Nyilvánvaló volt, hogy valami történelem előtti gyűldébe csöppentünk. Egy Bloomquist nevű „kábitószer-szakértő” hangja recsegett a közeli dobozból: – ... ezekről az emlékfoszlányokról csak annyit, hogy a beteg sose tudhatja: már azt hiszi, hogy egyszer s mindenkorra vége, hat hónapja leszokott... és akkor hirtelen, mint derült égből a villámcsapás, az egész trip visszajön újra.

A csuda vinné ezt az ördögien gonosz LSD-t! Dr. E. R. Bloomquist volt az előadó, egyike a konferencia sztárjainak. A *Marihuána* című papírkötésű sikerkönyv szerzője, ami a címlap szerint „olyannak mondja el, amilyen”. (Ugyancsak ő a *bláz/láz* –elmélet atyja...)

A könyv fülszövegéből kiderül, hogy Dr. Bloomquist „a sebészet (és az anasztéziológia) a Dél-Kalifornia-i Orvostudományi Egyetem Klinikáján docense”... és a „veszélyes kábítószeres szakavatott ismerője”. Dr. Bloomquist – gyakran megjelenik az országos televíziós hálózatok szakmai programjaiban, volt tanácsadó kormányserveknél, tagja az Amerikai Orvosok Szövetsége Mentálhigiénés Tanácsa Alkoholizmus és Narkotikum Albizottsága vezetőségének”. Bölcsességeit szorgalmasan újranyomják és terjesztik, közli a kiadó. Nyilvánvalóan egyik nagymenője annak a másodosztályú egyetemi svindlerekből álló körnek, amelynek tagjai bárhol 500 és 1000 \$ között kaszálnak, ha elmennek okítani a zsarukat.

Dr. Bloomquist munkája az állami szarozás tömör kivonata. A 49. oldalon például elmagyarázza a „létezés négy formáját” a vadkender

társadalmában: „Menő, Dilis, Laza & Átlagos”... ebben a lemenő sorrendben. „Az Átlagos ritkán lesz Menő” állítja Dr. Bloomquist, „mert nem érti az egészet, nem tudja, hogy mi történik. Ha rájön mégis, akkor feljebb mászik egy grádiccsal és Laza lesz. És ha odáig tud jutni, hogy helyeselje, ami történik, akkor elnyeri a Dilis címet. Ezek után sok szerencsével és állhatatossággal felemelkedhet a Menők szintjére.”

Bloomquist úgy ír, mint valaki, aki egyszer vitába szállt Tim Learyvel egy egyetemi koktélpartin, és a végén ő fizette az összes italt. És bizonyára valami Learyhez hasonló alak etethette meg azzal, hogy a narkós szubkultúra a napszemüveget „tea-ellenzőnek” hívja.

Ez az a fajta veszélyes zagyalék, amiket stencilezett brosrák formájában a rendőrségi öltözőkben lehet látni.

Ilyesmi: *ISMERD MEG A KÁBSZERFÜGGŐT. AZ ÉLETED FÜGGHET TŐLE! Nem fogod látni a szemét a tea-ellenző miatt, de az ujjpercei fehérek a belső feszültségtől, nadrágjára pedig sperma száradt, mert állandóan kiveri, ha nem talál áldozatot, akit megerőszakolhat. Hebegni-habogni fog, ha kérdezed. Nem tiszteli a rendőrléteződését. A Kábyszerfüggő semmitől se fél. Támadni fog, ok nélkül, minden keze ügyébe kerülő fegyverrel, beleértve a tiédet is. VIGYÁZZ! Minden rendőrtiszt, aki feltételezett marihuána-függővel kerül kapcsolatba, köteles azonnal alkalmazni a szükséges eljárást. Egy jól irányzott ütés, amit ő kap, rendszerint kilenc másiktól véd meg téged. Sok szerencsét.*

A Főnök

Valóban. A szerencse mindig fontos, különösen Las Vegasban... és a mi szerencsénk rosszabbra fordult. Már az első pillanatban világos volt, hogy a Kábítószer Konferencia nem az, aminek elképzeltük. Túl nyitott volt, túl kevert. A tömeg egyharmada úgy nézett ki, mint akik a Frazier-Ali bokszmeccs újrajátszására menet a show kedvéért beugrottak a Las Vegas-i Kongresszusi Központba.

A termet jelentősen borzolták szakállak, bajuszok és szuper-Mod ruhák. A kerületi Ügyészek Konferenciája nyilvánvalóan számtalan álruhás narkóst és más homályos figurát is vonzott. Az, hogy hekus vagy,

manapság már nem jelenti azt, hogy ne lehetnél divatos. Ezen a konferencián pedig felvonult egy-két igazi páva. Az én saját jelmezem – 40 \$-os gojzerverrott cipő és Pat Boone indiai sportkabát – pont passzolt egy átlagos tömegkommunikátornak; mert minden városi hipszterre vagy húsz gusztustalan bunkó jutott, akik kinézetükből ítélve nyugodtan elmehettek volna egy Mississippi állambeli futbalcsapat pályaedzőjének.

Az ilyenek mindig halálosan felidegesítették az ügyvédemet. Mint a legtöbb kaliforniait, őt is sokkolta, ha a saját szemével kellett *látnia* ezeket a Primitivisztánból érkező embereket. Itt volt a zsaruelit Amerika középeről... és Krisztusra mondom, úgy néztek ki és úgy beszéltek, mintha részeg disznótenyésztők ütőképes kis csapata lennének!

Próbáltam megnyugtatni. – Tulajdonképpen kedves emberek – mondtam. – Különösen, ha megismered őket.

Mosolygott. – *Megismerni ezeket? Viccelsz? Figyelj, ember, nekem ezek az átkozottak a véremben vannak!*

– Ki ne ejtsd itt ezt a szót még egyszer! Felizgatod őket.

Bólogatott. – Igazad van. Láttam ezeket a szarháziakat a *Szelid motorosok*ban, de nem hittem volna, hogy tényleg léteznek. Hogy ennyire *olyanak*. És hogy *százszámra* vannak!

Az ügyvédem kétsoros kék öltönyt viselt, sokkal divatosabb kidolgozásút, mint az enyém... de ez is egyre idegesebbé tette. Mert divatosan öltözöttnek lenni ebben a csapatban azt jelentette, hogy esetleg titkosrendőr vagy, az ügyvédem viszont olyan fazonokból él, akik meglehetősen érzékenyek erre. – Ezt a *rémálmot*! – folytatta a sutyorgást. – Itt vagyok egy kopókonferencián, és tutira akad néhány parázó kábítószerkereskedő ebben a kurva városban, aki majd felismer, és jól elterjeszti rólam, hogy itt bulizok ezer *hekussal*!

Mindenki viselt névkitűzőt. Ez a 100 \$-os regisztrációs díjjal járt. Az enyém azt írta, hogy „magánnyomozó” vagyok Los Angelesben, ami persze bizonyos értelemben igaz is, az ügyvédem kitűzője pedig azt hirdette, hogy viselője a „bűnügyi kábítószer-elemzés” szakértője. Ami szintén igaz volt, bizonyos értelemben.

De senki sem látszott törődni azzal, hogy ki kicsoda, és miért az. A biztonsági ellenőrzés túl laza volt az általuk képviselt begyepesedett paranoiához. Kicsit feszengtünk, mert a kettős bejelentkezési díjat

fedezetlen csekkel egyenlítettük ki. Ez a csekk az ügyvédem egyik strici/kábítószerben érdekelt kliensétől származott, és ezért az ügyvédem hosszú évek tapasztalata alapján feltételezte, hogy abszolút nem ér semmit.

7.

**Ha nem tudod,
tanuld meg...
ha már tudod,
tanítsd!**

*– a Kerületi Ügyészek Országos
Konferenciájának mottója,
Las Vegas, 1971. április 25-29.*

Az első napirendi pont – az üdvözlő beszédek – majdnem egész délután tartott. Nyugodtan ültünk az első két órában, noha elejétől fogva egyértelmű volt, hogy semmit nem fogunk Tanulni, és ugyanilyen világos volt, hogy hülyék lennénk bármit is Tanítani ott. Nem esett nehezünkre meszkalinnal telt fejjel üldögélni, és óraszámra hallgatni ezt a fölösleges baromságot... Egyáltalán nem volt kockázatos. Ezek a szerencsétlen majmok nem tudták megkülönböztetni a meszkalint a makarónitól.

Szerintem akkor se történik nagy baj, ha lecsón vagyunk... eltekintve néhány embertől. Voltak ugyanis olyan arcok és testek ebben a csapatban, amik egész egyszerűen elviselhetetlenek lettek volna LSD-vel. Amikor például a texasi Waco városának százhetven kilós rendőrfőnöke heves smárolásba kezdett az ő száznegyven kilós feleségével (vagy ki tudja, milyen nő volt ott vele), közvetlenül azután, hogy leoltották a villanyt, mert egy kábszeres oktatófilmet vetítettek, nos, ez a látvány még meszkalinon is nehezen volt tolerálható – mivel ez a szer inkább a felszíni érzékelésre hat, eltúlozza de nem helyettesíti a valóságot –, ha viszont urambocsá' tele van a fejünk savval, ennek a két fantasztikus hájtömegnek a látványa, amint a nyílt színen tapenolják egymást, miközben kábé ezer hekus egy filmet néz a „marihuána veszélyeiről”, nos, ez nem lett volna érzelmileg feldolgozható. Az agy felmondta volna a szolgálatot; a gerincvelő megpróbált volna elzárkózni a jelektől, amik az elülső

lebenyből érkeztek... a középagy pedig kétségbeesett kísérleteket tett volna, hogy másként értelmezze a jelenetet, mielőtt még visszaküldi az információt a gerincvelőbe, ami egy esetleges fizikai megnyilvánuláshoz vezetne.

Az LSD viszonylag komplex kábítószer, míg a meszkalin elég egyszerű és célratörő, de egy ilyen helyzetben a különbség akadémikus jellegű volt. Ezen a konferencián az embernek csupán különböző nyugtatók fogyasztására támadt igénye. Vörös Pirula, Fű, Pia – az egész programot úgyis olyanok állították össze, akiknek kábé 1964 óta nem volt egy józan pillanatuk.

Jelen volt ezer magas rangú rendőrtiszt, akik ilyeneket mondtak egymásnak: „*muszáj* megismerkednünk a drogszubbkultúrával”, de fingjuk se volt, hogy hol kéne kezdeni. Azt se tudták, hol *keressék* az átkozottat. A folyosói pletykák szerint a maffia állhat az egész mögött. Esetleg a Beatles. Egy ponton megkérdezték a hallgatóságból Bloomquistot, nem gondolja-e, hogy a narkotikum már a tudóstársadalomban is szedi az áldozatokat, és például Margaret Mead antropológus utóbbi időben tapasztalható „furcsa viselkedése” esetleg marihuána-függőséggel magyarázható.

– Ezt tényleg nem tudhatom – válaszolta Bloomquist –, de az ő korában bizony pokoli tripje lehetett, ha füvet szívott.

A hallgatóság ettől a megjegyzéstől majd bepisált a röhögéstől.

Az ügyvédem hátradőlt, és azt suttogta, hogy távozik. – Lent leszek a kaszinóban. Ennél a lószarnál kapásból ezer érdekesebb dolog jut eszembe, ahogy elbaszhatom az időmet. – Felállt, leverte a hamutartót a könyökével a széke karfájáról, és az ajtó felé iramodott.

A széksorok összeállításánál nem számoltak ilyen váratlan eseménnyel. A hallgatóság próbált utat nyitni neki, de nem volt hová menniük.

– Vigyázzon már! – kiabált valaki, ahogy elment mellettük.

– Kapd be! – vicsorgott az ügyvédem.

– Üljön le ott elöl! – üvöltött egy másik.

Már majdnem elérte az ajtót. – Ki *kell* innen jutnom! – üvöltötte. – Én nem *tartozom* ide!

– Hál’ a jóistennek – mondta egy hang.

Megállt, és fenyegetően körbenézett. Aztán meggondolta magát, és

továbbment. Mire a kijáráshoz ért, már az egész hátsó traktus fel volt kavarva. Még Bloomquist is, ott legelöl, a színpadon, mintha tudatában lett volna a kavarodásnak. Megállt a beszédben, és idegesen a távolba tekintgetett. Talán azt gondolta, hogy verekedés tört ki, talán faji konfliktus, vagy valami, amin ő nem tud segíteni.

Én is felemelkedtem, és az ajtó felé indultam. Úgy tűnt, ez a jó időpont a szökéshez. – Bocsásson meg, rosszul érzem magam – mondtam az első lábnak, amelyre ráléptem. Visszarúgott, és ekkor újra mondtam: – Elnézést, nem vagyok jól... bocsánat, beteg... pardon, igen, hányni fogok...

Ez alkalommal takaros átjáró nyílt nekem. Semmi ellenvetés. Senki sem akarta, hogy hányjak, legfőképpen azt nem, hogy rá. Mintegy negyvenöt másodperc alatt jutottam el a kijáratig.

Az ügyvédem lent volt a bárban, egy sportos küllemű, negyvenes zsaruval beszélgetett, aki a kitűzője szerint valahol Georgiában volt ügyész. – Én a magam részéről whiskeys vagyok – mondta. – Ahonnan én jövök, ott nincsen sok probléma a droggal.

– De lesz – mondta az ügyvédem. – Egyik éjjel majd arra ébredsz, hogy egy junkie széjjelveri a hálószobádat.

– Na nem! – mondta a georgiai ember. – Nem arra mifelénk.

Kértem egy nagy pohár rumot jéggel, és csatlakoztam hozzájuk.

– Szóval te is egy ilyen kaliforniai fickó vagy – mondta. – A pajtásod éppen a kábszeresekről beszél.

– Mindenütt ott vannak – mondtam. – Senki sincs tőlük biztonságban. Pláne nem Délen. Bírják a meleg éghajlatot.

– Párban dolgoznak – mondta az ügyvédem. – Néha bandában. Fölmásznak a hálószobádba, a melledre ülnek, és neked szegeznek egy nagy disznóölő kést. – Folyamatosan bólogatott. – Akár még a *feleséged mellére* is ülhetnek, és pontosan a torkára helyezik a pengét.

– Mindenható Krisztusom – mondta a déli gyökér. – Mi az ördög történik ebben az országban?

– El se hinnéd – mondta az ügyvédem. – Los Angeles kicsúszott az ellenőrzés alól. Először a drogok, most meg ráadásul a boszorkányság.

– Boszorkányság? A kurva életbe, nem mondod komolyan?

– Olvasd el az újságokat – mondtam. – Ember, te semmit nem tudsz

arról, milyen gáz van, míg meg nem látsz egy csapat drogot, akik megdöglenek az emberáldozatért.

– Ugyanmá’...! – mondta a georgiai. – Ez valami sci-fi, ugye?

– De nem a mi működési területünkön – mondta az ügyvédem. – A francba, csak Malibuban hat vagy nyolc embert ölnek meg ezek a kibaszott sátánisták *minden áldott nap*. – Kis szünetet tartott, hogy kortyoljon az italából. – És csak vért akarnak – folytatta. – Ha kell, az utcáról szedik össze az embereket. – Bólogatott. – A pokolba, így van. Néhány nappal ezelőtt volt egy olyan esetünk, hogy kikaptak egy lányt a McDonald’stól. Pincérnő volt. Talán tizenhat éves... és rengeteg ember látta az egészet!

– És mi történt? – kérdezte a barátunk. – Mit tettek vele? – Úgy tűnt, nagyon megrázták a hallottak.

– Mit tettek? – kérdezett vissza az ügyvédem. – Az istenért, ember! Ott helyben, a parkolóban levágták a fejét! Aztán mindenfajta nyílásokat vágtak a testén, és kiszívták a véré!

– *Mindenható* Isten! – kiáltott fel a georgiai ember. – És senki se tett semmit?

– Mit tehettek volna? – kérdeztem. – Az a fickó, aki levágta a fejet, olyan két méter magas volt, és legalább százötven kiló. Két automata pisztoly volt nála, a többieknél pedig M16-os katonai gépfegyver. Mind vietnami veteránok...

– A nagydarab ürge régebben őrnagy volt a tengerészgyalogságnál – mondta az ügyvédem. – Tudjuk, hol lakik, de nem lehet megközelíteni a házat.

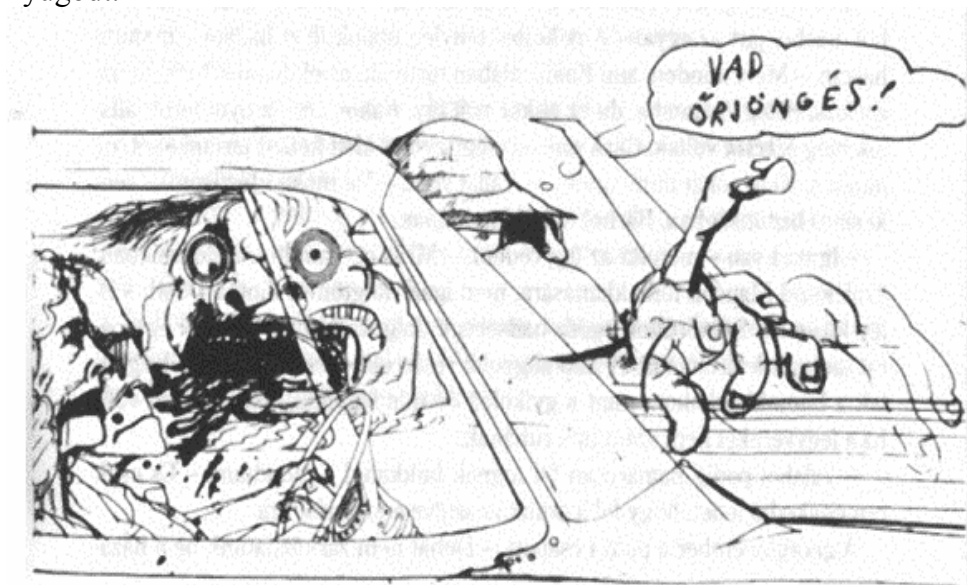
– Neee...! – kiáltott fel a barátunk. – Nem lehetett őrnagy!

– A tobozmirigy kellett neki a csajból – mondtam. – Attól lett ilyen nagy. Mikor leszerelt a tengerészgyalogságtól, még egészen *kicsi* volt.

– Ó, édes istenem! – hüledezett a barátunk. – Ez borzalmas!

– Ilyenek történnek mindennap – folytatta az ügyvédem. – Rendesen persze egész családokat irtanak ki. Éjszaka. Legtöbbjük föl se ébred addig, míg le nem vágják a fejüket, és akkor meg már természetesen túl késő.

A bárpultos is megállt fülelni. Őt figyeltem. Az arckifejezése nem volt nyugodt.

– Még három rumot! – rendeltem. – Sok jéggel és zöldcitromdarabkákkal.

Bólintott, de látszott rajta, hogy nem a munkán jár az esze. A névkitűzőinkre meredt. – A fönti rendőrkonferencián vannak, fiúk? – kérdezte végül.

– Ott bizony, barátom – válaszolta a georgiai ember széles mosollyal a képén.

A pultos szomorúan rázta a fejét. – Gondoltam – mondta. – Még soha nem hallottam ilyesmit ebben a bárban. Atyaisten! Hogy tudják elviselni ezt a munkát, fiúk?

A pultos visszahúzódott, arcán az undor maszkja.

– Most mi baja van? – kérdeztem tőle. – Valakinek el kell végeznie ezt a melót is.

Méretegetett egy percre, aztán elfordult.

– Siessen azokkal az italokkal – kiáltott utána az ügyvédem. – Szomjasak vagyunk. – Nevetett, és forgatta a szemeit, mikor a pultos visszanézett. – Csak két rumot – tette hozzá –, nekem csináljon inkább egy Bloody Maryt.

A mixer megmerevedett, de georgiai barátunk nem vette észre ezt. Valahol máshol járt az agya. – A pokolba, tényleg utálok ilyet hallani – mondta halkan. – Mert minden, ami Kaliforniában történik, az előbb-utóbb eljut hozzánk is. Főleg Atlantába, de ez akkor volt így, mikor ezek a nyomorult állatok még *békések* voltak. Csak szoros megfigyelés alatt kellett tartani őket, ez minden. Nem sokat dühöngtek... – Vállat vont. – De most... Jézusom!... senki sincs biztonságban. Bárhol fölbukkanhatnak.

– Igazad van – mondta az ügyvédem. – Mi is ezt tanultuk Kaliforniában. Emlékszel Manson fölbukkanására, nem igaz? Rögtön itt kint, a Death Valley közepén. Szexőrültek egész hadserege dolgozott neki. És csak egy párat tudtunk letartóztatni. A stáb nagyobb része elmenekült; keresztülvágtak a homokbuckákon, mint a gyíkok... és mindegyikük tökéletesen volt, ha a fegyvereket nem számítjuk ruhának.

– Valahol pedig hamarosan föl fognak bukkanni – mondtam. – És csak reménykedni lehet, hogy föl leszünk készülve a fogadásukra.

A georgiai ember a pultra csapott. – De hát nem zárkozzhatunk be a házainkba, mint egy börtönbe! Még azt se tudjuk, hogy kik ezek az

emberek! Hogyan *ismered* fel őket?

– Nem tudod – válaszolt az ügyvédem. – Az egyetlen lehetőség, hogy szarva között a tőgyét, azaz szemet szemért ezekkel a szemetekkel.

– Hogy érted ezt? – kérdezte a georgiai ember.

– Tudod te azt, hogy hogyan értem – mondta az ügyvédem. – Csináltuk már korábban is, és istenemre, fogjuk is csinálni még.

– Levágjuk a kibaszott fejüket – mondtam most én. – Mindegyikét. Így csináljuk mi ezt Californiában.

– *Micsoda?*

– Mondom – nézett rá az ügyvédem. – Ez persze mind titkos, de mindenki, *aki számít*, velünk van ebben a buliban.

– Istenem! Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire rossz felétek! – mondta a barátunk.

– Csendben dolgozunk – mondtam. – Ez nem az a fajta dolog, amit az ember elmesél fent a konferencián. Nem akkor, mikor ott a sajtó.

Emberünk helyeselt. – Noná, a kurva életbe! Soha nem lenne vége a süket dumának.

– A dobermanok nem beszélnek – mondtam az arcába.

– Mi?

– Néha egyszerűbb hátulról becserkészni őket – mondta az ügyvédem.

– Ha megpróbálsz szemtől szembe, úgy küzdenek, mint a meszes.

– Mindenható Isten!

Otthagytuk a pultnál, rázogatta a jeget a poharában, és nem mosolygott. Azon aggódott, hogy beszéljen-e erről a feleségének. – Soha nem értené meg. Tudjátok, milyenek a nők.

Bólintottam. Az ügyvédem már elment, a bejárati ajtó felé vette az irányt, nyerőgépek sora között haladt. Elbúcsúztam barátunktól, de figyelmeztettem, hogy erről ne dumáljon senkinek.

8.

Hátsófertály Csillag... végre egy komoly autóverseny a Stripen

Valamikor éjfél tájt az ügyvédem kávét akart. Ahogy a Stripen autóztunk, viszonylagos rendszerességgel okádott, és a Bálna jobb oldalán csúf csíkok éktelenkedtek. A Silver Slipper előtt egy piros lámpánál várakoztunk, mellettünk egy böhöm kék Ford, oklahomai rendszám táblával... két disznószerű pár ült a kocsiban, talán ezek is zsaruk voltak, akik arra használják a drogkonferenciát, hogy megmutassák a feleségeiknek Vegast. Úgy néztek ki, mint akik az imént nyertek a Ceasar's Palace-ben 33 dezsót a blackjack-asztalnál, és éppen a Circus-Circusba tartanak bankot robbantani...

...és ekkor hirtelen, derült égből villámcsapásként, egy fehér, hányással beborított Cadillac kabriolett mellett találják magukat, amiből egy százötven kilós, sárga, lukacsos pólót viselő szamoai üvölt rájuk torkaszakadtából:

– Hé, ti ottan, abban a kocsiban! Figyeljete, népek, nem akartok heroint venni?

Semmi válasz. Semmi jele, hogy eljutott az agyukig. Előre figyelmeztették őket az ilyesmire: figyelmen kívül kell hagyni...

– Hé, bunyeszek! – süvöltötte az ügyvédem. – A picsába, komolyan beszélek! El akarok nektek adni egy kis szintisza heroint! – Egész testével kilógott az autóból, nagyon közel volt hozzájuk. De még mindig nem válaszolt senki. Futólag én is odapillantottam, és négy hamisítatlan középnyugati pofát láttam merevsokkban, amint egyenesen előre bámulnak, mintha az életük függne ettől.

A középső sávban voltunk. Egy gyors balkanyar nem lett volna szabályos. Tehát egyenesen előre kell majd mennünk, amikor vált a lámpa, és a következő saroknál meg tudunk szökni. Vártam, idegesen

nyomkodtam a gázpedált...

Az ügyvédem elveszítette az önkontrollt. – Olcsó heroin! – ordította. – Az igazi anyag! Nem fogtok rászokni! A kurva életbe, *csak tudom*, hogy mi van nálam! – Verte a kocsi oldalát, hogy magára terelje a figyelmüket... de nem kértek belőlünk.

– Mi van emberek, még soha nem dumcsiztatok egy veteránnal? – kérdezte az ügyvédem. – Most jöttem vissza Viet-naaaamból. Ez a heroin, emberek! Tiszta heroin!

A lámpa váltott, és a Ford kilőtt, mint egy rakéta. Ráugrottam a gázra és vagy kétszáz méteren keresztül a nyomukban maradtam; a tükörből figyeltem, jönnek-e a zsaruk, az ügyvédem pedig megállás nélkül üvöltött az oklahomaiakra: – Lőjj! Basszál! Heroin! Vér! Herskó! Erőszak! Olcsón! Kommunisták! Basszad bele egyenesen a szemgolyódba!

A Circus-Circus felé közeledtünk teljes sebességgel, és az oklahomai kocsi balra tartott, ezért be akart furakodni a lekanyarodó sávba. Betettem a Bálnát rettenetesbe, és lökhárítót lökhárítónak vetve haladtunk egy percre. Borzalom ült a szemükben.

Az ember a hátsó ülésen elvesztette az önuralmát... a feleségén átmászva, vadul vonyította: – Mocskos szemetek! Gyere át, megöllek, te! Az isten verjen meg benneteket! Szemét mocskok! – Úgy nézett ki, hogy mindjárt kimászik az ablakon, és átjön a mi autónkba. Szerencsére a Ford kétajtós volt. Nem tudott kijutni.

Megérkeztünk a következő stoplámpához, és a Ford még mindig balra akart menni. Mindketten teljes gázzal száguldottunk. Hátranéztem, és láttam, hogy a forgalmat messze magunk mögé utasítottuk... lehetőség adódott a jobbra nyitáshoz. Rámozdultam tehát a fékre, amitől az ügyvédem nekivágódott a műszerfalnak. Amint a Ford elment mellettem, átvágtam mögötte, és berohantam egy mellékutcába. Éles fordulat, három forgalmi sávon keresztül. De működött. A Fordot a kereszteződés közepén hagytuk, éppen nagy csikorogva balra kanyarodott. Kis szerencsével tartóztatják őket veszélyeztetésért.

Az ügyvédem kacagott, amint lekapcsolt lámpával áthajtottunk a Desert Inn mögötti füstös mellékutcákon. – Jesszusom – mondta. – Idegesek lettek a parasztok. A csávó a hátsó ülésről meg akart *harapni*! A

picsába, hát habzott a szája. – Folyamatosan bólogatott. – Le kellett volna csapnom a nyomorult faszfejet... teljesen kifingott... pszichotikus bűnöző... sose tudhatod, mikor robban föl az ilyen.

Bevittem a Bálnát egy kanyarba, amiről feltételeztem, hogy kivezet ebből a labirintusból, de ahelyett, hogy megfarolt volna, a rohadék majdnem fejre állt.

– A kurva életbe! – visított az ügyvédem. – Kapcsold már föl a kibaszott lámpákat. – A szélvédő tetején csimpaszkodott... aztán oldalt hajolva megint elengedett egy rókakomát.

Nem voltam hajlandó lelassítani, míg meg nem bizonyosodtam, hogy senki nem követ, különösen nem az oklahomai Ford: azok az emberek minden kétséget kizáróan veszélyesek, legalábbis addig, míg le nem nyugszanak. Vajon el fogják mesélni a zsaruknak ezt a borzalmas, futó találkozást? Talán nem. Túl gyorsan történt, tanúk nélkül, és nagyon jó esély volt arra is, hogy amúgy sem hinne nekik senki. Teljesen abszurdnak tűnt az ötlet, hogy heroinárusok sétakocsikáznak egy hófehér Cadillacben a Stripen, és vadidegeneket molesztálnak a forgalmi lámpáknál. Még Sonny Liston sem veszítette el ennyire soha az önuralmát.

Egy újabb kanyar, és megint majdnem fejre álltunk. A Coupe de Ville nem a legalkalmasabb járgány, ha házak közt akarsz rodeózni. Nagyon finoman kell bánni vele... nem így a Vörös Cápával, amelyik kezes bárányként viselkedett, amikor villámgyors farolgatásra volt szükség. A Bálna viszont ahelyett, hogy a kritikus helyzetekben nekilódult volna, szívesebben cövekelt le, és ez joggal töltött el a „semmi se megy nekünk” gyomorszorító érzésével.

Először arra gondoltam, hogy biztos puhák a gumik, úgyhogy befordultam a Flamingo melletti Texaco kúthoz, és öt atmoszférát nyomtunk a kerekekbe. Ettől teljesen beparázott a kutas, de elmagyaráztuk neki, hogy „kísérleti” gumikkal futunk.

De az öt atmoszféra sem segített a kanyarodásban, ezért egy pár óra múlva visszamentem, hogy ki akarom próbálni hét és fél atmoszférával. A kutas idegesen rázta a fejét. – De nem velem. – A kezembe nyomta a kompresszor csövét. – Tessék. A maga gumijai. Csinálja maga.

– Mi baj? – kérdeztem. – Azt gondolja, nem tud felvenni hét és fél atmoszférát?

Bólogatott, és odébbment, amikor a bal első kerékkel kezdtem foglalkozni. – Maga aztán nagyon tudja – mondta. – Ezekbe a gumikba kettő-nyolcat kell tenni elől, és három-kettőt hátul. A francba, az öt atmoszféra is veszélyes, de a hét-öt, az örütség. Fel fognak robbanni!

Megráztam a fejem, és folytattam a fűjást. – Mondtam már. A Sandoz laboratóriumban kísérletezték ki a gumikat. Különleges gumik. Tíz atmoszférát bírnak.

– Szent Isten! – mondta elfúló hangon. – Azt legalább ne itt csinálja!

– Ma nem is – kezdtem a választ. – Most először meg akarom nézni, hogyan fordul hét-öttel.

Csuklott egyet. – A sarokig se fog elérni, Mister.

– Majd meglátjuk – mondtam, és hátraindultam a kompresszorcsővel. Az igazság az, hogy én is ideges voltam. A két elülső feszesebb volt, mint egy dob bőre, és mintha tífába rúgtam volna, mikor kipróbáltam. Na de ki nem szarja le?, gondoltam. Ha felrobbannak, akkor mi van? Nem fordul elő gyakran, hogy egy embernek megadatik a lehetőség, hogy életveszélyes kísérleteket folytasson egy vadiúj Cadillacel és négy szűz, egyenként 80 dolláros gumival. Még az is előfordulhat, hogy ettől úgy fog kanyarodni, akár egy Lotus Elan. Ha meg nem, akkor csak fel kell hívni a VIP ügynökséget és kérni egy másik kocsit... esetleg érdemes perrel fenyegetni őket, mert mind a négy gumi durrdefektes lett a sűrű forgalom kellős közepén. Legközelebb ragaszkodjunk egy Eldoradohoz, négy Michelin X gumival. És tegyük az egészet hitelkártyára... fizetessük ki a St. Louis Browns csapatával.

Aztán az derült ki, hogy a Bálna kifogástalanul viselkedik a megnövelt guminyomással. Jóllehet, kicsit keményen ment, és, mintha csak murván görkorcsolyáznék, minden kavicsot éreztem az úton... de a gép végre stílusosan vette a kanyarokat, és az az érzése támadt az embernek, hogy zuhogó esőben egy motorbiciklit vezet maximális sebességgel, és aztán egy kicsit megcsúszik, BANG, keresztülbukfenc a kormányon, majd cigánykerekek következnek a szelíd lankán, kezed közé szorított fejjel.

Körülbelül harminc perccel az oklahomai parasztokkal vívott csetepaté után benyomultunk egy egész éjszaka nyitva tartó étterembe a Tonopah országúton, az „Észak Las Vegas” nevű lepattant nyomorgettó legszélén. Ez tulajdonképpen a vegasi városhatáron kívül van. Észak-Vegasba akkor

költözöl, ha már túl sokszor befuccsoltál a Stripen, és már a központi kaszinókhoz közelebb eső, olcsóbb környéken sem fogadnak tárt karokkal.

Ez tulajdonképpen Kelet St. Louis nevadai változata. Nyomornegyed és temető, utolsó megálló, mielőtt végleges száműzetésbe vonulnál Elybe vagy Winnemucába. Észak-Vegas az a hely, ahová akkor kerülsz, ha foglalkozásodra nézve kurva vagy, betöltötted a negyvenet, és a strigószindikátus úgy dönt, már nem strichelhetsz a Stripen a nagymenőknek... vagy ha strici vagy és rossz a híred... vagy ha vegasianan szólva „lököttfejű” vagy. Ami jelenthet bármit, részegestől a dzsunkáig, de a pénzvilág szempontjai szerint kifociztad magad a jobb helyekről.

A nagy szállodák és kaszinók rengeteg muszklit fizetnek, hogy a nagymenőket nehogy átmeneti kellemetlenségek ériék a „nemkívánatosak” részéről. A biztonsági szolgálat olyan helyeken, mint a Ceasar's Palace szuperszervezett és kökemény. A játéktermekben a nap bármely szakában lebzselők egyharmada vagy játékelügyelő, vagy kopó. A notórius piásokat vagy a tettenért zsebtolvajokat rövid úton intézik el: kicipelik őket a parkolóba a titkosszolgálati ügynök-alkatú gengszterek, és gyorsan, személytelenül megtanítják arra, milyen drága a fogászati beavatkozás, illetve milyen nehéz két törött karral összekaparni a napi betevőt.

Az itteni elit valószínűleg a legzártabb társadalom Sziciliától nyugatra, és az sem jelent különbséget a mindennapi életben, hogy a Csúcs Górékat Lucky Lucianónak vagy Howard Hughes-nak hívják. Egy olyan rendszerben, ahol Tom Jones, esténként két Ceasar's-beli fellépéssel 75 000 \$-t tud csinálni hetente elengedhetetlen a belső őrszemélyzet, és senki sem kíváncsi arra, hogy ki írja alá a csekkeket. A vegasi, a világ összes aranybányájához hasonlóan, a saját hadseregét eteti. A bérizomzat a gyors pénz és a hatalmi központok környékén akkumulálódik... a nagy pénz pedig Vegasban azonos a pénzt biztosító Hatalommal.

Szóval ha bármi okból kitiltanak a Stripről, akkor vagy elmész a városból, vagy kivonulsz a sebeidet nyalogatni az olcsó, hitvány alvilágba, amit Észak-Vegasnak hívnak... ki, a nyomorultak, lecsúszott kurvák, drogbetegek és más vesztesek közé. Észak-Vegasnak veszed például az irányt, ha nincs biztos forrásod, de még éjfél előtt heroint akarsz szerezni.

Ha viszont kokóra hajtasz, és rendesen ki vagy tömve bankjegyekkel,

plusz ismered a megfelelő kulcsszavakat, akkor maradj a Stripen egy jó kapcsolatrendszerrel rendelkező prosti mellett, aki minimum egy bankót lenyúl a közvetítésért.

Ennyit erről. Mi nem illettünk ebbe a képbe. Nincs bevett eljárás arra az esetre, ha az ember Vegasban találja magát egy fehér Cadillacben, ami teli van anyaggal, de senkivel nem tud mit kezdeni. A Fillmore-stílus soha nem kapott itt lábra. Olyan faszik, mint Sinatra vagy Dean Martin még mindig nagyon „elrugaszkodottnak” számítanak Vegasban. Az itteni „underground sajtó”, a Las Vegas-i *Free Press*, kozmetikázott utánérzése a *The People's World*nek, esetleg a *National Guardian*nek.

Egy hét Vegasban olyan, mint egy időutazás; vissza a késő ötvenes évekbe. Ami tökéletesen érthető, ha látod, hogy milyen palik járnak ide. A Nagy Költekezők Denverből vagy Dallasból. Meg a Nemzeti Jávorszarvas Klub kongresszusának vendégei (*niggereknek tilos a belépés*), a Nagy Nyugati Önkéntes Birkanyíró Verseny résztvevőivel. Na, ezek azok a népek, akik abszolút be tudnak indulni egy öreg kurvára, aki a pucér, lottyadt seggét riszálja, miközben pár ötvenes junkie a „September Song”-ból szolgáltatja a ritmuskíséretet.

Olyan éjjel három körül volt, mikor az Észak-Vegas étterem parkolójába hajtottunk. A *Los Angeles Timest* kerestem, hogy szerezzek valami információt a külvilágról is, de egy gyors pillantás az újságosállványra meggyőzött arról, hogy rossz vicc lenne. Észak-Vegasban nincs szükségük a *Times*ra. Jó hír, ha nincs hír.

– Basszák meg az újságokat – mondta az ügyvédem. – Egy erős kávéra van inkább szükségünk.

Egyetértettem, és különben is loptam már egy vegasi *Sunt*. Tegnap volt, de nem érdekelt. Idegessé tett a gondolat, hogy bemegyünk egy kávéházba és nincs újság a kezemben. Legalább sportrovatuk volt. Rákapcsolódtam a baseball-eredményekre és a profi futballpletykákra: „Bart Starrt bérbunyósok verték meg a Chicago Ivóban. Nagy pénzekkel tartozott...” „Namath otthagyja a Jetset, hogy kormányzó legyen Alabamában”... és egy spekulatív cikk a 46. oldalon egy újoncról, akit Harrison Tűznek hívnak. Viccen kívül kilenc másodpercen belül futja a százat, százhetven kiló, és még növésben van.

„A Tűzember nagyon komoly ígéret”, mondja az edző. „Tegnap edzés előtt, puszta kézzel szétvert egy Greyhound buszt, előző éjszaka pedig lemészárolt egy metrószerelvényt. A színes tévének lett kitalálva. Nem szeretek senkit favorizálni, de eléggé úgy tűnik, hogy helyet kell adnunk neki.”

Valóban. Mindig lesz hely a tévében olyan embereknek, akik kilenc időegység alatt pépesre verik a népeket... De ezek közül nem sok gyűlt össze ezen az éjszakán az Északi Csillag Kávézóban. Egyedül tartózkodtunk a helyiségben, ami végül is nagy szerencse volt, mert menet közben megettünk még két pirula meszkalint, és a hatása kezdett mutatkozni.

Az ügyvédem már nem okádott, sőt, mégcsak betegnek sem látszott. Egy olyan ember méltóságával rendelt kávét, aki hosszú ideje a gyors kiszolgáláshoz van szokva. A pincérnő kivénhedt kurvára emlékeztetett, aki végre megtalálta a helyét az életben. Nyilvánvalóan ő volt itt a *főnök*, és nyilvánvaló rosszállással méregetett minket, mikor letettük a seggünket a bárpultnál.

Nem nagyon figyeltem. Az Északi Csillag Kávézó meglehetősen biztos menedéknek tűnt hanyattatásainkban. Ha az ember így él, akkor bele kell mennie olyasmibe is, amiről előre tudja, hogy nem lesz könnyű. A részletek nem számítanak. Csak azt tudod biztosan, hogy az agyad brutális hullámokban döngicsélni kezd, mikor megközelíted a bejárati ajtót. Valami vad és ördögi fog történni, és te részese leszel az egésznek.

De az Északi Csillagban semmi olyasmit nem éreztem, ami beindította volna a védekező reflexeimet. A pincérnő passzívan ellenséges volt, de ehhez már hozzászoktam. Nagydarab nő volt; nem kövér, de minden irányban tetemes. Hosszú lapátkezek, egy kocsmai verekedő állkapcsa. Jane Russell lestrapált karikatúrája, nagy fej, sötét sörény, vastag pirosító az arcán, és triplán extraméretű didkók, ami talán húsz éve felkeltette a Hell's Angels-mocisok figyelmét, most azonban az egész egy rózsaszín, elasztikus cicifixbe volt gyömöszölve, ami úgy sejtett át az izzadt fehér egyenruhán, mint egy sebkötés.

Férjnél lehetett, de nem volt kedvem ezen spekulálni. Akkor éjjel nem akartam egyebet tőle, mint feketekávét meg egy 29 centes hamburgert uborkával és hagymával... Semmi szívatás, semmi duma... egy hely, ahol

pihenni lehet egy szusszanás erejéig, és ahol összeszedhetjük magunkat. Mégcsak éhes sem voltam.

Az ügyvédemnél nem volt újság, amivel leköthette volna a figyelmét. Ő tehát unalmában a pincérnőt fixírozta. A nő fásultan vette fel a rendelést, még akkor is, amikor azzal kötött bele, hogy két pohár jeges vizet kért – jéggel.

Az ügyvédem egy slukkra megitta a vizét és egy újabbat rendelt. Észrevettem, hogy a pincérnő feszültnek tűnik.

Le van szarva, gondoltam. A kis színes híreket olvastam.

Úgy tíz perccel később, mikor a hamburgereket hozta, láttam, hogy az ügyvédem egy szalvétát ad át neki, amin valami írás van. Nagyon lazán nyújtotta át, kifejezéstelen arccal. De éreztem a rezgésekből, hogy a nyugalumnak befellegzett.

– Mi volt ez? – kérdeztem.

Vállat vont, bizonytalanul mosolygott a pincérnőre, aki olyan öt méterre állt meg tőlünk a pult végében, és hátat fordított, amíg a szalvétát betűzte. Végre megfordult, meredten ránk bámult... aztán határozottan előrelépett, és az ügyvédem pocájába vágta a szalvétát.

– Ez meg mi? – csattant föl.

– Szalvéta – válaszolt az ügyvédem frappánsan.

Egy másodperc vészterhes csend következett, aztán a nő elkezdett üveghangon sikítani: – Nehogymá’ beadd nekem ezt a faszságot! Tudom én, hogy mit jelent ez, te hájas strici disznó!

Az ügyvédem fölkapta a szalvétát, megnézte, hogy mi van rajta, aztán visszadobta a pultra. – Ez volt a neve annak a lónak, ami az enyém volt valamikor – mondta nyugodtan. – Mi baja van magának?

– A kurva anyádat! – visított tovább. – Sok szarság megesett már ezen a helyen, de az egyszer szent, hogy ezt nem nyelem le egy *digó stricitől*.

Jesszusom, gondoltam. Mi folyik itt? A nő kezét figyeltem, abban a reményben, hogy nem kap föl semmit, ami éles vagy nehéz. Felemeltem a szalvétát, és megnéztem, mit írt rá ez a gané óvatos, vörös betűkkel: „Hátsófertály Csillag?” A kérdőjel alá volt húzva.

A nő meg vonyított. – Fizesse ki a ceket, és húzza innen a belét! Azt akarja, hogy rendőrt hívjak?

A brifkómért nyúltam, de az ügyvédem már talpon volt, egy pillanatra

sem vette le a szemét a nőről... aztán benyúlt, nem a zsebébe, hanem az inge alá, és hirtelen a Gerber Mini-Magnummal állt elő, a csúf ezüst pengével, amit a pincérnő láthatóan azonnal megértett.

Megdermedt, tekintete rémülten tapadt a pengére. Az ügyvédem még mindig figyelte, majd két métert hátrált az asztalok között, és levette a fizetős telefon kagylóját. Elvágta a zsinórt, és leült a székére.

A pincérnő nem mozdult. Teljesen beparáztam az idegességtől, nem tudtam, hogy meneküljek vagy röhögni kezdek.

– Mennyibe kerül a habos citromkrémes-pite? – kérdezte az ügyvédem. Hangja felszabadult volt, mintha éppen most érkezett volna a helyre, és azon morfondírozna, hogy mit rendeljen.

– Harmincöt cent! – motyogta a pincérnő. A félelemtől majd kiugrottak a szemei, de az agya láthatóan alapszinten működött, mert az élete forgott kockán.

Az ügyvédem nevetett. – Úgy értem, hogy az egész tepsi – mondta.

A nő sóhajtott.

Az ügyvédem letett egy bankjegyet a pultra. – Mondjuk, öt dollár. Oké?

A nő még mindig dermedten bólintott, figyelte az ügyvédemet, ahogy az megkerülte a pultot és kivette a pitét a hűtőpultból. Felkészültem a távozásra.

A pincérnő sokkos állapotban volt. A vita hevében előkapott penge látványa láthatóan régi, rossz emlékeket idézett fel benne. Jeges tekintete arról árulkodott, hogy vágták már meg. Képtelen volt szabadulni a bénultság markából, mikor leléptünk.

9.

Összeomlás a Paradise Boulevard-on

A SZERKESZTŐ JEGYZETE:

A történet kronológiájában ezen a ponton Dr. Duke láthatóan teljesen összeomlik; az eredeti kézirat annyira töredékes, hogy az eredeti magnófelvétel élő szövegét kényszerültünk leíratni. Nem próbáltuk megszerkeszteni ezt a részt, és Dr. Duke még azt is visszautasította, hogy egyáltalán átolvassa. Képtelenek voltunk előkeríteni őt. Az egyetlen elérhetősége, amit akkoriban a szerkesztőségünknek sikerült megszereznie, az egy hordozható telefon volt a 61-es út környékén... de minden erőfeszítésünk, hogy ezen a számon elérjük Dr. Duke-ot hiábavalónak bizonyult.

Az újságírói tisztaság érdekében úgy adjuk közre ezt a részt, ahogy a magnóból kijött – ez egyike annak a számos felvételnek, amit Duke, a kézirat mellé a korrektúra miatt csatolt. A magnószalag szerint ez a rész egy olyan epizódot örökít meg, amelynek résztvevői Duke, az ügyvédje, valamint egy Észak-Vegas-i non-stop étkezde pincérnője. Az itt következő ügylet háttérében az a felismerés áll – amelyet különben egyaránt oszt Duke és az ügyvéd is –, hogy az Amerikai Álom a narkotikumokról és veszélyes drogokról rendezett Országos Kerületi Ügyész Konferencia sivár bezártságától messzire keresendő.

A leírat valahol Las Vegas északkeleti külvárosában kezdődik, majd a szereplők a Paradise Boulevard-on zúgnak végig...

Ügyv.: Boulder City van jobbra. Ez egy város?

Duke: Ja.

Ügyv.: Menjünk akkor Boulder Citybe.

Duke: Rendben. Igyunk valahol egy kávét...

Ügyv.: Itt van rögtön Terry Staco Standja, USA. Tudnék most tacót enni. „Egy dezsó – öt taco.”

Duke: Borzalmasan hangzik. Inkább olyan helyre mennék, ahol egyet adnak ötven centért.

Ügyv.: Nem... lehet, hogy ez az utolsó lehetőség tacót zabálni.

Duke: ...kávét kell innom.

Ügyv.: Tacót akarok...

Duke: Ötöt egy dollárért... de hát ez olyan, mint öt *hamburger* egy dollárért.

Ügyv.: Nem... és ne az ára alapján ítéld meg a tacót.

Duke: Gondolod, hogy jó üzletet csinálhatsz velük?

Ügyv.: Esetleg. Tessék, hamburger 29 centért. A taco szintén 29 cent. Ez csak egy olcsó hely, és kész.

Duke: Menjél, alkudjál velük.

[*Itt kivehetetlen zajok hallatszanak. – A szerk.*]

Ügyv.: ...Helló.

Pincérnő: Mit adhatok?

Ügyv.: Van tacójuk, nem? Mexikói tacók ezek, vagy csak szimpla tacók? Úgy értem, hogy van benne chili, meg ilyenek?

Pincérnő: Sajt és póréhagyma van benne, meg szósz, tudja, még azt teszünk rá.

Ügyv.: Úgy érti, tudja garantálni, hogy ezek autentikus mexikói tacók?

Pincérnő: ...hát... nem is tudom. Hé, Lou, autentikus mexikói taco az, ami nekünk van?

Női hang a konyhából: Hogy micsoda?

Pincérnő: Autentikus mexikói taco.

Lou: Van tacónk. Azt nem tudom, hogy mennyire mexikóiak.

Ügyv.: No mert csak abban akartam biztos lenni, hogy azt kapom, amiért fizetek. Merthogy öt kerül egy dollárba? Kérek ötöt.

Duke: Taco-burger... az meg mi?

[*Dizelmotoros kamion zaja. – A szerk.*]

Ügyv.: Az egy hamburger tacóval a közepén.

Pincérnő: ...a puffancs helyett.

Duke: Taco van a téasztaroládon.

Ügyv.: Fogadok, hogy ez a taco egyszerű hambi, csak puffancs helyett téasztában adják.

Pincérnő: Nem tudom.

Ügyv.: Most kezdett itt dolgozni?

Pincéernő: Ma.

Ügyv.: Gondoltam. Még soha nem láttam. Itt jár valahol iskolába?

Pincéernő: Nem járok iskolába.

Ügyv.: Ó, nem! Miért nem? Beteg netán?

Duke: Ne törődjön vele. Mi csak tacót akarunk.

[Szünet.]

Ügyv.: Mint ügyvéded, azt javaslom, hogy chili-burgert egyél. Hamburger, chilivel a tetején.

Duke: Az túl nehéz nekem.

Ügyv.: Akkor azt tanácsolom, egyél taco-burgert. Próbáld ki.

Duke: ...a tacóban hús van. Azt fogom kipróbálni. És most kávét. Most azonnal. Hogy megihassam, amíg várok.

Pincéernő: Ez minden, amit kérnek; egy taco-burger?

Duke: Hát, először kipróbálok, de lehet, hogy kettőt fogok kérni.

Ügyv.: Kékek vagy zöldek a szemei?

Pincéernő: Pardon?

Ügyv.: Kék vagy zöld?

Pincéernő: Változik.

Ügyv.: Mint egy gyík?

Pincéernő: Mint egy macska szeme.

Ügyv.: Ó, igen, a gyíkok a bőrük színét változtatják...

Pincéernő: Kér valamit inni?

Ügyv.: Sört. És van söröm a kocsiban is. Tonnák. Az egész hátsó ülés teli van vele.

Duke: Nem szeretem a kókuszdiót sörrel és hamburgerrel keverni.

Ügyv.: Hát, csapjuk szét a gyalázatost... ott rögtön, az út közepén... Boulder City valahol erre van?

Pincéernő: Boulder City? Kér cukrot?

Duke: Aha.

Ügyv.: Hogy most akkor Boulder Cityben vagyunk, hukk? Vagy nagyon közel hozzá?

Duke: Nem tudom.

Pincéernő: Ott van, ni. Az útjelző tábla mutatja, hogy Boulder City, oké? Nem Nevadából vannak?

Ügyv.: Nem, nem voltunk még itt soha. Csak keresztültazunk.

Pincéernő: Akkor csak menjenek egyenesen ezen az úton.

Ügyv.: Van valami mozgás fönt Boulder Cityben?

Pincéernő: Ne engem kérdezzen. Én nem...

Ügyv.: Lehet ott szerencsejátékot játszani?

Pincéernő: Nem is tudom, az csak egy kisváros.

Duke: Hol a kaszinó?

Pincéernő: Nem tudom.

Ügyv.: Na álljunk meg egy szóra! Maga hová valósi?

Pincéernő: New Yorkba.

Ügyv.: És még csak egy napja van itt.

Pincéernő: Nem, már egy ideje itt vagyok.

Ügyv.: És mit tud itt csinálni? Mondjuk, ha úszni támad kedve, vagy valami hasonló?

Pincéernő: A házunk mögött lehet.

Ügyv.: És mi a cím?

Pincéernő: Hmm, fel kell menni... ah... a medence nem üzemel ilyenkor.

Ügyv.: Hadd magyarázzam el magácskának, fölvázolom, amilyen gyorsan csak tudom. Az Amerikai Álmot keressük, és azt mondták, hogy valahol ezen a környéken található... Hát igen, azért vagyunk itt, hogy megkeressük; azért küldtek minket ide egészen San Franciscóból, hogy cserkésszük be. Ezért adták nekünk ezt a szép fehér Cadillacet, mert azt gondolják, hogy ezzel meg tudjuk majd csípni...

Pincéernő: Hé, Lou, tudod, hol van az Amerikai Álom?

Ügyv.: (Duke-hoz): A szakácsot kérdezi hol, az Amerikai Álom.

Pincéernő: Öt taco, egy taco-burger. Tudod, hol van ez az Amerikai Álom?

Lou: Mi az? Az meg micsoda?

Ügyv.: Hát, mi nem tudjuk, minket azért küldtek ide San Franciscóból, hogy keressük meg az Amerikai Álmot, egy színes magazintól vagyunk, hogy írjunk róla.

Lou: Ó, szóval úgy érti, hogy ez egy hely.

Ügyv.: Egy hely amit Amerikai Álomnak hívnak.

Lou: Nem ez az Öreg Pszichiáter Klub?

Pincérnő: De, lehet, hogy az.

Ügyv.: A régi Pszichiáter Klub?

Lou: Öreg Pszichiáter Klub, a Paradise... Komoly dolog ez, fiúk?

Ügyv.: Ó, ez tök komoly, figyeljen, ott az a kocsi, szóval olyan fickónak nézek én ki, akinek ilyen kocsija van?

Lou: Lehet, hogy az Öreg Pszichiáter Klub volna az? Egy diszkó volt régen...

Ügyv.: Lehet, hogy ez az.

Pincérnő: Ott van a Paradise-on, na és?

Lou: Ross Allené volt a Pszichiáter Klub. Ő még a tulaj?

Duke: Nem tudom.

Ügyv.: Nekünk csak azt mondták, hogy addig menjünk, míg meg nem találjuk az Amerikai Álmod. Valahol Las Vegas körzetében van.

Lou: Akkor ez csak az Öreg...

Ügyv.: ...és tudja, elég hülyén hangzik, de ezért minket fizetnek.

Lou: Lefényképezik, vagy...

Ügyv.: Nem, nem, semmi fotó.

Lou: ...vagy valaki csak a bolondját járhatja magukkal, fiúk?

Ügyv.: Hát, ami azt illeti, mi bizony elég mókás fickók vagyunk, de ez most halálosan komoly.

Lou: Akkor az Öreg Pszichiáter Klubnak kell lennie, de ott most csak egy csapat dealer, koldus, narkós, dilis, sittes meg efféle lóg naphosszat.

Ügyv.: Talán ez lesz az. Ez egy éjszakai hely, vagy mindig nyitva van...

Lou: Jaj, bogaram, ez *soha nem áll le*. De nem játékkaszinó.

Duke: Akkor meg miféle hely ez?

Lou: A Paradise-on van, na az Öreg Pszichiáter Klub a Paradise-on.

Ügyv.: Ez az volna, ami a neve: egy öreg Pszichiáter Klubja?

Lou: Nem, régen az volt, csak valaki megvette... de nem hallottam még róla, hogy Amerikai Álmodnak hívnák, valami olyasmi volt, azzal kapcsolatban, hogy, izé... egy ilyen elmeotthon, ahol a kábszeresek szoktak lógni.

Ügyv.: Elmeotthon? Úgy érti diliház?

Lou: Nem, bogaram, nem úgy, ez egy olyan hely, ahol az összes kábszerdealer meg narkósok, szóval ezek a népek ott ejtőznek. Olyan hely ez, ahol minden kölyök be van szivornyázva, mikor bemegy, meg

ilyesmi... de nem hívják úgy, ahogy mondta, hogy Amerikai Álom.

Ügyv.: Van valami elképzelése, hogy hogy hívhatják? Vagy hogy hol helyezkedik el kábé?

Lou: Rögtön a Paradise és az Eastern után.

Pincéernő: De a Paradise és az Eastern párhuzamosak.

Lou: Ja, de csak úgy tudom, ha lejövök az Easternről, és utána megyek a Paradise-ra...

Pincéernő: Tudom én azt, de akkor le kell jönni a Paradise-ról a Flamingo magasságában, pont itt. Azt hiszem, valaki...

Ügyv.: Mi is a Flamingóban lakunk. Szerintem a hely, amiről beszél, illetve ahogy leírja, szóval hogy lehet, hogy pont ez az.

Lou: Az nem egy turistahely.

Ügyv.: Hát ezért küldtek engem is ide. Ő az író, én viszont a gorillája vagyok. Mert ahogy így elmondják, biztos elkel majd...

Lou: Ezek be vannak dilizve... ezek a kölykök tökre dilisek.

Ügyv.: Az még belefér.

Pincéernő: Saját törvényeik vannak.

Duke: Napi huszonnégy óra erőszak? Erről volna szó?

Lou: Pontosan. Szóval, itt van a Flamingo... Ő, nem tudom én ezt mutatni; jobban el tudom mondani a magam módján. Rögtön itt, az első benzinkútnál van a Tropicana, ott menjenek jobbra.

Ügyv.: A Tropicana jobbra.

Lou: Az első benzinkút a Tropicana. Ott menjenek jobbra, kövessék ezt az utat... jobbra a Tropicánán, jobbra a Paradise-on, és ott meglátnak majd egy nagy fekete épületet, feketére van festve, és tényleg elég hátborzongatóan néz ki.

Ügyv.: Jobbra a Tropicánán, jobbra a Paradise-on, fekete épület...

Lou: És az oldalán ott a felirat, hogy Pszichiáter Klub, de teljesen átalakították az épületet, meg minden.

Ügyv.: Rendben, ez elég közel van.

Lou: Tehetek még magáért valamit, bogaram... nem tudom, hogy ez lehet-e? De olyannak hangzik. Szerintem, fiúk, maguk jó úton haladnak.

Ügyv.: A legjobban. El nem tudják képzelni, mennyit segítettek, már két napja kérdezősködünk.

Lou: ...felhívhatok pár havert, és akkor százszázalékra meg tudom

mondani.

Ügyv.: Megtenné?

Lou: Persze, felhívom Allent, és megkérdezem.

Ügyv.: Hú, ezt tényleg megköszönném.

Pincéernő: Ha lefelé mennek a Tropicánán, akkor nem az első, hanem a második benzinkút az.

Lou: Itt van rögtön az utcán egy nagy felirat, hogy Tropicana Aveneue. Menjenek jobbra fiúk, és mikor elérik a Paradise-t, akkor megint jobbra.

Ügyv.: Oké. Nagy fekete épület, a Paradise-on: napi huszonnégy óra erőszak, narkó...

Pincéernő: Látja, itt van a Tropicana, ez meg itt a boulderi országút, ami jól láthatóan így megy.

Duke: Akkor jól benn van a városban.

Pincéernő: Hát igen, a Paradise itt valahol kettéválík. Itt van a Paradise. És igen, mi itt lent vagyunk. Látja ez a boulderi országút... és itt a Tropicana.

Lou: Hát, ha ez még nem is az, de ott a bárpultos fickó, az is egy cannabisvirág...

Ügyv.: Hát, ez is egy támpont.

Lou: Örülni fognak, fiúk, hogy megálltak itt.

Duke: Pláne, ha megtaláljuk.

Ügyv.: Pláne, ha megírjuk a cikket, és le is hozzák.

Pincéernő: Dehát miért nem jönnek be, és ülnek le egy kicsit?

Duke: Próbálunk annyit napozni, amennyit csak tudunk.

Ügyv.: Na de ő most telefonál, hogy megtaláljuk, hol is van ez a hely.

Duke: Ó igen. Oké, hát akkor menjünk be.

A SZERKESZTŐ JEGYZETE (folyt.):

A következő részre vonatkozó kazettákat lehetetlen volt átírni, mert valami ragacsos folyadék került a magnófejek közé. Mindazonáltal a recsegő hangokból annyi nagy valószínűséggel megállapítható, hogy Dr. Duke és ügyvédje két órával később megtalálták az Öreg Pszichiáter Klub maradványait; a nagy darab repedezett és felporzelt betonalapzat egy foghíjtelken állt üresen, és felverte a gaz. Az út túloldalán üzemelő benzinkút tulajdonosa szerint a hely „olyan három évvel ezelőtt leégett”.

10.

Nehéz kötelesség a reptéren...

csúf perui emlékfoszlányok...

„Ne! Túl késő! Ne próbáld ki!”

Az ügyvédem hajnalban távozott. Majdnem lekéstük az első járatot Los Angelesbe, mert alig találtam meg a repülőteret. A szállodától nincs félórányira. Ebben biztos voltam. Így aztán pontban hét harminckor hagytuk el a Flamingót... de valamilyen oknál fogva nem hajtottunk le a Tropicana előtti forgalmi lámpánál. Mentünk tovább egyenesen az autópályán, ami párhuzamos a reptéri kifutópályával, csak az indulási épület *másik* oldalán... és nincs lehetőség, hogy szabályosan átkerülj oda.

– A kurva életbe! Elvesztünk! – üvöltött az ügyvédem. – Mit csinálunk ezen az istenverte úton? A repülőtér amott van! – Hisztérikusan mutogatott a tundra másik oldalára.

– Nyugi – mondtam. – Még soha nem késtem le gépet. – Mosolyogtam, ahogy feltolultak az emlékek. – Kivéve egy alkalmat Peruban – tettem hozzá. – Már átmentem a vám- és útlevélvizsgálaton, de lecsúsztam még a bárba, egy bolíviai kokain-dealerrel haverkodni... és akkor egyszer csak hallom, amint a nagy 707-es motorjai felbőgnek... szóval kirohantam a felszállópályára, és próbáltam felkerülni a fedélzetre, de a bejárat pont a motor mögött volt, és a feljárót már elvitték. A francba, azok a hátrapöfögő hajtóművek megsütöttek volna, mint a szalonnát... ki voltam bukva rendesen, kétségbeesetten a gépre akartam kerülni.

A reptéri zsaruk előre látták, hogy jövök, és csoportba verődtek a kapunál. Futottam, mint az állat, egyenesen nekik. A fickó, aki velem volt, üvöltött, hogy: „Ne! Késő már! Ne próbálkozz!”

Észrevettem a zsarukat, hogy rám várnak, úgyhogy egy kicsit lelassítottam, mintha meggondoltam volna magam... de mikor láttam, hogy *lazítanak*, csináltam egy gyors testcselt, és megpróbáltam *keresztül*rohanni rajtuk. – Nevettem. – Jézusom, olyan volt, mint teljes sebességgel berontani egy klotyóba, ami teli van mérges óriáskigyókkal.

Majdnem megöltek azok a faszok. Arra emlékszem, hogy öt vagy hat gumibotból záporoznak rám az ütések, és ilyeneket ordibálnak: „Ne! Ne! Ez öngyilkosság! Állítsátok meg a hülye gringót!”

Olyan két órával később egy bárban tértem magamhoz Lima belvárosában. Egy ilyen félhold alakú műbörboxban eszméltem. A csomagomat mind bepakolták mellém. Senki se nyitotta ki őket... így visszaaludtam, és másnap elrepültem az első géppel.

Az ügyvédem csak félig figyelt rám. – Figyelj – szólt hozzám. – Komolyan szeretnék még többet is hallani a perui kalandjaidról, de nem *most*. Most egyetlen dolog érdekel, hogy annak a kurva kifutópályának a túloldalára kerüljünk.

Jó svunggal repesztettünk. Valami lejárót, keresztutat vagy ösvényt kerestem az indulási épülethez. Már nyolc kilométert tettünk meg az utolsó jelzőlámpa óta és nem volt már idő megfordulni és visszamenni.

Csak egy módon lehetett időben megoldani a dolgot. Ráugrottam a fékre, és lekormányoztam a Bálnát a füves elválasztósávba. Az árok túl mély volt, ezért nem kilencven fokban, hanem finomabb szögben hajtottam bele. Így is majdnem fejre álltunk, de hagytam a kerekeket kipörögni, és a másik oldal szembejövő sávjába fordultam, menetiránnyal szemben. Szerencsére nem jött senki. Úgy jöttünk ki az elválasztósávból, hogy a kocsi orra fönt volt a levegőben, mint egy hidropláné... aztán a másik oldalon lerohantunk az autópályáról, és a kaktuszföldre értünk. Emlékszem, letapostunk valami drótkerítést, amit aztán magunkkal vonszoltunk pár száz méteren át, de mire elértük a kifutópályát, már megint ura voltam a volánnak... a kocsi pedig visított rendesen, mert vagy száztízrel mentünk kettesben egészen az indulási épületig.

Az egyetlen félelmem az volt, hogy lekaszál minket egy bejövő DC-8-as, amit talán észre se veszünk, amíg a nyakunkba nem ül. Tűnődtem, vajon látnak-e minket az irányítótornyból. Valószínűleg igen, de minek aggódni? Minden a legnagyobb rendben ment. Különben sem lett volna értelme visszafordulni.

Az ügyvédem két kézzel kapaszkodott a műszerfalba. Amint odanéztem, félelmet láttam bujkálni a szemében. Szürkének tűnt az arca, és valami azt súgta nekem, hogy nem tölti el maradéktalan örömmel az előbbi manőver, de olyan gyorsan szeltük keresztül a felszállópályát, aztán a

kaktuszost, aztán megint a felszállópályát, hogy tudtam, pontosan megértette a helyzetünket, már túl voltunk azon, hogy mérlegeljük az akció ésszerűségét, ami történt, megtörtént, és az egyetlen reményt az jelentette, hogy sikerül átjutnunk a másik oldalra.

Csontvázfejű Accutron órámra pillantottam, és láttam, hogy három perc tizenöt másodperc van hátra a felszállásig. – Rengeteg idő – mondtam. – Szedd össze a cuccod. Egyenesen a géphez viszlek. – Kábé ezer méterre előttünk már látszott a Western vörös-ezüstszín gépe... és ekkorra magunk mögött tudva a leszállópályát könnyedén suhantunk a bársonyos aszfalton.

– Ne! – kiabált. – Nem szállhatok ki! Ezek engem keresztre feszítenek! És nekem kéne viselnem ezt a szégyent!

– Nevetséges – mondtam én. – Csak mondd azt, hogy stoppoltál a reptérre, és egy ámokfutó szedett föl. Soha nem láttál előtte. Az istenért, hát ez a város teli van nyitott, fehér Cadilacekkel... és terveim szerint olyan gyorsan fogok átrontani ott, hogy még arra sem lesz idejük, hogy rákacsintsanak erre a nyamvadt rendszámtáblára.

Közeledtünk a géphez. Láttuk, amint szállnak fel az utasok, de eddig még senki sem vett észre minket... nyilván, mert ebből a nagyon valószínűtlen irányból közelítettünk. – Készen vagy? – kérdeztem.

Felnyögött. – Végül is miért ne? De a Krisztus szerelmére, csináljuk gyorsan! – A csomagteret figyelte, aztán mutogatni kezdett: – Arra! – mondta. – Tegyel ki ott, a mikrobusz mögött. Csak hajtsál mögé, és én kiugrom, ahol nem láthatnak, és akkor te is el tudsz menekülni.

Bólintottam. Egyelőre még volt elég hely. Semmi jele a riadókészültségnek vagy annak, hogy lesben állnának. Azon gondolkodtam, hogy vajon az ilyen jelenet mindennapos-e Las Vegasban: későn érkező utasokkal teli kocsik kétségbeesetten csikorognak keresztül a felszállópályán vad tekintetű szamoaiak különös vászonzsákot szorongatva sprintelnek a fedélzetre a legeslegutolsó pillanatban, hogy utána felbőgjenek a hajtóművek, és a gép elhúzza a napkeltébe.

Talán igen gondoltam. Talán ez a bevett eljárás ebben a városban...

Bekanyarodtam a mikrobusz mögé, és csak annyira lassítottam le, hogy az ügyvédem ki tudjon ugrani. – Nehogy bevedd ezeknek a disznóknak a baromságait – üvöltöttem. – Ne feledd, ha bármi bajod van, csak küldj egy táviratot Annak, Akinek Kell.

Vigyorgott. – Ja... Kifejtendő az álláspontomat – mondta. – Valami seggfej írt egyszer egy verset erről. Talán ha szar van az agyad helyén, úgy még ki lehet bírni. – Integetett.

– Oké – mondtam elmenőben. Már kiszúrtam egy nyílást a szélfogó kerítésen, megint menekülő kettesbe raktam a Bálnát, és újabb támadásba lendültem. Senki sem vadászott rám. Ezt nem értettem. A tükörbe pillantva láttam, amint az ügyvédem minden nehézség nélkül mászik föl a gépre... és aztán én is kijutottam a kapun a Paradise Roadon hömpölygő kora reggeli forgalomba.

Vettem egy gyors jobbst a Russellen, aztán egy balost a Maryland Parkway-re... és hirtelen a névtelenség jóleső érzése öntött el, ahogy a Las Vegas-i Egyetem campusa mellett autóztam...ezek az arcok csöppet sem voltak feszültek; megálltam egy piros lámpánál, és egy pillanatra belefeledkeztem az izmos combikák, rózsaszín miniszoknyák, fiatal, csücsöri mellbimbók, ujjatlan blúzok, szőke hajkoronák és kék szemek látványába – mind, mind egy veszélyesen ártatlan kultúra jelei voltak.

Kísértésbe estem, hogy lehúzódjak és obszcén gügyögésbe kezdjek: – Hé, édeske, gyere bolondozzunk egyet. Pattanj be ebbe a hot dog Cadillacbe, elhúzzunk a szobámba, a Flamingo Hotelbe, nyomunk egy kis étert, aztán meg az én kis, külön bejáratú, vese alakú medencémben úgy fogunk viselkedni, mint a vadállatok...

Biztos így lenne, gondoltam. Csakhogy ekkor már bőven benn jártam a parkban, és igyekeztem bekérni magam a kanyarodó sávba, a Flamingo Road felé. Vissza a szállodába, megcsinálni az egyenleget. Minden okom megvolt azt hinni, hogy valami hatalmas slamasztikába keveredek, mert túlfeszítettem a húrt, és visszaéltem a szerencsémel. Telibegyaláztam minden szabályt, ami Vegast működteti; leégettem az ittenieket, vérig sértettem a turistákat, és elrettentettem azt, aki a segítségemre sietett.

Már csak egyedül abban reménykedhettem, hogy olyan messzire mentünk a baromkodásban, hogy aki lesújthatna ezért, az egyszerűen nem *hinné* el. Különösen mióta bejelentkeztünk a Kopó Konferenciára. Ha egyszer ebben a városban játszol, magasra kell tenned a tétet. Nem vesztegeted az időt holmi apró csínytevésre vagy szabálysértésre. Vágj egyenesen a közepébe! Főbenjáró bűncselekményeket kell elkövetni.

A Las Vegas-i mentalitás olyan masszívan atavisztikus, hogy a valóban súlyos bűntényekre fel sem figyelnek. Az egyik szomszédom mostanában töltött egy hetet a vegasi őrszobán „csavargás” miatt. Olyan húsz év körüli a srác: hosszú haj, Levi's dzseki, hátizsák – olyan lézengő hobó-gyerek. Teljesen veszélytelen; csak járja az országot, és valami olyasmit keres, amiről mi azt hittük a hatvanas években, hogy megtaláltuk... mint Bob Zimmermann annak idején.

Egyszer Chicagóból Los Angelesbe tartott, és felébredt benne az érdeklődés Las Vegas iránt; úgy döntött, odakukkant egy kicsit. Éppen csak átutazott; egyedül kószált, és a Strip látványosságait nézegette... komótosan, minek is rohant volna? Állt egy utcasarkon közel a Circus-Circushoz, és a sokszínű szökökutató bámulta, mikor a rendőrségi cirkáló feltűnt.

Zutty – egyenesen a börtönbe. Semmi telefonálgatás, semmi ügyvéd, semmi pénzbüntetés. – Beszállítottak a kocsiba, és bevittek az őrszobára – mondta. – Betuszkoltak egy nagy szobába, ami teli volt emberrel, és azt mondták, hogy vegyem le az összes ruhámat, mielőtt letartóztatnak. Nagy íróasztal előtt álltam, volt vagy száznyolcvan centi magas, egy zsaru ült mögöttem, és úgy nézett le rám, mint valami középkori bíró.

A szoba teli volt emberrel. Tán egy tucat rab; kétszer annyi zsernyák és vagy tíz rendőrnő. Be kellett menni a szoba közepére, aztán mindent kipakolni a zsebeidből az íróasztalra, és végül pucérra vetközni; közben mindenki téged figyelt.

Csak húsz dolcsim volt, a büntetés a csavargásért huszonöt, úgyhogy egy olyan padra ültettek le, ahonnan mindenki a börtönbe ment. Senki se zargatott. Olyan volt, mint a futószalag.

Két hosszú hajú csávó ült mögöttem. LSD-ben utaztak. Őket is csavargásért fogták el. De mikor a zsebeiket kezdték ürítgetni, hát az egész terem bezsongott. Kettejüknel volt vagy 130 000 \$, főleg nagy címletekben. A zsaruk nem hittek a szemüknek. A csávók meg köteg pénzeket húzogattak elő mindenhonnan és rakosgatták az íróasztalra – mindkettő meztelen volt és meggyötört, nem szóltak semmit.

A zsaruk padlót fogtak a sok dohánytól. Suttogni kezdtek egymás közt; a francba, ezek után nem lehet őket csavargásért lekapcsolni... – Nevetett. – Végül „jövedelemadó-csalás alapos gyanúja” lett a vád.

Mindannyiunkat börtönbe vittek, és ez a két csávó totál beparázott. Mondanom sem kell, kábszerdealerek voltak, és a készletüket a szállodában tartották, úgyhogy mindenképpen ki kellett jutniuk, mielőtt a zsaruk kitalálták volna, hogy hol szálltak meg.

Az egyik örnek száz dollárt ígértek, ha kimegy és megszerzi nekik a város legjobb ügyvédjét... olyan húsz perc múlva már ott is volt a krapek, és a *habeas corpus*ról vagy mi a szarról ordította... na persze én is próbáltam beszélni vele, de nagyon egy irányba járt az agya. Mondtam neki, hogy leteszem az óvadékot és még fizetek is neki, csak intézze el, hogy felhívhassam az apámat Chicagóban, de túlzottan el volt foglalva azzal, hogy ezeket a fejeket kihozza.

Két órával később visszajött az örrel, és azt mondta: Gyerünk. Kijutottak. Az egyik csávó mondta nekem, míg bent ültünk, hogy ez 30 000 dolcsijukba fog kerülni... és valószínűleg annyi is volt, de akkor mi van? Még olcsón megúszták, ha belegondolsz, hogy mibe fájt volna nekik, ha nem tudnak időben lelécelni.

Végül megengedték, hogy küldjek egy táviratot az öregemnek, ő meg küldött 125 dollárt... de ez hét vagy nyolc napig tartott; nem tudom pontosan, mennyit voltam ott bent, mert a helyiségnek nem volt ablaka, és olyan tizenkét óránként etettek minket... elveszted az időérzéked, ha nem látod a napot.

Hetvenöt fickó volt minden cellában; jó nagy szobák közepén egy küblivel. Adtak egy pokrócot, mikor bekerültél, aztán ott alhattál, ahol akartál. A mellettem lévő ürge harminc éve volt ott, mert felnyomott egy benzinkutat.

Mikor végre kiengedtek, a szolgálatban lévő zsaru még levett huszonöt dollárra, azonfelül, amit a faterom küldött a kéregetésért járó büntetésre. Mit tudtam volna szólni? Egyszerűen *elvette*. Mikor visszaadta a többi 75 \$-t, azt mondta, hogy kint vár egy taxi, hogy kivigyen a reptérre... és mikor beszálltam a kocsiba a sofőr azt mondta: „Útközben nem állunk meg sehol, haver, és jobb, ha meg se *moccansz*, míg kiérünk a reptérre.”

Egyetlen izmot sem mozdítottam. Lelőtt volna. Ebben biztos vagyok. Egyenesen felmentem a gépre, és senkihez sem szóltam egyetlen árva szót sem, míg biztosan nem tudtam, hogy kiértünk Nevada Államból. Ember, ez az a hely, ahová *soha többé* nem teszem be a lábam.

11.

Csalás?

Lopás?

Nemi erőszak?...

**Brutális liaison Alice-szal,
a takarítónővel**

Ezen a mesén kotlottam, ahogy bekormányoztam a Fehér Bálnát a Flamingo parkolójába. Ötven dollár és egy hét börtön, csak mert valaki a sarkon áll és furcsán viselkedik... Jézusom, milyen elképzelhetetlen büntetést rónának ki akkor rám? Sorolgattam a különböző vádpontokat... de lecsupaszított jogi nyelven megfogalmazva nem tűnt elveszettnek a helyzet.

Nemi erőszak? Ezt például le tudjuk verni. Soha meg se kívántam azt az átkozott lányt, még kevésbé tettem a mancsom a húsára. Csalás? Lopás? Mindig felajánlhatom a „vádegyezséget”. Például kifizetjük. Vagy megmondjuk, engem a *Sports Illustrated* küldött ki ide, és a nyakukra hozzuk a *Time Inc.* Ügyvédeit egy rémálommal felérő, hagymázos perre. Foglaljuk le őket évekre idézések és fellebbezések garmadájával. Csatoljuk az összes aktív vagyontárgyat, de olyan helyeken, mint Juneau és Huston, és utána helyeztessük át a tárgyalást Quitóba, Noméba és Arubába... Tartsuk mozgásban a dolgot, futtassuk velük a köröket, hozzuk őket összeütközésbe a pénzügyi osztályukkal:

MUNKAIDŐ-KIMUTATÁS ABNER H. DODGE,
FŐTANÁCSOS SZÁMÁRA

Tárgy: 44 066,12 \$... Külön költségek, idézéshez: A vádlottat, R. Duke-ot keresztül-kasul üldöztük a nyugati féltekén, és végül sarokba szorítottuk egy faluban, ami egy Culerba névre hallgató Karib-tengeri sziget északi partján. Itt jogi képviselői szereztek egy végzést a helyi hatóságoktól,

amelynek értelmében minden további eljárásnak az ottani, karibi törzsi nyelven kell zajlania. Három embert beírtunk egy nyelvtanfolyamra, de tizenkilenc órával a per kezdete előtt a vádlott Kolumbiába menekült, ahol a venezuelai határ közelében, egy Guajira nevű halászfaluban szerzett letelepedési engedélyt. Ezen a helyen a jogszolgáltatás hivatalos nyelve egy kihalófélben lévő dialektus, a „guajiro”. Több hónapos munkával sikerült kialakítanunk a civilizált jogszolgáltatás feltételeit, ám ekkor a vádlott ismét lakhelyet változtatott, és egy gyakorlatilag megközelíthetetlen területre költözött az Amazonas felső folyásánál, ahol szoros kapcsolatot épített ki a helyi fejedelmekkel, akiket „jibaros”-nak neveznek. Manausi emberünk fölment a folyón, hogy becserkészen és felbérlejen egy bennszülött ügyvédet, aki beszél a jibaróot, ez a terv azonban kommunikációs nehézségek miatt hamvába holt. Fennáll a veszélye annak, hogy a korábban említett, azóta megboldogult manausi emberünk özvegye – a helyi bíróságok elfogultságának ismeretében – jelentős anyagi konzekvenciával járó bírósági végzést szerez ellenünk, amely összeg az országunkban bevett gyakorlat szerint példátlan nagyságú, sőt, országunk mércéjével mérve valóságtól elrugaszkodottnak, szinte betegesnek minősíthető.

Valóban. De hát mi a betegség? Különösen most, „országunknak” ebben a balsorstól sújtott, Nixon-korszakában. Most mindannyian a pusztá túlélésre játszunk. Nincs már meg az a lendület, ami a Hatvanas Éveket hajtotta előre. Az élénkítők kimentek a divatból. Ez volt Tim Leary működésének végzetes hibája. Beutazta Amerikát a „tudattágító” szereivel, de nem számolt a zord, hús-vér valósággal, ami mindazokra várt, akik túl komolyan vették őt. Számára az LSD teljesen logikus lépésnek tűnt a West Point Katonai Akadémia, illetve a szerzetesség után... de meglehetősen kiábrándító a tudat, hogy végül még neki sem jött be, és teljesen kikészült, amivel sokakat rántott magával a szakadékba.

Na nem mintha nem érdemelték volna meg: semmi kétség, mindegyik azt kapta, ami járt neki. Zömében szálnalmas és betekeredett LSD-egerek voltak, akik azt gondolták, hogy alkalmanként három dolcsiért megválthatják a Nyugalmat és a Tudást. Viszont elveszejtésük és a bukásuk a miénk is. Learyvel együtt egyszer s mindenkorra sülyesztőbe került ennek az – általa is kialakított – életformának a központi illúziója... az

örök-kriplik, a kudarcra ítélt keresők teljes nemzedéke esett bele ugyanabba a hibába, mert sosem fogták fel, hogy az egész LSD-kultúra egyetlen központi téveszme körül szerveződik: rögeszmésen hittek abban, hogy valaki – vagy legalább valami erő – tartja a Fényt az alagút végén.

Pont ez a gonosz, és paradox hazug módon ájtatos lószar működteti a Katolikus Egyházat több évszázada. És erre alapul a katonai morál is... vakhit valami felsőbbrendű és bölcs „autoritásban”. A Pápa, a Tábornok, a Miniszterelnök... föl, egészen az „Istenig”.

A hatvanas évek egyik legfontosabb pillanata az volt, amikor a Beatles találkozott a Maharishivel. Mintha Bob Dylan a Vatikánba zárandokolt volna, hogy megcsókolja a pápa gyűrűjét.

Előbb a „guruk”. Aztán, mikor ez nem vált be, vissza Jézushoz. Most meg, követve a Manson család által kitaposott primitív/ösztönvezérelt ösvényt, szektáns istenes kommunák egész hulláma jelentkezik. Mel Lyman-tól, az Avatar Urától, a Hogyafrancbahívjáig, aki a „Lélek és Test”-et vezényli. Sonny Barger soha nem merült el igazán ebben, de most már örök rejtély marad, hogy milyen közel járt az ördöggé koronázáshoz. A Hell’s Angels 1965-ben szúrta el, amikor a vezérük, a keményvonalas Barger ösztöneire hallgatva megtámadták az egyik háborúellenes tüntetés vezetőit. Erről azóta bebizonyították, hogy a Hatvanas Évek Diákmozgalmának első történelmi megrázkódtatása volt: az első látványos szakadás a Brillantinozók és a Hosszúhajúak között. Hogy ez valójában milyen törést jelentett, megtudható a Diákok a Demokratikus Társadalomért történetéből. Ez a mozgalom azért futott zátonyra, mert sikertelen kísérletet tett az alsóbb-, munkásosztálybeli, motoros, egyetemről kibukottak és a felső-, középosztálybeli, Berkeley-diákaktivisták érdekeinek összehangolására.

Az akkori résztvevők közül senki nem láthatta előre a Ginsberg/Kesey bukás jelentőségét, amikor meg akarták győzni a Hell’s Angelst, hogy egyesítsék erőiket a Berkeley Egyetem körül szerveződő radikális Baloldallal. A végső szakítás négy évvel később Altamontban következett be, de ez akkor már csak egy maroknyi rockipari narkózt meg az országos sajtót lepte meg. Az altamonti erőszakorgia pusztán *dramatizálta* a problémát. Az eltérések már körvonalazódtak, a betegségről kiderült, hogy

végzetes kimenetelű, a Mozgalom energiái pedig széteszlottak, mivel elsőrendű szemponttá vált a minden áron való fennmaradás.

Á, ezek a borzalmas zagyvaságok. Rossz emléke, zavaros felvillanások; homályosan derengenek elő az idő ködéből... a menekülőkre vigasztalanság vár, értelmetlen a visszatekintés. Mint mindig, most is az a kérdés: *hogyan tovább...*?

Az ágyamban gubbasztottam a Flamingóban, és veszélyesnek éreztem az összhang hiányát a környezetemmel. Valami randaság készülődött, ebben biztos voltam. A szoba úgy nézett ki, mint egy olyan katasztrofális zoológiai kísérlet helyszíne, amelyben gorillák vettek részt és tetemes mennyiségű whiskey fogyott el. a háromméteres tükör betört, de még egyben tartotta a keret; csúf bizonyítéka annak a szomorú délutánnak, mikor az ügyvédem visszataszító ámokfutása során a kókuszdiótörő kalapáccsal elintézte a tükröt és az összes villanykörtét.

A világítást még csak-csak pótoltuk egy piros-kék karácsonyfaégő-koszorúval, amit a Safeway-nél szereztünk be, de a tükör helyettesítése reménytelennek tűnt. Az ügyvédem ágya egy felperzselt patkányfészek látványát nyújtotta. A felső része lángok martaléka lett, a maradék pedig olvadt matracbélés és rugópasszírozvány volt. Szerencsére egy kellemetlen keddi jelenet óta nem akadt személyzet, aki a szoba környékére merészkedett volna.

Aludtam, mikor a szobalány bejött azon a reggelen. Elfelejtettük ugyanis kitenni a „Ne zavarjon”-táblát... bebotorkál a szobába, és az ügyvédembe ütközik, aki tökpucéran térdel a klotyó előtt, és a saját cipőjébe okádik, mivel azt hiszi, hogy a fürdőszobában van... fölnéz ekkor az én ügyvédem, és akkor ott áll egy nő, akinek olyan a feje, mint Mickey Rooneyé, és szemmel láthatólag képtelen megszólalni a félelemtől és zavarodottságtól.

– Úgy fogta a partvist, mint egy baltát – magyarázta tettét később a szamoai fenevad. – Négykézláb kitámadtam hát a klozettből, mint egy fürge svábbogár, közben okádtam, és pont a térdénél csaptam el... teljesen ösztönösen cselekedtem; azt hittem, meg akar ölni... és amikor sikítani kezdett, a jégzsákokat a torkára nyomtam.

Igen. Emlékeztem arra a sikolyra... egyike volt a legborzalmasabb hangoknak, amit valaha hallottam. Felébredtem, és láttam az ügyvédemet, amint kétségbeesetten markolászik valamit a földön, ami leginkább egy *öregasszonyra* emlékeztetett. A szobát mindenféle elektronikus zörejek töltötték ki. A televízió örülten sistergett két csatorna között. Alig hallottam a nő tompa zokogását, miközben igyekezett eltávolítani az arcáról a jégzsákokat... de nem volt ellenfél az ügyvédem csupasz tömegével szemben, akinek végül sikerült beszorítania áldozatát a tévé mögötti sarokba... kezei a nő torkánál ollóztak. Buborékszerű könyörgést hallatott: – Kérem... kérem... Én csak a szobalány vagyok, és nem gondolok semmit.

Egy szemvillanás alatt talpon termettem, tárcámból kikaptam az aranyozott Önkéntes Rendőrkisegítő sajtóigazolványomat, és azt ráztam az orra előtt.

– Le vagy tartóztatva! – üvöltöttem.

– Ne! – hörögte. – Csak fel akartam takarítani.

Az ügyvédem felállt, nehezen lélegzett. – Álkulccsal jöhetett be – mondta. – A cipőmet fényeztem épp a gardróbban, amikor észleltem, hogy besettenkedett, ezért ártalmatlanná tettem. – Remegett, és az okádékot törölgette az álláról; láttam rajta, hogy pontosan érzi a helyzet súlyosságát. Viselkedésünk ez alkalommal túlszaladt a privátbolondéria rugalmas határain. Itt álltunk, mindketten anyaszült meztelenül, és bámultunk lefelé egy remegő öregasszonyra – a szálloda alkalmazottjára –, aki ki volt terítve az appartement padlóján, halálosan félt, és bármelyik pillanatban hisztérikus rohamban törhetett ki.

– Miért csináltad ezt? – kérdeztem durván. – Ki fizet téged ezért?

– Senki. – siránkozott. – A szobalány vagyok.

– Hazudik – üvöltött az ügyvédem. – Bizonyítékokat keresett. Ki bízott meg ezzel, az igazgató?

– A *hotel*nek dolgozom – mondta. – De a szobák takarítása az összes feladatom.

Az ügyvédemhez fordultam. – Ez azt jelenti, hogy tudják mink van. Azért küldték ezt a szegény, idős asszonyt, hogy lopja el.

– Nem! – kiáltott. – Nem tudom, miről beszélnek.

– Egy szart! – mondta az ügyvédem. – Pontosán annyira benne van, mint azok.

– *Miben* benne? – kérdezte.

– A kábítószer-kereskedelemben – mondtam. – Tudnod *kellett*, hogy mi folyik ebben a szállodában. Mit gondolsz, miért vagyunk itt?

Bámult ránk, próbált beszélni, de csak nyöszörgött: – *Tudtam*, hogy maguk zsaruk, de azt hittem, csak a konferencia miatt vannak itt. *Esküszöm!* Tényleg csak a szobát akartam kitakarítani. Semmit se tudok a kábítószeréről.

Az ügyvédem röhögött. – Ugyan, baby! Nehogymá’ azt próbáld itt nekünk bemesélni, hogy sose hallottál a Grange Gormanról.

– Nem! – üvöltötte. – Nem! Krisztusra esküszöm, soha nem hallottam erről a dolgról!

Az ügyvédem gondolkodni látszott egy pillanatig, aztán lehajolt és talpra segítette az idős asszonyt. – Talán igazat mond – mondta felém fordulva. – Lehet, hogy nincs *benne*.

– Nem! Esküszöm, hogy nem! – üvöltötte.

– Jó... – mondtam. – Ebben az esetben talán nem kell eltennünk láb alól... talán még segíthet is.

– Igen! – mondta készségesen. – Segítek, amiben csak kívánják! Gyűlölöm a kábítószer!

– Ezzel mi is így vagyunk, asszonyom – mondtam.

– Azt hiszem, fel kellene vennünk a fizetési listára – mondta az ügyvédem. – Leellenőriztetjük, aztán mehet a Nagy Egyeshez minden hónapban, attól függően, mije van.

Az idős asszony arca jelentősen megváltozott. Már csöppet sem látszott zavartnak attól, hogy két meztelen férfival beszélget, aki közül az egyik néhány másodperce még megpróbálta megfojtani.

– Gondolja, hogy le tudja bonyolítani? – kérdeztem.

– Mit?

– Napi egy telefonhívást – felelte az ügyvédem. – Csak mondja el, mit látott aznap. – Megveregette a vállát. – Ne aggódjon azért, ha semmi nem történik, az a mi gondunk.

A nő vigyorgott. – És ezért *fizetni* fognak?

– Erre piszkosul ráérezett – mondtam neki. – De az első alkalommal, hogy bárkinek bármit mond erről – egyenesen a börtönbe megy, élete végéig.

Bólintott. – Segítek, amiben csak tudok. De kit kell hívnom?

– Ne aggódjon – mondta az ügyvédem. – Hogy hívják?

– Alice – mondta. – Csak hívják a mosodát, és kérjék Alice-t.

– Ki fogjuk építeni a kapcsolatot – mondtam. – Körülbelül egy hétbe telik. De addig is tartsa nyitva a szemét, és próbáljon meg úgy viselkedni, mintha semmi se történt volna. Képes erre?

– Ó igen, uram! – válaszolt. – Fogom még magukat látni uraim? – Birkamód vigyorgott. – Úgy értem, hogy *mindezek* után...

– Nem – mondta határozottan az ügyvédem. – Minket Carson Cityből küldtek. Rock nyomozó fogja magával felvenni a kapcsolatot. Arthur Rock. Politikusnak fogja kiadni magát, de fel fogja ismerni.

Mintha kissé idegesen topogott volna.

– Mi baj? – kérdeztem. – Van valami, amit nem mondott el nekünk?

– Ó nem! – mondta gyorsan. – Csak azon gondolkodtam, hogy ki fog engem *fizetni*?

– Rock nyomozónak minden hónapban gondja lesz rá – mondtam. – Készpénzben kapja: ezer dollár, minden hónap kilencedikén.

– Ó, Istenem – kiáltott fel. – Ezért megteszek bármit.

– Maga, és még nagyon sok ember – mondta az ügyvédem. – Nagyon csodálkozna, hogy ki-mindenki szerepel a fizetési listánkon; akár itt, ebben a szállodában.

Szúrósan nézett. – Meg fogom *ismerni* őket?

– Talán – mondtam. – De mindannyian titokban dolgoznak. Az egyetlen mód, hogy valaha is megtudja, ha valami váratlan esemény történik, és egyikük nyilvánosan kapcsolatba lép magával; jelszót fog használni.

– Mi az?

– „Kéz kezet mos” – mondtam. – Amint meghallotta, azt kell válaszolnia: „Nincs mitől tartanom.”

Bólintott, többször elismételte a kódot, és figyeltük, hogy jól csinálja-e.

– Oké – mondta az ügyvédem. – Mostanra ennyi. Lehet, hogy nem találkozunk addig, amíg ki nem tör a balhé. Jobb, ha nem vesz rólunk tudomást, míg el nem hagyjuk a szállodát. A szobát se kell kitakarítani. Csak hagyjon törölközőket meg szappant az ajtó előtt, pontban éjfélkor. – Mosolygott. – Így nem kockáztatjuk az ilyen kisebb incidenseket, mint a mostani volt.

Az ajtó felé indult. – Ahogy parancsolják, uraim. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, ami történt... de csak azért volt, mert nem *ismertem fel*...

Az ügyvédem kitéssékelte. – Megértjük – mondta nagylelkűen. – De vége van már. Hála Istennek, még akadnak *igaz* emberek.

A nő mosolygott, és becsukta maga mögött az ajtót.

12.

Visszatérés a Circus-Circusba... a majom keresése... picsába az Amerikai Álommmal

Majdnem hetvenkét óra telt el a furcsa találkozás óta, és azóta a szobalány nem tette be a lábát a szobába. Mit mondhatott nekik Alice? Egyszer láttuk a parkolóban, épp egy mosodai kerek kocsit húzott, de mikor mi beálltunk a Bálnával, nem mutattuk a felismerés legkisebb jelét sem, és úgy tűnt veszi a lapot.

De ezt nem lehetett túl sokáig így folytatni. A szoba teli volt használt törölközőkkel, mindenütt ezek lógtak. A fürdőszoba padlóján huszonöt centi magasan állt a szappanosdoboz, grapefruithéj, hányadék, az egész üvegcsereppel elkeverve. Minden egyes alkalommal, ha hugyozni mentem, fel kellett húznom a csizmám. Az eredetileg szürke padlószőnyeg olyan vastagon tele volt szórva marihuánamaggal, hogy mohazöldnek látszott.

Az appartement-t belengő sikátori hangulat annyira rothadt, annyira hihetetlenül idióta volt, hogy arra gondoltam, azt lehetne mondani, ez az „Életszag-kiállítás”, amit a San Franciscó-i Haight Streetről hoztunk ide az ország más tájairól érkezett rendőrkollégáknak, hogy szemléltessük, milyen mélyre tudnak süllyedni a kábszeresek, ha otthon érzik magukat.

De miféle narkósnak van szüksége ennyi kókuszdióhéjra és összetört mézespuszedlire? Indokolhatja-e a junkie-k jelenléte ezt a temérdek érintetlenül hagyott rósejbnit? Vagy az íróasztalra száradt ketchuptócsákat?

Talán. De akkor minek a sok *pia*? És a kegyetlen pornófotók, amiket olyan ponyvalapokból szakítottak ki, mint a *Svédország kurvái* és az *Orgiák a Kasbahban*, amiket a törött tükörhöz sárga guanóvá keményedő, kávéskanálnyi mustárral erősítettek oda... és az erőszak jelei, ezek a furcsa piros és kék villanykörték és az üvegcserepek, amelyek elkeveredtek a tapétaragasztóval...

Nem, ez nem egy normális, az istenfélő junkie ujjenyomata. Túlonútul vad, túl agresszív ahhoz. Bizonyítható, hogy ebben a szobában szertelenül

fogyasztottak *minden* létező drogot, amit a civilizált emberiség Krisztus után 1544 óta ismer. Talán valamiféle *kollázsnak*, valami túlzásba vitt orvosi kiállításnak lehetne magyarázni, amit nagyon körültekintően raktak össze, azt bemutatandó, hogy mi történne, ha huszonkét, rendkívül súlyos kábítószer-élvezőt – mindegyik *másmilyen* szer függője! – bezárnának egy szobába megszakítás nélkül öt napra és éjszakára.

Valóban. De ez természetesen nem történhet meg a Való Életben, uraim. Csak kiállítási céllal raktuk össze ezeket...

Egyszer csak csöngött a telefon, és kizökkentett a fantáziálásból. Bámultam a készüléket. Riinnnnnnnnnggggggggg... Jézusom, ez most mi? Ez már az? Szinte hallottam az igazgató, Mr. Heem metsző hangját, amint azt mondja, hogy a rendőrség egységei megindultak a szobám irányába, és leszek szíves nem lövöldözni kifelé a csukott ajtón, mikor majd megpróbálják berugdálni.

Riinnnggggg... Nem, először nem telefonálnának. Ha elhatároznák, hogy lekapcsolnak, valószínűleg csapdát állítanának a liftben: először a Csapda, aztán a tömeges lerohanás. Előzetes figyelmeztetés nélkül.

Így hát felvettem a telefont. Bruce Innes barátom volt az, a Circus-Circusból hívott. Megtudta annak az embernek az elérhetőségét, aki el akarja adni a majmot, ami felől érdeklődtem. 750 \$ az ára.

– Miféle pénzsóvár alakkal van dolgunk? – kérdeztem. – Tegnap éjszaka még csak négyszáz volt.

– Azt állítja, csak most vette észre, hogy szobatiszta – mondta Bruce. – A lakókocsiban hagyta éjszakára, és az állat a zuhanytálcába szart.

– Ez nem jelent semmit – mondtam. – A majmokat vonzza a víz. Legközelebb a mosogatóba fog szarni.

– Esetleg lejöhetnél ide, és dumáld meg az ürgével – válaszolta Bruce. – Itt van velem a bárban. Mondtam neki, hogy tényleg szeretnéd megvenni a majmot, és barátságos otthont tudnál biztosítani neki. Azt hiszem, tárgyalna. Nagyon *kötődik* ehhez a rohadt döghöz. Ez is itt van velünk a kocsmában: ül azon a kurva bárszéken, és belenyáladzik a söröskorsóba.

– Oké – mondtam. – Tíz perc múlva ott vagyok. Ne hagyd, hogy berúgjon a majom. Természetes állapotában szeretnék találkozni vele.

Mikor megérkeztem a Circus-Circushoz, éppen egy idős embert tettek

be a bejáratnál álló mentőautóba. – Mi történt? – kérdeztem a parkolóőr.

– Nem tudom pontosan – válaszolt. – Valaki azt mondja, hogy infarktust kapott. De láttam, hogy hátulról össze van vagdalva a feje. – Becsusszant a Bálnába, és egy szelvényt adott a kezembe. – Akarja, hogy vigyázzak az italára? – kérdezte, és a nagy pohár tequilára mutatott, ami a kocsí ülésén volt. – Betehetem a hűtőbe.

Bólintottam. Ezek az emberek ismerik a szokásaimat. Annyit voltam már itt Bruce-szal és a zenekar más tagjaival, hogy a parkolóőrök névről ismertek, noha soha nem mutatkoztam be, és senki nem kérdezett meg, hogy hívnak. El tudom képzelni, hogy itt ez is benne van a pakliban, hogy esetleg kinyitják a kesztyűtartót, és megtalálják a jegyzetfüzetemet a nevemmel.

Az igazi ok azonban – ami akkor nem tűnt fel nekem – az volt, hogy még mindig hordtam a Kerületi Ügyészek Konferenciájának névkitűzőjét. Sokszínű madárlövő dzsekim zsebén fityegett, de már rég megfeledkeztem róla. Semmi kétség, mind azt hitték, hogy valami szuperextrém titkosügynök vagyok... vagy talán mégse; lehet, hogy csak a kedvemre akartak tenni, mert ha valaki zsarunak adja ki magát, közben pedig piával a kezében le-föl vezetget Vegasban egy nyitott, fehér Cadillacet, az csak valami nehézfiú lehet, akivel jobb vigyázni. Ebben a környezetben, aki számít, az úgyis másnak adja ki magát, mint ami, és ezért nem kockázatos megjátszani a kőkemény csávót. A nézősereg összebólint ilyenkor, mindent ért, és tesz néhány megjegyzést „ezekről a rohadt feltörekvő senkikről”.

Az érem másik oldala viszont az „Azistenit-odanézz-kijönott!”-szindróma. Ezt általában a beengedőktől és pincérektől lehet hallani, akik mindenkiről azt gondolják, hogy fontos ember, ha hülyén viselkedik, és nagy jattokat ad: szórakoztatni kell tehát az ilyet, de legalábbis oda kell rá figyelni.

De ez az egész nem számít, ha teli a fej meszkalinnal. Csak lövöd a bakot sorra, bármit megteszel, ami jónak tűnik, és rendszerint az is. Vegasban annyi született hülye hemzseg, hogy a drog csak a zsarukat és a heroin-szindikátust érdekli. A pszichedelikus szereknek nincs különösebb jelentősége egy olyan városban, ahol a nap vagy éj bármely szakában beszélálsz egy kaszinóba, és ott éppen egy gorillát feszítenek keresztre,

méghez a villogó neonkeresztre, amely hirtelen ringlispillé változik, és a dúvadat szédült körökben pörgeti a tömegesen fogadó szerencsejátékosok feje fölött.

Bruce-t a bárban találtam, de a majomnak semmi nyoma nem volt. – Hol van? – vontam kérdőre. – Készen állok megírni a csekket. Haza akarom vinni a nyavalyást magammal a repülön. Már foglaltam is két helyet R. Duke és fia részére.

– Fölvinni a gépre?

– Noná, miért ne? – mondtam. – Gondolod, hogy lenne hozzáfűznivalójuk? Fölhívnák a figyelmet a fiam alkati gyengeségeire?

Vállat vont. – Felejtsd el – mondta. – Elvitték. Megtámadott egy vén faszit a bárban. Az a trotty kripli meg elkezdte cseszegetni a bárpultost, hogy „mi van, beengedik a mezítlábas csöcseléket erre a helyre”, és körülbelül ekkor a majom felvisített, mire az öreg faszi ráöntötte a sörét, erre a majom bevadult, úgy ugrott fel a székéről, mint akit puskából lőnek, és kiharapott egy nagyobb darabot az idős ember fejéből... a pultosnak ki kellett hívni a mentőket, aztán jöttek a zsaruk, és elvitték a majmot.

– A kurva anyját – mondtam. – Mennyi az óvadék? Kell *nekem* ez a majom.

– Szedd össze magad. Jobb, ha távol tartod magad a börtöntől. Csak ez hiányzik nekik, hogy rád tegyék a bilincset. Felejtsd el a majmot. Nem kell az neked.

Kicsit átgondoltam a dolgot, aztán arra a következtetésre jutottam, hogy igaza lehet. Nem lett volna értelme ráborítani a stelázsit egy verekedős majom miatt, amit ráadásul még nem is láttam. Ha leszurkolnám az óvadékot, amilyen ez a dög, még az *én* fejemből is kiharapna egy darabot. Beletelne egy kis időbe, hogy kiheverje a megrázkódtatást, amit a bekaszniás jelentett neki, én viszont nem engedhetném meg magamnak, hogy pont ott várákozzak.

– Mikor repülsz? – kérdezte Bruce.

– Amilyen gyorsan csak lehet. Semmi értelme tovább lógni ebben az istenverte városban. Megvan az egész. Bármilyen más csak megzavarna.

Csodálkozva nézett rám. – *Megtaláltad az Amerikai Álmot? Ebben a városban?*

Bólintottam. – És most pont a vezéridegen ülünk. Emlékszel az igazgató sztorijára ennek a helynek a tulajdonosáról? Hogy mennyire meg akart szökni gyerekkorában, hogy beálljon egy cirkuszhoz?

Bruce rendelt még két sört. Először körbetekintett a kaszinón, aztán vállat vont. – Aha, értem, mire gondolsz. Mostanra a rohadéknak megvan a *saját* cirkusza, meg egy papírja arról, hogy lophat. – Bólogatott. – Igazad van – ő a modell.

– Abszolút – mondtam. – Tiszta Horatio Alger, ugyanolyan álszent erkölcsös. Próbáltam dumálni vele, de egy közönséges és drabális nő, aki a cég vezetőjeként mutatkozott be, azt mondta, hogy húzzak a picsába. Azt mondta, a tulaj a sajtónál semmit nem utál jobban Amerikában.

– Ő, meg Spiro Agnew, szeretett elnökhelyettesünk – dörmögte maga elé Bruce.

– Igaza van mindkettőnek – mondtam én. – Megkísérletem elmagyarázni a nőnek, hogy mindennel egyetértek, amit a főnöke képvisel, de egyre csak azt hajtogatta, hogy milyen jól tenném, ha nem is *gondolnék* arra, hogy háborgassam a Főnököt és elhúznám a belem a városból. – Tényleg nagyon utálja a riportereket – mondta a nőci. – Nem szeretném, ha ez fenyegetésnek hangzana, de ha magának lennék, úgy venném...

Bruce bólogatott. A Főnök ezer dolcsit fizet neki egy hétre, hogy esténként két kört szaxizzon a Leopard Bárban, másik két rongyot meg a zenekarnak. Nem kell mást tenniük, mint minden éjszaka két órán át kurva nagy zajt csapni. A Főnök le se szarja, milyen számokat játszanak, amíg elég ütős a ritmus, és az erősítők eléggé föl vannak tekerve, hogy becsalogassák az embereket a bárba.

Furcsa volt itt ülni Vegasban és hallgatni Bruce-t, amint a „Chicagot”-t vagy a „Contry Song”-ot énekli. Ha az igazgatóság vette volna magának a fáradságot, hogy odafigyeljen a szövegre, akkor az egész együttest már rég szurokba forgatták és tollba hempergették volna.

Jó pár hónappal később, Aspenben, Bruce ugyanezeket a dalokat

énekelt egy turistákkal teletömött klubban, ahol egy volt Asztronauta is szórakozott, és mikor az utolsó számnak is vége volt, ez az X. Y. odajött az asztalunkhoz, és mindenféle szuperhazafias baromságot üvöltözött. Olyanokkal cseszegette Bruce-t, hogy: „Mi a francnak jön ide egy kurva kanadai és sértegeti ezt az országot?”

– Figyelj, haver – mondtam. – Én *amerikai* vagyok, itt élek, és minden kibaszott szavával egyetértek.

Ezen a ponton a kidobóember megjelent, kémlelőn vigyorgott és azt mondta: – Jó estét, uraim. Az *I Ching* azt mondja, hogy ideje megnyugodni, oké? És nálunk senki nem kötekszik a zenészekkel, világos?

Az Úrhajós távoztában azt motyogta, hogy fel fogja használni a befolyását, „hogy valami kurva gyorsan történjen” a Bevándorlási Törvénnyel. – Mi a maga *neve*? – kérdezte tőlem elmenőben, mikor a kidobóember elvezette.

– Bob Zimmerman – mondtam. – És ha van valami, amit gyűlölök ezen a világon, akkor azok az ilyen seggfej polákok.

– Azt hiszi, hogy én *polák* vagyok? – visított fel. – Te mocskos *uzsorás bibsi*! Mind szarok vagytok! Te nem képviseled ezt az országot.

– De Krisztusra, reméljük, hogy *te sem* – dörmögte Bruce. X. Y. még mindig hadovált, mikor kipenderítették az utcára.

Másnap este egy másik étteremben, az Úrhajós – színjőzanan – magára öntötte a kaját, mikor egy tizennégy éves fiú az asztalához ment autogrammot kérni. X. Y. játszotta a szemérmest, úgy tett, mintha zavarban lenne, aztán odafirkantotta a kézjegyét a darab papírra, amit a fiú adott neki. a fiú nézte egy darabig, majd nyugodtan miszlikbe tépte, és X. Y. ölébe szórta. – Nem mindenki szeret, haver – mondta. Aztán visszament az asztalához, két méterre onnan, és leült.

Az Úrhajós társasága nem jutott szóhoz. Nyolc-tíz ember volt vele – feleségek, menedzserek, és jól fizetett mérnökök –, hogy megmutassák X. Y.-nak a csodálatos Aspent. Most úgy néztek ki, mintha valaki szarral permetezte volna be az asztalukat. Senki se szólt. Gyorsan ettek, és borraival nélkül távoztak.

Ennyit Aspenről és az úrhajósokról. X. Y.-nal ez soha nem fordulhatna elő Las Vegasban.

A név a kiadó ügyvédjének határozott javaslatára kihúzva.

Ha éppen csak belekapsz ebbe a városba, az is nagyon soknak tűnik. Öt nap után úgy érzed, mintha öt évet lettél volna Vegasban. Vannak emberek, akik azt mondják, szeretik; de olyan is van, aki szereti Nixont. Nixon kitűnő polgármester lehetne ebben a városban; ha egy szakszervezetis, például John Mitchell a seriff, Spiro Agnew meg a szennyvízfelelős.

13.

Az Út vége...

a Bálna halála...

izzadságtól csuromvizesen

a repülőtéren

Mikor le akartam ülni a bakkara-asztalhoz, a kidobóemberek rám helyezték súlyos kezüket. – Nem tartozol ide – mondta az egyik nyugodtan. – Gyerünk kifelé.

– Miért? – kérdeztem.

A bejáratí ajtóhoz vittek, és lejeleztek, hogy hozzák a Bálnát. – Hol a haverod? – kérdezték, míg vártunk.

– Milyen haver?

– Az a szaros hispán.

– Na ide figyeljete – mondtam. – A Zsurnalisztika Doktora vagyok. Soha nem láthattatok engem ezen a helyen egy mocsok hispanóval.

Röhögtek. – Hát akkor *ez* mi? – kérdezték, és elém nyomtak egy nagyméretű fényképet, amin az ügyvédemmel ülünk az úszóbárban egy asztalnál.

Vállat vontam. – Ez nem én vagyok – mondtam. – Ezt a manust Thompsonnak hívják. A *Rolling Stone*-nak dolgozik... kegyetlen, lökött ember. Ez a másik ürge meg itt mellette, bérgyilkos, a hollywoodi maffiának dolgozik. A francba, fiúk, *tanulmányoztátok* ti ezt a fotót? Milyen mániákus örvöngéné körbe Vegast *fél pár fekete bőrkesztyűben*?

– Észrevettük – mondták. – És *most* hol van ez a fickó?

Vonogattam a vállam. – Összevissza utazgat. St. Louisból kapja az utasításait.

Bámultak rám. – Honnan tudsz *te* ezekről a dolgokról?

Gyorsan elővillantottam az aranyozott Önkéntes Rendőrségédi kártyámat, úgy, hogy a tömeg ne lássa. – Viselkedjete normálisan – suttoztam. – Ne hívjátok fel rám a figyelmet.

Még akkor is földbe gyökerezett lábbal álltak, amikor elhajtottam a

Bálnával. A parkolócsősz pont a legjobb pillanatban érkezett. Öt dollárral jutalmaztam az időzítést, és egy stílusos gumisikollyal vágódtam ki a forgalomba.

Most minden véget ért. A Flamingóba mentem, és minden csomagomat a kocsiba pakoltam. Próbáltam felhúzni a tetőt, hogy jobban rejthessem magam, de valami gáz volt a motorjával. Az elektromosság kontroll-lámpája folyamatosan és tűzpirosan világított, mióta leteszteltem a verdát a Mead-tóban. Gyorsan leellenőriztem mindent a műszerfalon, és kiderült, hogy a kocsi összes áramköre szarrá ment. Semmi se működött. Még a lámpák se; amikor pedig a légkondicionálót próbáltam beindítani, csúf robbanás hallatszott a motorházból.

A tető kábé félúton megakadt, de ennek ellenére úgy döntöttem, hogy valahogy csak kikecmergek a reptérig. Ha ez az átkozott szekér végleg bedöglik, még mindig hívhatok egy taxit. Picsába ezzel a detroit-i ócskavassal. Nem lenne szabad, hogy ezt elvigyék szárazon.

A nap feljövőben volt, mikor kiértem a reptérre. A Bálnát a VIP parkolójában hagytam. Egy olyan tizenötéves-forma kölyök vette át a kocsit, de nem mutatkoztam hajlandónak válaszolni a kérdéseire. Nagyon izgatott lett, látva a jármű általános állapotát. – Szent Isten – kiáltozott. – Hogy történt *ez*? – A kocsi körül rohangált, és különböző nyomásokra, törésekre és karcolásokra mutogatott.

– Tudom – szóltam atyaian. – A szart is kiverték belőle. Az embernek nem lehet nyitott kocsija ebben a kibaszott városban. A legrázósabb a körúton volt, a Sahara előtt. Tudod, az a sarok, ahol a junkie-k szoktak lógni. Jézusom, el se tudtam képzelni, mi lesz, mikor mind egyszerre borult be.

A kölyök nem volt valami eszes. Már korábban elsápadt, mostanra pedig némán rettegett.

– Ne aggódj – mondtam. – Biztosítva vagyok. – Mutattam neki a szerződést, az apró betűs klauzulára helyezve a hangsúlyt, ami azt mondta, hogy *minden kár* ellen biztosítva vagyok, mindössze napi két dollárért.

A kölyök még akkor is bólogatott, mikor elcsámpáztam. Kis lelkiismeret furdalásom volt, hogy így hagytam ott a kocsival. Képtelen lettem volna magyarázatot adni a tetemes kár okára. Teljesen elkészült az erejével, egy totálkáros roncsalmaz lett. Normális körülmények között

lefognak és letartóztatnak... ezért is választottam ezt a korai órát az autó visszaszolgáltatására, mert ilyenkor csak a kölyök tartózkodott ott. Végül is VIP voltam. Máskülönben meg se kaphattam volna a kocsit...

Mindenki elnyeri méltó büntetését, gondoltam, míg a reptéri épület felé siettem. Mivel túl korán volt ahhoz, hogy ne keltsek feltűnést, ezért a kávézóban beletemetkeztem a *Los Angeles Times*ba. Valahol a folyosón egy zenegép az „*Egy slukk fű a határon*”-t játszott. Kicsit hallgattam, de az érzékszerveim felmondták a szolgálatot. Az egyetlen szám, amit ebben a helyzetben el tudtam volna viselni, a *Mister Tambourine Man* volt. Esetleg a „*Memphis Blues Again*”...

„Óóóó, mama... lehet, hogy tényleg... ez a vég...?”

A gépem nyolckor indult, tehát még két órát kellett itt eltöltenem. Kétségbeejtően észrevehető voltam. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy a nyomomban vannak; a kör lassan bezárul... és csak idő kérdése, hogy mikor rohannak le, mint valami sebzett állatot.

Már minden csomagomat feladtam a futószalagon. Kivéve a bőrzsákomat, ami teli volt narkóval. És a .357-essel. Van fémdetektor ezen a reptéren? A beszállási oldal környékén kóvályogtam, próbáltam oldottan viselkedni, és az érzékelő dobozokat fürkésztem. Egyetlenegy se látszott. Elhatároztam, hogy szerencsét próbálok; keresztülslisszanok a kapun, tiszta erőből mosolygok és közben zavartan motyogok valamit a „fémkereskedelem súlyos visszaeséséről...”

Egy szerencsétlen kereskedelmi ügynök kicsekkol. Verjék rá az egészet arra a mocsok Nixonra. Igen. Úgy gondoltam, hogy sokkal természetesebbnek tűnhet, ha beszédbe elegyedek valakivel; itt úgyis mindig ez megy: az utasok felszínes témákkal ütik agyon az időt.

– Hogy s mint, öregem? Biztos azon csodálkozol, hogy mitől izzadok én ennyire?... Noná!... Hogy az a magasságos *verje* meg, ember! Olvastad a mai lapokat?... El se hinnéd, hogy *megint* mit csináltak a mocskos állatok!

Igen, ez bejönne... csak hogy senkit sem találtam, aki elég bizalomgerjesztő lett volna az ilyesmihez. Az egész reptér olyan faszikkal volt teli, akik gondolkodás nélkül eltörnék a lengőbordámat, ha egy rossz mozdulatot teszek. Nagyon paranoiásnak éreztem magam... mint Hasfelmetsző Jack, nyomában a Scotland Yarddal.

Bármerre néztem, mindenütt kopókat láttam... ezen a reggelen ugyanis a Las Vegas-i reptéren hemzsegték a zsaruk: tömeges exodus a Kerületi Ügyészek Konferenciájának végeztével. Mikor ezt nagy nehezen felismertem, sokkal jobban kezdtem érezni magam a szellemi képességeimmel kapcsolatban...

GY tűnik,
minden kész.
Kész vagy?
Kész?

Igen, miért is ne? Nehéz nap ez Vegasban. Ezernyi zsaru hagyja el a várost, hármashatos csoportokban sietnek keresztül a csarnokon. Mennek haza. Vége a kábszer konferenciának. A reptér bárja megtelik esetlen testekkel és alantas beszédfoszlányokkal. Ampullás sörök és Bloody Mary-k, itt is, ott is alkoholos kendővel dörzsölgeti hóna alján a pisztolytáska horzsolásait egy-egy áldozat. Semmi értelme tovább rejtegetni a cégért. Akasszuk ki itt, helyben... vagy legalábbis szellőztessük meg egy kicsit.

Igen, nagyon szépen köszönöm... azt hiszem, elvesztettem egy gombot a nadrágomról. Remélem, nem fog leesni. Azt azért maga se akarhatja, hogy gatyá nélkül ácsorogjak?

Hát azt nem, a kurva életbe, ma semmiféleképpen. Nem itt, a Las Vegas-i repülőtér kellős közepén, egy ilyen banánrohasztó reggelen, a Narkotikumokról és Veszélyes Kábítószerekről rendezett tömegagymosás legvégén.

„Mikor a vonat... befut az állomásra... mélyen a szemébe néztem...”

Hülyén hangzik ez ezen a reptéren.

*„Igen, nehéz, igen nehéz beszélni arról, ha a szerelmed
Hiábavaló...”...*

Vannak napok, amikor hirtelen rájössz, hogy minden, de *minden* tökéletesen hiábavaló... értéktelen szar elejétől a végéig; és ha ismered magad, és tudod, mi használ az ilyen napokon, akkor meghúzódsz egy nyugodt sarokban, és *figyelsz*. Esetleg kicsit gondolkozol. Hátradőlsz az olcsó faszéken, elfordulsz a jövő-menéstől, és vad mozdulatokkal egymás után fölbontasz hét-nyolc sört... elszívsz egy doboz rövid Marlborót, eszel egy mogyoróvajás szendvicset, és mikor közelít az este, benyomsz egy csomag jófajta meszkalint... végül kiautózol a tengerpartra. Legyalogolsz az öbölhöz, és borostyánba fagyott lábbal, három méterre az apály-dagály vonaltól tocsogsz a vízben... keresztülvágsz a homoki rovarok közt... elhagy tücsköt és bogarat, ostoba kis madarat, rákokat és sószopókat, időnként pedig a távolból látsz egy-két drabális, perverz alakot, akik nem vesznek rólad tudomást, hanem magányosan baktatnak tovább a homokbuckák és hullámtörők mögött...

Ezek azok, akiknek annak rendje és módja szerint soha nem leszel bemutatva; legalábbis ha mázlista vagy. De még ez a rázós tengerparti jelenet is elbújhat egy pergő és forró reggel mellett a Las Vegas-i repülőtéren.

Feltűnőnek éreztem magam. Amphetamin-pszichózis lett volna ez? Vagy paranoid téboly? Mi *ez*? Az argentin csomagom tehette? Vagy ez a sántikáló járás, ami miatt már a Tengerészeti Rotary Clubjába való felvételemet is elutasították?

Bizony. *Ez az ember soha nem lesz képes egyenesen menni, Kapitány úr! Mert az egyik lába hosszabb, mint a másik...* Nem sokkal. Olyan hat-hét milliméterrel, vagy hogy; ez pedig öttel volt csak több, mint amit a Kapitány elfogadott volna.

Tehát elváltak útjaink. Ő elfogadott egy parancsnoki megbízatást a Dél-Kínai Tengeren, én pedig a Gonzo Újságírás doktora lettem... és sok év múlva, mikor ezen a borzalmas reggelen próbáltam elütni az időt a Las Vegas-i repülőtéren, egy újságból arról értesültem, hogy a Kapitány úr rendesen rácseszett:

HAJÓPARANCSNOKOT MÉSZÁROLTAK
A BENNSZÜLÖTTEK, MIUTÁN GUAM SZIGETÉT
„TÉVEDESBŐL” MEGROHAMOZTATTA

(AOP) – *A U. S. S. Crazy Horse fedélzetéről: Valahol a Csendes-óceánon* (szept. 25.) A legújabb amerikai repülőgép-anyahajó teljes, 3465 főnyi legénysége gyászol ma, miután egy verekedést követően a legénység öt tagját, a Kapitánnyal együtt miszlikbe aprította a Heroin-felügyelet Hong See semleges kikötőjében. Dr. Bloor, a hajó lelkésze, ma hajnalban feszült légkörű temetést celebrált a fedélzeti felszállópályán. A Negyedik Flotta Szolgálati Kórusa a Tom Thumb's Bluest játszott... és miközben fülsiketítően szóltak a hajó harangjai, az öt katona maradványait meggyújtották a ravatalon, majd egy csuklyát viselő tiszt vezénylete mellett, akit Parancsnokként emlegetnek, a Csendes-óceánba szórták a hamvakat.

Röviddel azután, hogy a szertartás véget ért, a legénység verekedésbe kezdett egymással, és a hajóval meghatározatlan időre minden kapcsolat megszakadt. A Negyedik Flotta Parancsnokságának szóvivője Guam szigetén elmondta, hogy a tengerészet egyelőre „nem kommentálja” a történeteket, mert a legfelsőbb szintű vizsgálat eredményét várja, amelyet civil szakértők végeznek a New Orleans-i kerületi ügyész, James Garrison vezetésével.

Minek idegesítse magát az ember a lapok miatt, ha csak ennyit képesek nyújtani? A sajtó szar alakok könyörtelen bandája. Az újságírás se nem szakma, se nem üzlet. Menedék a frusztráltaknak és beilleszkedni képteleneknek – lepattant kiskapu, ami az élet mocskos oldalára, egy ótvaros, hűgyszagú rejtkehelyre nyílik, és hiába szögezte be a körültekintő gondnok, mert maradt elég hely ahhoz, hogy meghúzhassa magát egy-egy szeszkazán, és békésen rejszolgasson, mint a csimpánz az állatkerti ketrecben.

14.

Búcsú Vegastól...

**„Isten legyen hozzátok
irgalmas, disznók!”**

Összevissza mászkáltam, amikor észrevettem, hogy még mindig rajtam van a rendőrkonferencia névkitűzője. Narancssárga téglalap, átlátszó műanyagba csomagolva, és az állt rajta hogy: *Raoul Duke, Különleges Nyomozó, Los Angeles.* A tükörben pillantottam meg, a piszoár fölött állva.

Szabaduljunk meg ettől, gondoltam. Tépjük darabokra. Vége a balhénak... és tanulság egy szál se. Legalábbis nekem. De szerintem az ügyvédem is így van ezzel, hiába volt neki is kitűzője. Most biztosan valahol Malibuban kezeli a paranoiáját.

Fölösleges időpocsékolás volt az egész, nevetséges ürügy – és ez így visszatekintve tisztán látszott –, hogy egy halom kopó néhány napot Las Vegasban tölthessen az adófizetők pénzén. Senki sem tanult semmit; legalábbis semmi újat. Kivéve talán engem... azonban az én egyetlen felismerésem is kimerült annyiban, hogy a Kerületi Ügyészek Országos Szövetsége körülbelül tíz évvel van lemaradva a szomorú, kőkemény, kinetikus valóság mögött, aminek a nevét is az elmúlt napokban tanulták meg, és ezért csak mostantól, a Mi Urunk bolondos, 1971-es évétől hívnak majd „Kábítószeres Szubkultúrának”.

Még mindig azzal szorongatják az adófizetőket, hogy több tízezer dollárért filmet csináljanak az „LSD veszélyeiről”, mikor már – a zsaruk kivételével – mindenki számára egyértelmű, hogy az LSD-nek leáldozott a csillaga a kábítószerek horizontján; a pszichedelikus szerek népszerűsége olyan drasztikusan zuhan, hogy a kereskedők nagy tételben már nem is foglalkoznak jó minőségű LSD-vel vagy meszkalinnal, és csak egy egészen szűk fogyasztóköri kedvéért tesznek kivételt: többnyire megcsömörlött, harminc fölötti dilettánsok ezek... mint jómagam meg az ügyvédem.

Napjainkban nem a Pörgetők, hanem a Lelazítók mennek. A vörös pirula és a hercsó – Seconal és heroin –, meg a minősíthetetlenül rossz hazai füvek egész tárháza, amit mindennel megbolondítanak, az arzéntől a lónyugtatóig. Ma eladható bármi, ami Lenyom: ami rövidre zárja az agyad, és a lehető leghosszabb ideig úgy is tartja. A gettó-piac begyűrűzött a középosztály elővárosaiba. A szerencsétlen bunkók túre kapnak... és minden korábbi speed-buzira, aki megnyugvasképpen a heroinra állt át, 200 kölyök jut, aki egyből a túvel kezd. Eszük ágába se jutott akár csak kipróbálni a speedet.

A Pörgetők már nem divatosak. A methedrin majdnem olyan ritka az 1971-es piacon, mint a tiszta lecsó vagy a DMT. A „Tudattágítás” Lyndon B. Johnsonnal együtt távozott... és arra azért érdemes rámutatni, hogy a Lelazítók Nixonnal jöttek be.

Problémamentesen oldottam meg a felszállást, eltekintve a többi utasból áradó ellenséges és visszataszító vibrációktól... de annyira leharcolt volt az agyam, hogy már azt se bántam volna, ha tökpucéron, véres nyákkal beborítva kellene felmásznom ide. Nagyon komoly fizikai erő bevetése kellene ahhoz, hogy visszatartsanak ettől a géptől. A közönséges fáradtságon rég túl voltam, kezdtem hozzászokni a folyamatos hisztériához. Úgy éreztem, a legkisebb félreértés a stewardess-szel és vagy elbögöm magam, vagy megbolondulok... ez biztos érezhető volt, mert nagyon udvariasan bántak velem.

Mikor jégkockát kértem a Bloody Marymbe, szinte azonnal hozta... és mikor elfogyott a cigarettám, adott a saját retiküljéből. Csak akkor látszott egy kicsit idegesnek, mikor előhalásztam egy grapefruitot a táskából és a vadászkéssel darabolni kezdtem. Láttam, hogy nagyon figyel, ezért mosolyogni próbáltam. – Egy tapodtat se mozdulok grapefruit nélkül – mondtam. – Nehéz igazán jól szerezni, kivéve ha nagyon gazdag az ember.

Bólogatott.

Újból küldtem felé egy mosolygós grimaszt, de nem tudhattam, mit gondol. Annak is megvolt a reális esélye, hogy már eldöntötte magában, ha törlik, ha szakad, engem egy ketrecben kell levinni a gépről, mikor landolunk Denverben. Egy ideig mélyen a szeme közé néztem, de megőrizte a nyugalmat.

Aludtam, mikor a gép elérte a leszállópályát, de a biztonsági öv

rándulása azonnal felébresztett. Kinéztem és a Sziklás-hegységet láttam. Mi a *faszt* keresek én itt? Csodálkoztam. Semmi értelme nem volt az egésznek. Úgy döntöttem, hogy a lehető legrövidebb úton telefon-érintkezésbe lépek az ügyvéddel. Utaljon át ide nekem valami pénzt, hogy vehessek egy nagy, albinó doberman. Denver a lopott dobermanok országos elosztóhelye; Amerika minden részéből ide hozzák őket.

Ha már egyszer idevetődtem, vehetnék egyből egy bevadított kutyát is. Először azonban szereznem kellett valamit a saját idegeimre. A landolás után rögtön a repülőtéri gyógyszerárba siettem, és egy doboz amylt kértem az eladótól.

A nő idegesen babrált, és rázta a fejét. – Sajnálom, uram, de nem adhatok ki *ilyesmit* csak receptre.

– Persze, persze – mondtam. – De tudja, én *doktor* vagyok. Nincs szükségem receptre.

Még mindig feszengett. – Hát... mutatnia kell valami igazolványfélét – mondta panaszosan.

– Természetesen – Kirántottam a brifkómat, miközben az irataim között keresgéltem, és hagytam, hadd lássa meg a rendőrségi kitűzőmet, végül megtaláltam az Eklézsiái Tagsági Kártyámat, amivel kedvezményesen vásárolhatok egy-két helyen, s amin a Hittudomány Doktoraként szerepelek... én, az Új Igazság Egyház templomának hivatalos lelkésze.

Gondosan megvizsgálta, és visszaadta. Sokkal nagyobb tisztelettel bánt velem ezek után. Megenyhült a tekintete. Úgy tűnt, meg akar érinteni. – Remélem, megbocsát, Doktor – mondta kedves mosollyal. – De meg kellett kérdeznem. Tudja, mindenféle furcsa szerzet megfordul itt nálunk. Mindenféle veszélyes kábítószerfüggő. El se hinné.

– Ne aggódjon – mondtam. – Tökéletesen megértem. Csak rossz a szívem, és remélem, hogy nem...

– Máris! – kiáltott föl, és másodperceken belül visszatért egy tucat amyllal. Kifizettem, és nem akadékoskodtam az eklézsiái árengedmény miatt. Aztán kinyitottam a dobozt, és ott helyben, a szeme láttára elhelyeztem egy kapszulát az arcomban.

– Adjon hálát, hogy még fiatal és erős a szíve – mondtam. – Én a maga helyében... ah... az isten verje meg... mi? Igen, meg kell értenie; érzem, hogy jön. – Ezzel elfordultam, és leléptem a bár irányába.

– Az Isten Legyen hozzátok irgalmas, disznók! – ordítottam rá két tengerészgyalogosra, akik a férjivécéből jöttek éppen.

Rám néztek, de nem szóltak egy szót sem. Hülyén rázott a röhögés. De ez mit se számított. Csak egy elfuserált pap voltam, akinek rossz a szíve. A kurva életbe, hát engem imádnak a Brown Palace-ben. Megint bedobtam egy nagy adag amylt, és mire a bárba értem, a szívem megtelt örömmel. Úgy éreztem magam, mint egy XIX. századi erkölcsesősz prédikátor szörnyeteg-reinkarnációja... egy Nyughatatlan Ember, aki elég beteg ahhoz, hogy totálisan biztos legyen a dolgában.

UTÓSZÓ

Hunter S. Thompson a Félelem és reszketés...-ról fél évvel a megjelenés után

A könyv egy 250 szavas kísérszöveg formájában kezdődött, a megrendelő a Sports Illustrated volt. L. A. –ben dolgoztam, egy reménytelenül zűrös nyomozáson. Egy Ruben Salazar nevű újságíró állítólag véletlenül kinyírt a megyei seriff valamelyik embere. Egy hete voltam már az ügyön, totál kikészültem, majd kicsattantam a paranoiától, és meg voltam győződve arról, hogy Salazar után én következem. Kapóra jött hát az alkalom, hogy egy kicsit kiléphessek a sztoriból, és anélkül gondolhassam át a történetet, hogy mindenféle fazonok bölléréssel hadonásszanak a pofám előtt.

Az informátorom egy hírhedt mexikói volt, bizonyos Oscar Acosta – régi haver, neki se volt könnyű, erős nyomás alatt állt szupermilitáns ügyfelei részéről, mert szóba állt egy magamfajta gringó riporterrel. Annyira nehéz volt a helyzete, hogy négyszemközt nem is beszélhettem vele. Többnyire valami nyilvános helyen találkoztunk, utcai bunyósok vettek körül bennünket, akiket egyáltalán nem zavart, ha észreveszem: legszívesebben felaprítának hamburgernek.

Így persze képtelenség volt dolgozni egy ilyen illékony és bonyolult sztorin. Egy délután kocsit béreltem, megszöktettem Oscart a testőreitől, elvittem a Beverly Hills Hotelbe, ahol elmagyaráztam neki, hogy kezd elegendő lenni ebből az egész hisztiből. Olyan volt, mintha szünet nélkül a színpadon ágálnék, egy börtönlázadásról szóló hiperrealista tandrámában. Oscar velem érzett, de, lévén a militáns szárny vezetője, nem engedhette meg magának, hogy nyíltan haverkodjon velem.

Noná, gondoltam; és eszembe jutott, hogy egy másik régi haver, aki akkoriban a *Sports Illustrated*-nél dolgozott, megkérdezte, nem akarok-e a lap költségén Las Vegasban víkendezni, és írni néhány sort egy ottani motorbicikli-versenyről. Jó, mondtam, legalább leléphetek L. A. –ből, és magammal vihetem Oscart, hogy nyugodtan dumálhassunk a Salazar-gyilkosság hátborzongató tényeiről. Beszóltam az *Illustrated*-hez – a Polo

bár átriumából hívtam őket –, hogy vállalom a melót; és innentől kezdve nem érdekesek a részletek. Ott vannak a könyvben.

Többé-kevésbé. És ez a többé-kevésbé a lényege annak, amit később, minden különösebb ok nélkül, Gonzo-újságírásnak neveztem el. Az ilyen jellegű riportírás gondolata William Faulknerrel származik, ő jelentette ki, hogy a fikció, ha igazán sikerül, igazabb bármilyen tényalapú újságírásnál. A legjobb újságírók egyébként mindig is tisztában voltak ezzel.

Nem arról van szó, hogy a Fikció szükségképpen igazabb az Újságírásnál – fordítva sincs így –, hanem arról, hogy „fikció” és „újságírás” egyaránt mesterséges kategóriák; hogy mindketten ugyanak a botnak a végei. Kezd követhetetlen lenni? Akkor hadd magyarázzam el, hogy a Félelem és reszketés Las Vegasban egy sikertelen kísérlet a Gonzo-újságírás megteremtésére. Azt képzeltem, veszek egy vaskos jegyzetfüzetet, és egyszerűen mindent feljegyzek, ahogy történt, aztán szerkesztés nélkül megjelentetem az egészet. Arra gondoltam, hogy így az újságíró szeme és agya kameraként működik. Az írás maga persze válogatna és szükségképpen interpretálna, de ha egyszer a képet sikerült papírra tenni, a szavak véglegesen a helyükre kerülnének: ahogy Cartier-Bresson fotóin. Ő, legalábbis ezt állítja, mindig lenagyítja a teljes negatívot. Semmi sötétkamra-trükk: semmi szerkesztés.

Mindez persze nem könnyű: a végén ott álltam egy teljesen fiktív kerettel, pedig csak egy örült riportot akartam írni egy az egyben. Az igazi Gonzo-riporthoz egy mester-újságíró tehetsége szükségeltetik, plusz egy művészfotós szeme és egy színész rendíthetetlen bátorsága. Nem elég megírni, benne is kell lennie a sztoriban. Mint egy filmrendezőnek, aki maga is fényképezi a filmjét, és valahogy elintézi, hogy ő lehessen a főszereplő is.

Az amerikai írott sajtó még nem érett meg az ilyesmire. Valószínűleg a *Rolling Stone* volt az egyetlen lap, ahol megkísérélhettem eladni a Vegas-könyvet. A *Sports Illustrated*nek 2500 szót küldtem a kért 250 helyett, a kéziratot azonban hisztérikusan visszavágták. Még a – minimális – költségeimet sem voltak hajlandók megtéríteni.

Egye fene. Ne térjünk el a tárgytól – vagyis attól, hogy a *Félelem és reszketés* nem az lett, aminek gondoltam. Egy teljes héten át gépeltem éjszakánként a Ramada hotelben – a kaliforniai Arcadiában, a Santa Anita-i

lőversenypálya mellett –, nappal meg hallgattam, mit dumálnak a szomszédos szobákban azok, akiket korábban el sem tudtam volna képzelni. Lótulajdonosok, lőversenyzők és a csajaik, lőápolók, lőegyebek; ebben a zshivajban aludtam nappal, éjjel meg gépeltem a Salazar-sztorit. Hajnalban pedig egy órát lazítottam, kiszellőztettem a fejemet, és, mialatt kiegyengettem az ujjaimat, a vegasi utazásról jegyzetelgettem. Egész jól indult – olyan volt, amilyennek a Salazar-sztorinak kellett volna lennie. Kemény dumák arról, hogy ki hazudott, ki nem: Oscar viszont végre megnyugodott, és hajlandó volt nyíltan beszélni velem. A 110-es úton robogtunk a sivatagban egy nyitott, vörös cirkálóban, úgyhogy nem kellett lehallgatástól tartanunk.

Csakhogy kicsit tovább maradtunk Vegasban, mint terveztük. Vagy terveztem. Oscarnak hétfő reggel kilencre vissza kellett mennie L. A. –be, ahol tárgyalása volt. Úgyhogy felült a repülőre, és otthagyt engem egyedül, egy masszív hotelszámla társaságában, amelyről tudtam, hogy az életben nem fogom tudni kifizetni. A kegyetlen, és kilátástalan körülmények miatt 36 órán át dekkoltam a szobámban, lázasan jegyzeteltem az undorító helyzetről, és tudtam, hogy nem fogok tudni kikeveredni belőle.

Ezekből a jegyzetekből állt össze a *Félelem és reszketés*. Sikerült megszöknöm Nevadából. Kemény, munkás hét következett. A délutánokat Kelet-L. A. kegyetlen utcáin töltöttem, az éjszakákat az írógépem mellett; emberi csak hajnalban voltam, amikor lazíthattam, és leszarhattam az egész, csigalassan épülő, tökhülye Vegas-sztrorit.

Mire visszajutottam a *Rolling Stone*-főhadiszállására San Franciscóba, a Salazar-sztori 19 000 szavasra nőtt ki magát, de a Vegas-sztori is járta a maga útját. Már ötezer szónál tartott, a vége nem látszott, értelme se lett volna folytatni, hacsak az írás okozta öröm miatt nem. Olyan volt, mintha ujjgyakorlatoznék. Ahogy Ravel írhatta a Bolerót; és ilyen is maradt volna, ha Jann Wenner, a *Stone* főszerkesztője bele nem szeret az első húsz flekkbe, és meg nem rendeli az egészséget, le nem köti a dátumokat. Így aztán kezddhettem komolyan dolgozni rajta.

Most, fél évvel később, megvan a rohadék. Még szeretem is – pedig tudom, hogy nem az, aminek akartam. Igazi Gonzóként fenét sem ér – de még ha érne is, akkor se hinnék neki. Ilyesmit csak egy elmebeteg képes

leírni, és azt állítani róla, hogy igaz. Egy héttel azután, hogy az első rész megjelent a Rolling Stone-ban, Fehér Ház-i belépőt kértem. Ezzel, legalábbis elméletben, bejárásom volt mindenüvé a Házban: még az Ovális Irodába is, ahol a jó öreg Nixon mászkál fel-alá az adófizetők pénzéből vett szőnyegen, és a vasárnapi futballesélyeket latolgatja. (Nixon komoly futballbuzi: ez hozott össze bennünket. Egyszer egy egész éjszaka vitatkoztunk az Oakland-Green Bay kupadöntőről. Ez volt az egyetlen példa, hogy a nyavalyást kicsit lazítani láttam. Vigyorgott, ahogy egy-egy passz az eszébe jutott, a térdemet csapkodta – szóval imponáló volt. Mintha a pápával dumáltam volna a dugásról.)

Az a baj Nixonnal, hogy politikai junkie. Tisztára kikészült. És mint minden narkós, mindenütt láb alatt van, főleg elnökként.

Na, erről ennyit. 1972-ben mást se csináltam, csak Nixon dolgait baszogattam, minek most megint elővenni az egészet?

Na mindegy, az a lényeg a *Félelem és reszketéssel* kapcsolatban, hogy a dolog nem az lett, aminek lennie kellett volna, de bukásában is annyira összetett, hogy mégiscsak ezt nevezném a Tom Wolfe-féle – illetve amivel Tom Wolfe egy évtizeden át flörtölt – Új Újságírás első példájának.

Wolfe-nak az a baja, hogy túl kényes ahhoz, hogy beszálljon a sztorijaiba. Akikkel jól el van, dögunalmas pléhpofák; akikért viszont íróként lelkesedik, annyira bolondok, hogy ideges lesz tőlük. Az egyetlen, igazi és szokatlan újdonsága Wolfe zszurnalisztikájának, hogy kétségtelenül veszett jó riporter. Érzéke van a dolgok visszhangjához, és mintha valamennyire kapisgálná, amire John Keats gondol, amikor az Igazról és Szépről beszél. De Wolfe csak attól „új”, hogy az amerikai újságírást születésének pillanatában majdnem agyontaposta William Randolph Hearst. Tom Wolfe-nak az volt a szerencséje, hogy miután nem sikerült a *Washington Post*hoz (sőt, még a *National Observer*től is elhajtották), rájött, hogy csak a saját szabályai szerint lehet újságíró. Klasszikusnak lenni, ha már a kor hangját nem sikerült eltalálni. Eljátszani azt az újságírót, akit az amerikai média leginkább valami balhéban szeret látni. Vagy a ravatalon. Stephen Crane például, aki kifutófiú se lehetne a mai *New York Times*nál. Aközött, hogy a *Times*nál vagy a *Time* magazinnál dolgozik-e az ember, annyi a különbség, mint ugyanazon a poszton játszani a megyei harmadosztályban vagy a Yale-egyetem csapatában. És ezzel megint

eltértünk a tárgytól, jobb tehát, ha lezárom.

Az egyetlen fontos dolog, amit a *Félelem és reszketés*ről elmondhatok, az az, hogy élvezet volt írni. Ami ritkaság, különösen, ha tekintetbe veszem, hogy kurvára utálok írni. Írni olyan, mint dugni: csak az amatőrök élvezik, egy vén kurva már nemigen vihorászik közben.

Semmi sem élvezet, amit muszáj csinálni, mindig előlről és előlről, mert különben lemarad az ember és a sztorija érdektelen lesz. Mit mondjak, kibaszott ritkán jön össze, hogy egy bértollnok azt írhatja, amihez kedve van. Amikor nem baj, ha elavult az ügy, az se, ha csak egy mániákus halandzsa az egész, ha olyan, mint pénzt kapni azért, hogy tőkön rúgjam Agnew alelnökurat.

Lehet, hogy mégis van remény. De az sem kizárt, hogy előbb vagy utóbb megőrülök. Egyik se biztos. Ugyanakkor itt van ez a balul sikerült Gonzo-kísérlet, amelynek a kivitelezhetősége most már sosem derül ki, az hétszentség. A *Félelem és reszketés Las Vegasban* marad, ami volt: elvetélt próbálkozás, saját tudathasadásos „konceptjének” áldozata, ott fog elrohadni a zsurnalizmus és a fikció közti feneketlen szakadékban. Felemésztette saját magát, és annyira bűzlik a tömör mocsoktól meg bűntől, hogy még azt is lecsukhatják, aki kedvét leli benne.

Úgyhogy nincs más hátra, mint hogy köszönetet mondjak mindenkinek, aki a segítségemre volt, hogy ezt a bájos fikciót összehozhassam. A neveket hagyjuk: akit illet, magára ismer – és napjainkban, ebben a rohadó Nixon-korszakban, a magánjellegű felismeréseknél és összeröhögéseknél többet amúgy se remélhetünk. A mártírium és a hülyeség közti határ egyébként is elmosódott Amerikában a Chicagói 7/8-ak pere óta. Úgyhogy hagyjuk abba a viccelődést arról, hogy ki itt a főnök.

Egy országban, amelyet sertések irányítanak, a disznóknak elég jók az esélyei a társadalmi létramászásban, a többiek pedig baszhatják, amíg össze nem hoznak valami ellenakciót. Nem is azért, hogy nyerjenek – annyi is elég, ha megússzák a totális kudarcot. Ennyivel tartozunk magunknak és megnyomorított énképünknek, ha azt akarjuk, hogy ne a pánikba esett birkák társadalmában éljünk. És tartozunk a gyerekeinknek, akik öröklik majd a kudarcainkat, az összes következményünkkel együtt. Nem akarom, hogy tíz év múlva a fiam rákérdezzen, miért szólítanak a

haverjai „Jó Németnek”.

Ezzel kapcsolatban a *Félelem és reszketésre* vonatkozó utolsó megjegyzésem. A könyvet, félíg ironikusan, a hatvanas évekbeli Kábítószer Szubkultúra hitvány kis utóiratának neveztem: mint ahogy az is. Ez az egész sztori nem más, mint egy Atavisztikus Időutazás a félresikerült közelmúltba. Azt hiszem, mostanra nemcsak számomra, hanem az olvasónak is világos: kockázatos ötlet a hatvanas éveket keresni Las Vegasban 1971-ben, és bizonyára nem jutna eszünkbe még egyszer.

Én meg az „ügyvédem” mindent megpróbáltunk, a végsőig feszítettük a húrt, mégis túléltek. Ez se semmi, de nem sokkal több egy jó sztorinál. Most, hogy vége ennek a remekül indult és brutálisan lezüllött évtizednek, nincs más hátra, mint lazítani a csavarokon, és örülni annak, ami volt. Vagy hagyni az egészet a fenébe és visszatérni a „Jó Német”-, a „Pánikba Esett Birka”-korba – de nélkülem. Legalábbis egyelőre.

Azért nem volt rossz ámokfutni Las Vegasban, hitelkártyával a zsebben, és honoráriumot kapni a könyvért. És csak most jövök rá, hogy én igenis megcsináltam, ráadásul határidőre. Ha Nixon nyer '72-ben is, nem lesz ember, aki le meri írni még egyszer ugyanezt.

A Sertések most megint komoly dobásra készülnek. Újabb négy Nixon-év újabb négyévnyi bürokratikus fasizmust jelent, ami 1976-ra annyira megerősödik, hogy képtelenség lesz megszabadulni tőle. Addigra megöregszünk, szét lesz verve a pofánk, és annyi lesz az „Út Mítoszának” is – ha másért nem, hát azért mert kijövünk a gyakorlatból. Ha Nixon nyer '72-ben is, Amerikából kihálnak az országúti, tűzpiros kabriolettben száguldozó, kérlelhetetlen tekintetű anarchista junkie-k.

Nyitott kocsik sem lesznek, drog meg pláne nem. Az anarchista junkie-k rehabilitációs otthonokban üdülnek, a hotelmenedzserek keresztülviszik azt a törvényt a kongresszuson, hogy kivégezhessenek bárkit, aki meg akar lógni a cechhel; Vegasban ugyanezért korbácsolás és kasztráció is jár majd. Egyedül a hatóságilag engedélyezett kínai akupunktúra lesz legális élvezet, napi kétszázért a közkórházban.

Hát ennyit az Útról – és arról, hogy túl lehetett élni, meg lehetett írni egy Las Vegas-i ámokfutást. Nem baj, talán elleszünk majd enélkül is. Lehet, hogy tényleg a Törvény és a Rend az igazi.

Lehet. Lehet, hogy így is lesz. Mindegy, nekem ott az emlék, hogy –

még záróra előtt – nyakig voltam az örületben, és úgy betéptem, hogy kéttonnás rájának képzeltem magam, ami keresztülfickándozik a Bengáli-öblön.

Nem volt rossz élmény. Ajánlanám mindenkinek... legalábbis azoknak, akik kibírják. Akik nem, azoknak nem tudok mást mondani. Most nem. A *Félelem és reszketés* egy korszak végét jelzi. Most pedig, hogy vége, szeretnék megszabadulni ettől a rohadt fekete írógéptől, meztelenül kiülni a verandámra a Sziklás-hegységben, és élvezni a vénasszonyok nyarának napsütését.

Az utószót Kovács Kristóf fordította.